Jack London

FIUL LUPULUI

COLECTIA WESTERN

Jack London

Fiul Lupului

Traducerea de Dan Starcu

V.2.0

Jack London

Acest mare scriitor american, ale cărui opere au fost traduse în zeci de limbi şi publicate în întreaga lume, s-a născut în 1876 în San Francisco. Deoarece tatăl lui ducea o viaţă periculoasă, trăind mai mult prin munţi – unde vâna uriaşul urs cenuşiu ori sălbatica pumă şi punea capcane ca să prindă castori, râşi sau vizoni, ale căror blănuri le vindea la un preţ bun – micul Jack a fost atras şi el, încă de la o vârstă fragedă, de mirajul ţinuturilor sălbatice sau mărilor nesfârşite.

Viitorul scriitor îşi petrecea multă vreme în golful din apropiere, privind oceanul care îşi rostogolea valurile înspumate peste plajele aurii sau păsările care poposeau pe catargele navelor venite de pretutindeni şi ancorate în marele port american.

La unsprezece ani – dornic, ca orice copil la vârsta lui, de aventuri – literatura favorită era constituită din cărţile lui Fenimore Cooper, Dickens, Stevenson şi Kipling.

Ca să-şi câştige banii de buzunar, vindea ziare – pe care le şi citea, fiind astfel la curent cu tot ceea ce se petrecea în lume.

Alături de prietenii săi, pescarii chinezi, negri sau albi, viitorul autor înfrunta deseori valurile oceanului. Cum, în majoritatea cazurilor, aceştia se ocupau şi cu pescuitul stridiilor – lucru interzis în zonă – Jack a intrat curând în atenţia poliţiei care supraveghea coasta, fiind cât pe ce să ajungă la şcoala de corecţie.

Dorul de aventură l-a împins să ia calea mării la bordul unei nave norvegiene, la numai şaisprezece ani! A navigat astfel pe Oceanul Pacific, a întâlnit furtuni cumplite, a înfruntat pericolul uriaşilor gheţari plutitori în mările nordului, a cunoscut viaţa aspră a vânătorilor de foci, precum şi a locuitorilor din insula rusească Sahalin ori din Aleutinele japoneze. Se pare că această călătorie a stat la baza romanului *Lupul de mare,* tradus şi în limba română sub titlul de *Lup Larsen.*

Revenit în America, după o călătorie care a durat un an întreg, viitorul scriitor câştigă premiul ziarului *San Francisco Call* cu povestirea *Furtună lângă coasta japoneză.*

La nouăsprezece ani urmează cursurile Universităţii din San Francisco, muncind în timpul liber pentru a-şi putea plăti studiile. Acea perioadă din viaţa scriitorului a fost pe larg descrisă în romanul cu caracter autobiografic *Martin Eden.*

Dar, cum în presa vremii se anunţa o nouă goană după aur în ţinutul Klondyke, Jack London nu a putut rezista dorinţei de aventură şi a plecat în nord. Nu a reuşit însă să se îmbogăţească şi, bolnav, abia a izbutit să revină acasă.

În 1899 i-au fost publicate primele povestiri, iar în 1900 i-a apărut cea dintâi nuvelă, *Fiul lupului.* Foarte bine primite de cititori, lucrările sale literare i-au adus faimă şi bani. Din 1900 până în 1916 a publicat aproape cincizeci de volume, iar majoritatea acestora – printre care *Chemarea sălbăticiei, Colţ Alb, Mihail, câine de circ, Insula canibalilor, Martin Eden* – au fost traduse şi în româneşte, având un ecou extraordinar, mai ales în rândurile tinerilor.

Secătuit de boală şi de urmările privaţiunilor îndurate, moare în 1916, la numai 40 de ani, lăsând în urma sa o impresionantă operă literară, intrată în patrimoniul culturii universale.

Povestirile cuprinse în acest volum demonstrează uimitoarea capacitate a omului de a supravieţui în cele mai vitrege condiţii şi de a înfrunta clima ostilă din ţinuturile nordului îndepărtat, precum şi perseverenţa cu care acesta îşi urmăreşte scopul propus, în ciuda diferitelor obstacole

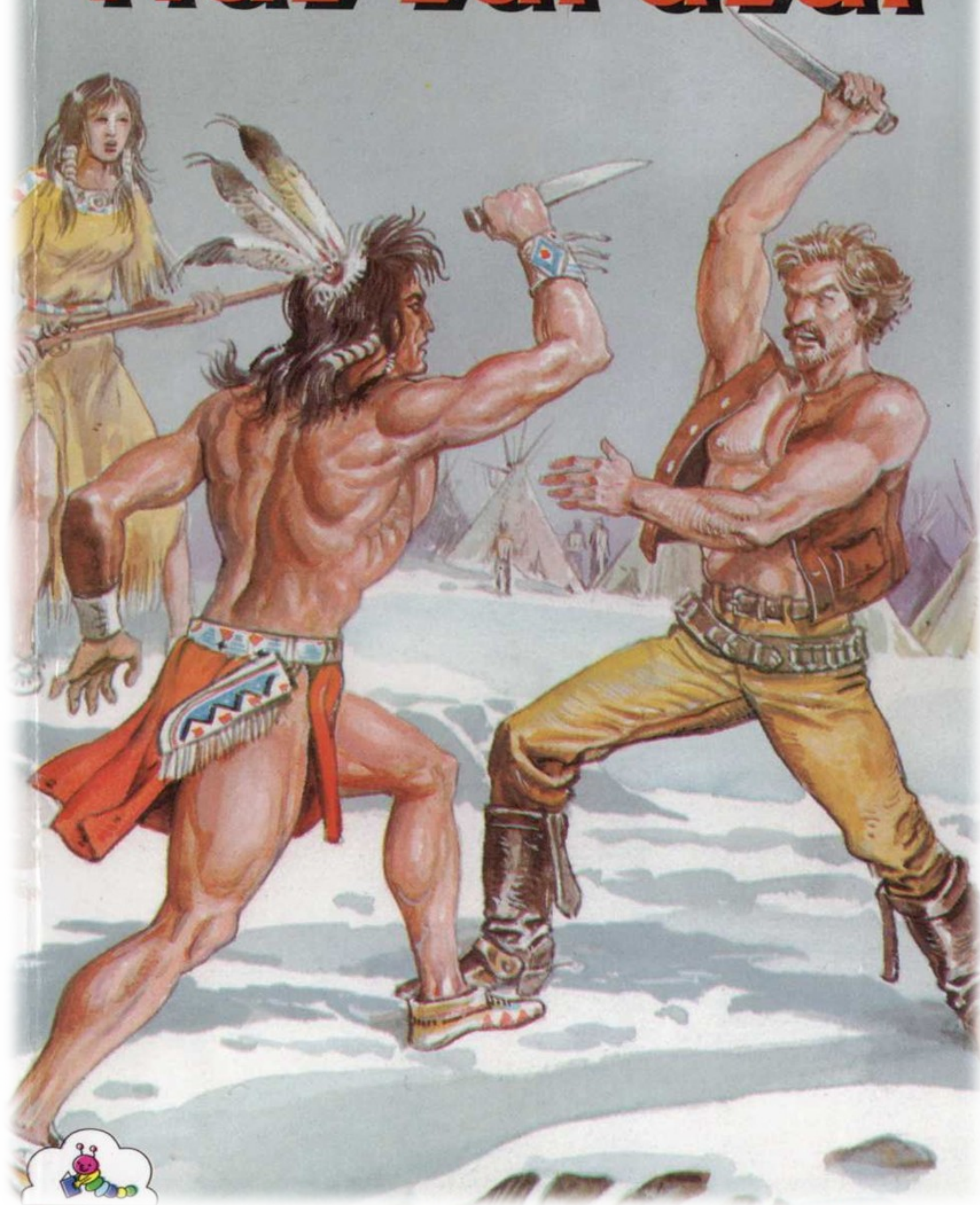
care îi apar în cale. Eroii cărţii – vânători, negustori de blănuri, căutători de aur, marinari, indieni – sunt oameni care încearcă, neobosiţi, să găsească mijloacele care le vor permite să trăiască bogaţi şi – cred ei – fericiţi.

Dacă vor reuşi sau nu, veţi afla singuri citind paginile scrise de acest mare scriitor, cu o viaţă atât de zbuciumată, pe numele său adevărat John Griffith.

Dan Starcu.

JACK LONDON

FIUL LUPULUI

FIUL LUPULUI.

Bărbatul apreciază rareori femeia la adevărata ei valoare atâta vreme cât nu este lipsit de tovărăşia ei. Nu înţelege subtilităţile tipic feminine şi nici nu-şi bate capul prea mult cu aşa ceva. Însă în ziua în care tovarăşa de viaţă îi lipseşte, în existenţa lui se face un gol care începe să crească fără încetare.

Bărbatul vrea ceva şi nici el nu ştie ce anume. În zadar încearcă prietenii să îl vindece prin fel de fel de leacuri miraculoase. Boala se înrăutăţeşte cu trecerea timpului. Evenimentele vieţii îşi pierd tot interesul pentru el. În cele din urmă, într-o bună dimineaţă, bărbatul înţelege brusc starea lui de spirit.

Acest lucru s-a întâmplat, iată, nu o dată într-un ţinut udat de apele Yukonului. Bărbatul respectiv şi-a făcut rost imediat de o barcă sau şi-a înhămat câinii la sanie şi a pornit către sud. A revenit câteva luni mai târziu, însoţit de o femeie, care să-l respecte şi să ia parte, alături de el, la muncile dure cu care se îndeletnicea.

Fără îndoială, un astfel de om este egoist, obligându-şi femeia să împartă cu el destinul aspru al celui care trăieşte într-un ţinut aproape sălbatic. Ce fel de tovarăşă îşi poate găsi el însă, ca să-l însoţească şi să reziste în condiţiile grele de acolo? Scruff Mackenzie era un om născut pe malurile Yukonului. Tot aspectul lui exterior trăda acest lucru. Chipul îi purta urmele celor douăzeci şi cinci de ani de luptă neîncetată împotriva unei naturi aspre, sălbatice. În ultimii doi ani, căutase neîncetat aurul care se găseşte în locuri foarte greu accesibile omului.

Când singurătatea a început să-l apese, nu s-a mirat prea mult, căci avea o anumită experienţă şi îi mai văzuse pe

alţii suferind de aceeaşi boală. Ca efect, începu să muncească şi mai mult decât o făcuse până atunci. Cât fu vara de lungă, se bătu cu muştele şi lucră în ţinutul aurifer Stuart River, ca să îşi facă rost de o cantitate dublă de provizii faţă de cât avea nevoie în mod normal.

După aceea, legând mai mulţi buşteni între ei şi-a construit o plută, cu care a coborât pe Yukon până la Fort Mile, unde şi-a ridicat o cabană frumuşică, care se detaşa faţă de celelalte din aşezarea respectivă. Mulţi au vrut să i-o cumpere, dar i-a respins pe toţi şi a continuat să îşi facă pregătirile pentru iarnă, aprovizionându-se pentru două persoane.

Bineînţeles, Scruff Mackenzie era un om cu un ascuţit simţ practic. Când avea nevoie de ceva, îşi procura acel lucru fără a se deranja prea mult în acest scop. Deşi învăţat cu cele mai grele munci, nu-şi plănuise ca să facă o călătorie de nouă sute de kilometri pe gheaţă, apoi de două mii pe mare şi încă de o mie cinci sute pe uscat, ca să îşi găsească o femeie. Nu. Viaţa i se părea prea scurtă ca să acţioneze în acest fel.

De aceea porni către câmpia cea întinsă de unde izvora fluviul Tanana, ducând cu sine o încărcătură neobişnuită.

Era un călător neobosit, iar animalele care-l ajutau la transport se bucurau de o rezistenţă ieşită din comun. Nu doar că făceau faţă unui efort uriaş, dar nu cedau uşor nici în faţa foamei.

După trei săptămâni de drum, ajunse în tabăra vânătorilor indieni ai tribului Sticks, aflată pe cursul superior al fluviului Tanana. Aceştia se mirară de îndrăzneala lui, căci prezenţa lor îi înspăimânta pe albi. De altfel, destui colonişti fuseseră ucişi de indieni care-i deposedaseră de puţinele bunuri pe care nefericiţii le avuseseră asupra lor. O viaţă de om nu valora mai mult ca un topor sau o puşcă veche…

Cu toate acestea, Scruff Mackenzie înainta hotărât în mijlocul lor, apelând, în acelaşi timp, la sângele său rece, obrăznicia şi familiaritatea ce-i erau caracteristice. Îi ştia bine pe indieni, de aceea folosea, în comportamentul său,

arme atât de diferite. Ştia deci să se arate îngăduitor sau să ameninţe pe un ton ferm, care nu lăsa loc de replică.

Se duse drept la şeful indienilor, Thling-Tinneh, se înclină înaintea lui şi îi oferi o livră de ceai negru şi una de tutun. Astfel, căpătă imediat bunăvoinţa şefului de trib. Apoi se amestecă printre tineri şi tinere şi îi anunţă pe aceştia că avea sa dea un *pollach,* adică o petrecere specifică indienilor, chiar în acea seară.

Pe o suprafaţă dreptunghiulară, având două sute de picioare lungime şi douăzeci şi cinci lăţime, zăpada fu bătătorită până ce se formă o zonă dură. În mijlocul acesteia se făcu un foc mare, iar pe marginile dreptunghiului uriaş se puseră crengi de brad.

Membrii tribului, cam şaizeci la număr, îşi abandonară activităţile obişnuite şi, adunându-se din corturile lor, începură să cânte în onoarea oaspetelui lor.

În cei doi ani în care trăise prin regiune, Scruff Mackenzie învăţase cele câteva sute de cuvinte mai des folosite de indieni. Le stăpânea şi modul de exprimare gutural, le asimilase şi întorsătura frazelor.

În acest fel, reuşi să le ţină un discurs pe placul lor, în care amestecă lucrurile reale cu idolii şi metaforele specifice pieilor roşii. După ce Thling-Tinneh şi vrăjitorul tribului i-au răspuns în acelaşi mod, albul le dărui diverse lucruri celor din jur şi începu să cânte alături de ei. Mai târziu, luă parte la jocul celor cincizeci şi două de beţe, la care se pricepea foarte bine.

Pieile roşii îi fumară tutunul şi se arătară încântaţi. Tinerii păstrară însă o atitudine rezervată. Printre ei se găseau luptători îndrăzneţi, pe care-i întărâtau şi mai mult vorbele bătrânelor fără dinţi sau râsetele fetelor ce făceau aluzii la lucruri foarte clare. Îi cunoscuseră puţin pe albi, fiii lupului, cum li se spunea, dar ştiau că erau capabili de lucruri neobişnuite.

În ciuda aparentei sale indiferenţe, Scruff Mackenzie remarcă rezerva lor faţă de el. Înfăşurat în blănurile lui, în noaptea care urmă se gândi serios la ceea ce avea de făcut şi îşi perfecţiona planul pe care voia să-l ducă până la

capăt. În această vreme, fuma neîncetat, pipă după pipă.

Dintre fetele pe care le văzuse îi plăcea una singură. Era chiar fiica şefului de trib, frumoasa Zarinska! Trăsăturile ei, talia ei, felul în care se purta corespundeau cu tipul de frumuseţe specifică femeilor albe, astfel că ea părea o anomalie în mijlocul tinerelor din trib…

Avea să o ia cu el, să o facă soţia lui şi să îi schimbe numele în Gertrude! Hotărându-se astfel, se aşeză pe o parte, închise ochii şi adormi lipsit de griji.

Ceea ce voia el nu era lesne de îndeplinit. Trebuia să joace tare. Scruff Mackenzie era şiret şi se comporta aparent indiferent faţă de obiectivele urmărite, lucru care-i cam încurca pe indieni.

Trebuia, neapărat, să-i facă pe acei războinici să înţeleagă că era un vânător neîntrecut şi un foarte bun ţintaş, astfel că fu lăudat de toţi cei din jur atunci când doborî un ren american de la o distanţă de cinci sute de metri.

Într-o seară îl vizită pe Thling-Tinneh în adăpostul lui garnisit cu piei de ren şi de alte animale. Îi vorbi tare şi îi oferi tutun cu multă generozitate. Aceeaşi onoare i-o făcu vrăjitorului, căci ştia ce influenţă avea acesta din urmă asupra celor din trib şi voia să aibă un aliat ca el.

Vrăjitorul era însă mândru şi rece. Nu reuşi să-l cucerească şi Scruff Mackenzie se gândi că trebuia, mai curând, să îl treacă pe lista celor care, la prima ocazie ivită, i-ar fi devenit duşmani.

Albul, care nu reuşise a se afla vreodată singur cu Zarinska, îi arunca doar priviri înflăcărate, prin care o înştiinţa foarte clar de intenţiile sale. Ea înţelese şi, de fiecare dată când se ivea prilejul ca să rămână singură cu englezul, chema în jurul ei o mulţime de fete, pentru a-i zădărnici planul.

Mackenzie înţelese că îi făcea în ciudă, dar timpul lucra în favoarea lui şi el nu se grăbea. Ştia că el îi ocupa gândurile şi acea presiune psihică, exercitată zilnic asupra fetei, îi servea mai bine planurile ca orice altceva.

În cele din urmă, într-o seară, când crezu el de cuviinţă

că venise timpul să acţioneze, părăsi locuinţa plină de fum a şefului de trib şi se duse la cea vecină, unde se găsea Zarinska. Fata stătea în mijlocul femeilor de cele mai diferite vârste, cum făcea de obicei, lucrând la mocasini şi la şiragurile de perle.

Când intră englezul, femeile începură să râdă şi să glumească, legându-se de numele lui şi de cel al Zarinskăi. El le luă pe rând şi le dădu afară, în zăpadă, de unde ele fugiră şi răspândiră vestea în toată tabăra.

După ce rămase singur, Scruff îi vorbi cu căldură fetei, chiar în limba ei, despre dragostea pe care i-o purta. După două ore, se ridică şi plecă.

Se învoiseră: Zarinska avea să vină în cabana omului alb. Rămânea ca el să-i vorbească şefului de trib despre voinţa lor. Se putea ca indianul să nu fie de acord cu ei... Dacă avea să spună nu? Oricum, fata trebuia să vină în cabana omului alb!

Vru să dea la o parte pieile care formau uşa de la intrarea în locuinţa ei şi să iasă de acolo, când un geamăt de-al ei îl opri să o facă. Se întoarse la ea. Aşezată în genunchi înaintea lui, Zarinska, stând pe o blană de urs, îmbujorată, îşi desfăcu de la brâu centura grea pe care o purta mereu.

Mirat, bănuitor, albul o privi, fiind atent, în acelaşi timp, la orice zgomot ce ar fi venit dinafară. Mişcarea pe care o făcu ea în continuare îi risipi teama şi îl făcu să zâmbească, încântat. Zarinska se ridică, luă din sacul ei un fel de teacă din piele de muflon, împodobită cu mai multe perle care o făceau să strălucească. Îi luă apoi cuţitul cel mare de vânătoare şi îl privi câteva clipe cu respect, fiind parcă tentată să îi încerce tăişul cu degetul, după care îi prinse lui Mackenzie arma iar la şold, aşezată în teaca aceea nouă.

Mackenzie îi sărută buzele pe sub mustaţa lui mare. Fata nu se aştepta să fie astfel mângâiată de către alb.

Ducând sub braţ un pachet enorm, Scruff Mackenzie se îndreptă apoi către adăpostul lui Thling-Tinneh, fiind observat cu atenţie de cei din trib.

Copiii alergau în toate părţile, aducând lemne uscate în

locul unde *pollach*-ul urma să se desfăşoare. Un murmur de voci feminine se auzea din ce în ce mai clar, iar războinicii tineri se adunaseră şi se consultau, sobri, în vreme ce de sub cortul vrăjitorului se auzeau fel de fel de incantaţii.

Thling-Tinneh era împreună cu soţia lui, o femeie cu ochi jucăuşi. De la prima privire, englezul înţelesese că vestea se aflase deja. De aceea intră direct în subiect, după ce depuse darurile lui la picioarele celor doi.

— O, Thling-Tinneh, puternicule şef al neamului Sticks şi al ţinutului Tanana, îi strigă el, tu le porunceşti peştilor, urşilor, renilor şi altor animale ceea ce au de făcut! Omul Alb vine azi în faţa ta cu un gând bun. De multe luni trăieşte singur, cabana lui este goală. Inima lui s-a închis în singurătate, dar suspină după o femeie care să se aşeze alături de el, sub acoperişul lui şi care, atunci când se întoarce de la vânătoare, să-i ofere o masă caldă... El a auzit lucruri ciudate: paşii furişaţi ai copiilor şi glasurile tinerilor au ajuns până la el... O dată, un spirit i-a tulburat singurătatea în timpul nopţii. Corbul, tatăl tău, Marele Corb, tatăl întregului neam Sticks, i-a vorbit astfel Omului Alb: „Încalţă-ţi mocasinii, ia-ţi armele şi pregăteşte-te de drum. Ia cu tine hrană pentru mai multe zile şi încarcă-te de daruri frumoase pentru şeful Thling-Tinneh. Apoi întoarce-ţi ochii către locul unde soarele are obiceiul să dispară la mijlocul primăverii. Vei călători până pe pământurile marelui şef. Îi vei oferi darurile tale minunate şi astfel Thling-Tinneh, care este fiul meu, va deveni tatăl tău. Sub acoperişul lui trăieşte o fată căreia i-am dat viaţă spre a fi soţia ta”.

Astfel a vorbit Marele Corb, viteazule şef! Iată de ce ţi-am pus la picioare atâtea daruri şi doresc să îţi iau fata.

Bătrânul nu se grăbi să-i răspundă. Cu un gest plin de mândrie, îşi aranjă mai întâi blana ce o purta pe spate.

Când vru să-i vorbească, un om micuţ se furişă în locuinţă şi îl anunţă pe Thling-Tinneh că adunarea tribului îl aştepta la sfat.

— Omule Alb, căruia noi îi zicem Vânătorul de Mufloni şi încă Lupul sau Fiul Lupului! începu indianul. Noi ştim că tu faci parte dintr-un neam puternic şi suntem mândri că te

avem oaspete la *pollach*-ul nostru. Însă peştele-rege nu face alianţă cu peştele obişnuit şi nici Corbul nu se uneşte cu Lupul!

— Ce vrei să spui? îi strigă Mackenzie. Le-am întâlnit pe fetele Corbului în casele Lupului! Soţia lui Mortimer, soţia lui Tregidgo, cea a lui Barnabas, care s-a întors acum două ierni. Am auzit vorbindu-se de bine şi despre alte fiice ale Corbului, deşi nu le-am văzut.

— Adevărat este ceea ce spui, fiul meu. Sunt însă uniri nefericite, ca a apei cu nisipul sau a bulgărelui de zăpadă cu soarele. Te-ai întâlnit cu Mason şi cu tovarăşa lui? Nu?... A venit aici cu zece ani în urmă. A fost primul dintre Lupi. Îl însoţea un bărbat înalt, drept ca o ramură de salcie, puternic precum ursul, fără păr pe faţă şi cu inima ca luna plină în miez de vară.

— Ah, îl întrerupse Scruff, recunoscându-l pe cel despre care-i vorbea şeful de trib, este Malemute Kid!

— Un bărbat foarte puternic. I-ai văzut vreodată femeia? Este sora adevărată a Zarinskăi.

— Nu, şefule, nu o cunosc. Am auzit vorbindu-se însă despre ea. Mason a fost ucis de un brad uriaş, care a căzut peste el. Îşi iubea însă mult femeia şi i-a lăsat o grămadă de bani. Cu ajutorul lor, ea trăieşte acum cu fiul ei în ţinuturi mult mai blânde decât acestea şi pline de soare în tot cursul anului.

Sosi un alt mesager, care-l chemă urgent pe Thling-Tinneh la adunarea războinicilor săi. Cum Mackenzie îl dădu pe uşă afară pe noul venit, îi zări pe bărbaţi aplecaţi deasupra focului care le încălzea adunarea. Le auzi glasurile groase unite într-un cântec bine ritmat şi înţelese pe dată că vrăjitorul tribului îi întărâta, stârnindu-le furia împotriva lui.

Se grăbea, de aceea se întoarse iar către şef:

— Iată deci, o vreau pe fata ta! Aici ai tutun, ceai, vase pline cu zahăr, cuverturi groase, batiste mari şi frumoase, o carabină, una nouă şi bună, cu multe gloanţe şi praf de puşcă.

— Nu le primesc, îi răspunse indianul, refuzând cu

greutate acele daruri îmbietoare. Tribul meu s-a adunat. Ei sunt împotriva unirii tale cu fiica mea.

— Dar nu eşti tu şeful lor?

— Fără îndoială că da, însă tinerii sunt furioşi, căci Lupii le iau fetele şi ei nu se mai căsătoresc.

— Ascultă-mă, Thling-Tinneh, cu sau fără voia ta, înainte ca ziua să urmeze nopţii, Lupul va pleca spre munţii de la răsărit şi se va îndrepta spre ţinutul Yukonului împreună cu Zarinska!

— Înainte să se facă miezul nopţii, tinerii mei războinici vor arunca, poate, carnea Lupului câinilor tribului şi oasele lui vor fi presărate în zăpadă până ce, la primăvară, neaua va fi topită de soare şi vor fi văzute iar de către oameni.

Ameninţării i se răspundea printr-o altă ameninţare. Chipul bronzat al lui Mackenzie deveni roşu stacojiu. Ridică tonul. Soţia bătrână, care până atunci asistase nepăsătoare la spectacol, se strecură afară trecând pe lângă el.

Brusc, indienii încetară să mai cânte. Se auziră mai multe glasuri vorbind zgomotos. Mackenzie o prinse de o mână pe bătrâna care abia păşise pe zăpada de afară şi o trase înapoi înăuntru, silind-o să se aşeze pe o blană de urs întinsă pe jos.

— Îţi mai spun o dată: ascultă-mă, o, Thling-Tinneh! Lupul moare cu prada încleştată în dinţi! Alături de el vor cădea zece dintre cei mai buni oameni ai tăi. Gândeşte-te că ai nevoie de ei la vânătoare, care de abia a început, ca şi la pescuit, peste câteva luni. Cu ce vă va fi de folos moartea mea? Eu cunosc obiceiurile voastre: tu vei avea o parte din toate bogăţiile mele dacă fata ta mă va însoţi şi va fi femeia mea. Dacă mă ucizi, nu uita, vor veni fraţii mei. Ura lor nu se va potoli niciodată… Şi ei sunt mulţi! Neamul meu este mult mai mare decât al tău. Asta e soarta. Mai bine acordă-mi ceea ce îţi cer şi toate lucrurile astea frumoase îţi vor aparţine.

De afară se auzeau paşi pe zăpadă. Mackenzie îşi pregăti carabina şi îşi verifică pistoalele de la centură.

— Spune da, mare şef!

— Dar neamul meu spune nu!

— Spune da şi aceste bogăţii vor fi ale tale. Apoi îi voi convinge şi pe cei din neamul tău.

— Dacă aşa vrea Lupul, voi lua aceste daruri. Dar l-am avertizat…

Mackenzie îi împinse toate darurile, îşi dezarmă carabina şi îi mai dădu în plus o batistă de mătase în diverse culori. În acea clipă intră vrăjitorul, urmat de şase tineri indieni.

Mackenzie, frecându-şi hainele de ei, trecu printre ei şi ieşi de acolo.

— Găteşte-te de drum, îi zise el scurt Zarinskăi, atunci când trecu pe lângă cortul ei.

După care se grăbi să îşi pregătească atelajul de plecare.

Câteva minute mai târziu, veni în mijlocul adunării celor din tribul Sticks. Zarinska se afla lângă el. Scruff se aşeză lângă şeful tribului, iar fata trecu în stânga lui, puţin mai în spate, acolo unde trebuia să stea în mod normal femeia.

Se apropia clipa înfruntării. Nu era rău ca să-l păzească fata de un atac venit din spate…

Strânşi în jurul focului, războinicii intonau un cântec amintind de vremurile demult trecute. Ciudat, acel cântec, cu pauze repetate, cu un refren obsedant, nu părea deloc frumos, dimpotrivă. Părea îngrozitor…

În celălalt capăt al dreptunghiului amenajat, cinci sau şase femei dansau, sub privirile vrăjitorului. Pe jumătate ascunse de pletele negre care le ajungeau până la centură, ele se balansau încet, înapoi şi înainte, iar trupurile li se unduiau după ritmul care se schimba neîncetat.

Mackenzie asista la o scenă stranie, un anacronism.

Secolul al XIX-lea nu se simţea prin nimic în mijlocul acelor oameni primitivi, care păreau un fragment rupt din Lumea Veche, încă din timpurile când vânătorii locuiau în cavernele preistorice ale Europei…

Câţiva câini lupi, culcaţi în zăpadă la picioarele stăpânilor, priveau spectacolul cu ochii injectaţi de sânge, cu gurile imense deschise, reflectând parcă lucirile roşii ale focului.

Pădurea dormea, nepăsătoare, sub linţoliu-i alb. Tăcerea în care era cufundată fu tulburată, de câteva ori, de

murmurele oamenilor. Stelele sclipeau pe bolta albastră, îngheţate parcă de frig, în vreme ce spiritele iernii îşi purtau hainele luminoase peste împărăţia cerurilor.

Lui Scruff Mackenzie nu-i păsa însă prea mult de măreţia acelui spectacol. Cercetă din priviri primele rânduri de brazi ale pădurii. Cum rezistau ei uneori unor friguri de cel puţin patruzeci de grade Celsius sub zero?

Gândurile îi zburară la femeile albe, care sunt aşa de delicate. Cum ar fi rezistat una dintre ele acolo? Se mulţumi să zâmbească. Totuşi, era fiul uneia dintre acestea şi primise o moştenire regală: rasa lui avea dreptul şi puterea de a domni, pe mare şi pe uscat, asupra oamenilor şi animalelor de toate felurile.

Se afla singur împotriva a o sută de indieni, departe de alţi englezi, într-un ţinut ostil; simţi însă că prin vene îi curge sângele fierbinte al strămoşilor săi, marii cuceritori, dorinţa iubirii sălbatice şi periculoase ce devenea, pe măsură ce lupta se apropia, ardoarea de a învinge sau muri!

Cântecele şi dansurile încetară. Vrăjitorul începu să le vorbească indienilor cu multă însufleţire. Cu ajutorul mitologiei lor complicate, reuşea uşor să agite spiritele credule ale celor din neamul său.

Opunând principiile creatoare, personificate de Cioară şi de Corb, lui Mackenzie, îl stigmatiza pe alb cu denumirea de lup, principiu al luptei şi al distrugerii. Nu era vorba doar despre înfruntarea dintre aceste forţe spirituale, ci de o luptă fără milă, în care aveau să se înfrunte pe viaţă şi pe moarte doi bărbaţi.

Indienii reprezentau copiii lui Jelchs, Corbul, cel care le-a adus oamenilor focul. Mackenzie era urmaşul Lupului, adică al Răului. Nici o imagine nu era suficient de degradantă, nici un cuvânt destul de dur pentru a-l califica pe Mackenzie, acel intrus, spirit rău, mesager al distrugerii.

Un răget sălbatic se ridică din piepturile celor ce-l ascultau când el începu să le zică:

— Da, fraţii mei, Corbul este atotputernic. Nu el a adus focul din cer, ca să ne încălzim? Nu el a făcut să iasă

soarele, luna şi stelele din peşterile în care stăteau, aducându-ne astfel lumina? Nu el ne-a învăţat să luptăm contra spiritelor rele, ca Foamea şi Îngheţul? Acum, Jelchs este furios pe copiii săi, care au rămas puţini şi refuză să îi ajute, căci au pornit pe drumuri greşite, au făcut fapte rele şi au primit în locuinţele lor pe duşmani, pe care i-au aşezat în jurul focurilor lor. Corbul este mâhnit de necinstea copiilor săi. Dacă însă voi vă veţi ridica şi îi veţi arăta că vreţi să vă întoarceţi la el, va ieşi din întuneric spre a vă ajuta! O, fraţilor, Mesagerul Focului a venit şi i-a murmurat aceste cuvinte la ureche vrăjitorului vostru. Iată-le: „Tinerii să ia de soţii pe tinerele tribului şi să le ducă în locuinţele lor! Să-l ia de gât pe Lup şi ura lor faţă de el să fie nestinsă pe vecie! Doar atunci femeile lor vor fi iar fecunde, ei se vor înmulţi şi vor deveni un neam puternic, iar Corbii vor conduce multele triburi ale părinţilor lor şi ale părinţilor-părinţilor lor departe, spre Miazănoapte. Aceste triburi vor învinge Lupii, care vor dispărea precum focurile din tabăra noastră, iar Corbii vor rămânea stăpânii întregului pământ!” Acesta este mesajul lui Jelchs.

Cuvintele acelea provocară urletele ameninţătoare ale indienilor care, astfel încurajaţi, se ridicară în picioare, gata de luptă.

Mackenzie era şi el gata de luptă. Aşteptă însă ca să vadă ceea ce urma.

Mai multe glasuri cerură ca Vulpoiul să le vorbească. Acestea se stinseră abia când un tânăr păşi înaintea lor, ca să le vorbească, la rândul lui.

— Fraţilor, cuvintele vrăjitorului au fost spuse cu multă înţelepciune. Fiindcă Lupii ne iau fetele, nu vom mai avea copii. Am ajuns o mână de oameni! Lupii ne-au luat blănurile călduroase şi ne-au dat în schimb spiritele rele care se odihnesc în sticle şi veşminte făcute cu iarbă şi nu cu blană de castor sau de râs. Hainele acelea nu sunt călduroase, iar bărbaţii noştri mor de boli ciudate din pricina lor. Eu, Vulpoiul, nu am femeie… De ce? De două ori mi s-a întâmplat că fetele care îmi plăceau au fost luate de la noi de către Lupi. Astăzi mi-am pus deoparte blănuri de

castor, piei de ren ca să-l înduplec pe Thling-Tinneh să îmi dea ca femeie pe fata lui, Zarinska. Iată însă că ea şi-a pus mocasinii şi este gata de plecare împreună cu blestematul de Lup… Acum nu este vorba doar de mine. Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi Ursului. Şi el ar fi vrut să fie tatăl copiilor lui Zarinska şi el a pregătit nenumărate blănuri pentru aceasta… Vorbesc deci în numele tuturor tinerilor care nu au soţii. Lupii nu se liniştesc niciodată şi ne iau fetele cele mai frumoase. Nouă ne rămân doar cele urâte!

Priviţi-o pe Gugkla! continuă el, arătând spre o femeie infirmă. Picioarele îi sunt strâmbe ca coastele unui canoe. Nu este în stare nici măcar să aducă lemne de foc sau să ducă mâncare vânătorilor. Au ales-o oare Lupii pe ea?

— Bineînţeles că nu! strigară indienii.

— Iat-o pe Moyri, ai cărei ochi au fost învârtiţi în cap de către Spiritul Rău. Copiii se sperie de ea şi se spune că doar ursul nu se teme de ea. Au ales-o oare pe ea Lupii?

Războinicii îi dădură iar dreptate.

— Iat-o şi pe Pischet, care stă chiar lângă mine. Cuvintele mele nu ajung până la ea. Niciodată nu a auzit glasul bărbatului ei sau gânguritul copilului ei. Ea trăieşte într-o tăcere veşnică. De ce n-au ales-o Lupii pe ea? Fiindcă ei aleg ceea ce este mai bun, iar nouă ne lasă resturile… Ei bine, fraţilor, de acum înainte nu va mai fi aşa! Nu-i vom mai lăsa pe Lupi să ne fure ce avem mai bun. A venit clipa ca hoţiile lor să înceteze!

Chiar când pronunţă acele cuvinte, o lumină roşie, verde, galbenă şi violetă traversă cerul de la un capăt la celălalt. Fenomenul acela îl încuraja şi mai mult. Întinse braţele înainte şi le strigă indienilor:

— Iată că spiritele părinţilor noştri se trezesc. În noaptea asta se vor petrece fapte de pomină!

Se dădu apoi înapoi câţiva paşi, lăsând locul unui alt războinic. Acesta era un uriaş, depăşind cu un cap pe cei mai înalţi oameni din trib! Lat în umeri, cu pieptul dezgolit, sfida gerul.

Cuvintele îi ieşeau cu greutate din gură, căci nu era învăţat să le vorbească altora. Chipul îi era oribil. O

cicatrice groasă îi deforma toată partea stângă a feţii.

Începu să se lovească cu pumnul în piept, iar acesta răsună ca o tobă. Glasul lui gros părea un muget de taur şi ieşea afară ca dintr-o grotă.

— Sunt Ursul, fiul lui Vârf de Argint! Glasul meu părea încă acela al unei fete pe vremea când am vânat primul râs şi primul ren. Când vântul sufla nemilos, am trecut munţii din miazăzi şi am ucis trei oameni albi pe albia fluviului. Am întâlnit ursul alb şi acesta s-a retras din calea mea!

Se opri o clipă şi îşi trecu mâna peste cicatricele înfiorătoare. Continuă apoi:

— Eu nu sunt ca Vulpoiul. Limba îmi este îngheţată ca apa. Nu voi vorbi mult, vă voi spune doar câteva cuvinte. Vulpoiul vă anunţa că în noaptea aceasta se vor petrece fapte de pomină. Aşa să fie! Vorbele îi ies însă pe gură ca apa din izvor, dar el nu e în stare de fapte mari. În noaptea asta eu mă voi bate cu Lupul, îl voi ucide şi Zarinska va veni în culcuşul meu. Am terminat!

Deşi era evidentă ostilitatea celor din jurul lui, Scruff se descurcă destul de bine. Îşi duse mâinile la cele două revolvere, asigurându-se astfel că se putea servi de ele în orice clipă şi îşi scoase degetele prin găurile speciale ale mănuşilor sale lungi până la coate. Îşi dădea seama că, dacă duşmanii l-ar fi atacat deodată, n-ar fi avut nici o şansă de scăpare. Era însă decis să îşi vândă pielea cât mai scump.

Ursul îi domina pe ceilalţi războinici din trib. Pe cei mai înflăcăraţi şi care nu-l ascultau, îi dobora cu pumnul său înfricoşător.

Când agitaţia se mai potoli, Mackenzie se uită la Zarinska şi rămase uimit.

Pregătită de luptă, cu nările fremătând şi mâna încleştată pe un bici, părea o leoaică gata de luptă! În ochii ei negri se citeau disperarea şi sfidarea. Îşi ţintuia din priviri duşmanii, adică bărbaţii din fostul ei trib! Când se uită însă la englez, ochii îi mărturisiră întreaga ei dragoste.

În zadar încercă Thling-Tinneh să le vorbească. Glasul nu i se auzea datorită zgomotului. Atunci Mackenzie făcu un

pas înainte. Ursul scoase un urlet sălbatic şi lung, dar albul se aruncă asupra lui cu atâta furie, încât uriaşul indian se dădu înapoi, iar din gâtlej îi ieşi un geamăt.

Câţiva izbucniră în râs văzându-l că s-a dezumflat astfel.

Toţi războinicii prezenţi fură însă nevoiţi să-l audă vorbind şi pe alb:

— Fraţii mei, le strigă Mackenzie, cel căruia îi spuneţi Lup a venit în mijlocul vostru cu vorbe bune, ca un prieten. Buzele lui n-au rostit nici o minciună. Dar oamenii voştri v-au spus despre el ceea ce aveau ei pe suflet. Nu mai pot rosti nici o vorbă bună despre ei, din moment ce ei au vorbit de rău despre Lup. Vă zic deci că vrăjitorul vostru e un mincinos şi are o limbă rea. Mesajele sale nu vin de la Cel-Care-A-Adus-Focul. Urechile lui nici n-ar putea auzi glasul Corbului. Şi-a bătut joc de voi şi v-a povestit minciunile lui! De altfel, nu are nici o putere. Aduceţi-vă aminte diverse lucruri din trecut. Când a trebuit să vă ucideţi câinii şi să-i mâncaţi, când vă dureau burţile de foame şi nu aveaţi de mâncare decât piei de animale, când bătrânii şi bătrânele voastre piereau flămânzi, iar copiii se stingeau la sânul uscat al mamelor lor, când era numai întuneric şi durere în jurul vostru, când mureaţi unul după altul, ca peştii otrăviţi, cu ce v-a ajutat vrăjitorul vostru? A dat el carne burţilor voastre flămânde? Vă repet, vrăjitorul nu are nici o putere. El doar vă minte. De aceea iată, îl scuip în faţă!

Oricâtă surpriză a cauzat acel sacrilegiu, mulţimea n-a scos un cuvânt! Câtorva femei li s-a făcut frică, dar bărbaţii aşteptau un miracol.

Ochii lor erau fixaţi asupra albului şi a vrăjitorului. Acesta din urmă simţi toată amărăciunea crudei clipe. Puterea avea să-i scape din mâini!

Deschise gura ca să ameninţe, dar se dădu repede înapoi din faţa atitudinii feroce, a pumnilor strânşi şi ochilor aprinşi ai lui Mackenzie. Acesta rânji, apoi continuă:

— Am murit? M-a lovit vreun trăsnet? Stelele din cer au căzut peste mine şi m-au zdrobit? De unde! Am terminat cu acest câine. În continuare am să vă povestesc despre

poporul meu, cel mai puternic din lume şi care domneşte peste toate ţările. Mai întâi de toate, aflaţi că noi vânăm singuri, aşa cum fac şi eu. Câteodată ne strângem în haite, precum muflonii în anumite perioade ale anului. Trăim în cabanele noastre care ne apără de gerul nemilos al iernii. Zarinska este o tânără frumoasă şi viguroasă. Lupul este mândru dacă ea va deveni mama copiilor săi. Şi orice veţi face voi ca să vă împotriviţi acestui lucru, nu veţi reuşi să mă împiedicaţi să-mi îndeplinesc gândul. Fraţii mei sunt mulţi şi vor veni pe urmele mele! Ascultaţi care este legea Lupului: „Oricine va ucide un Lup va fi pedepsit şi vor pieri zece din neamul lui.” Multe ţinuturi au plătit acest preţ, iar legea nu va ierta pe nimeni! Acum le vorbesc Vulpoiului şi Ursului. Au spus că şi unul şi celălalt, au ridicat ochii către Zarinska. Ei, bine, eu am şi cumpărat-o! Thling-Tinneh se sprijină chiar în clipa asta în puşca pe care i-am dăruit-o. Cu toate acestea, eu vreau să fiu corect faţă de cei doi războinici. Vulpoiului, căruia i s-a uscat limba de câte răutăţi a spus împotriva mea, o să-i ofer cinci pachete mari de tutun. Astfel i se va umezi gura şi va putea să zică şi vorbe bune la adunarea războinicilor… Ursului îi ofer două cuverturi, douăzeci de căni de făină, de două ori mai mult tutun decât Vulpoiului şi, dacă va vroi să mă urmeze de cealaltă parte a munţilor de la răsărit, va căpăta o puşcă nouă, precum cea a lui Thling-Tinneh. Dacă nu… Ei, bine, atunci vom vedea ce se va mai întâmpla. Lupul a obosit să tot vorbească… Vă mai spune o singură dată legea lui: „Dacă un Lup va pieri printre voi, zece dintre Sticks vor fi ucişi.”

După ce le spuse acele cuvinte, Mackenzie se întoarse la locul lui. Era însă foarte îngândurat. Noaptea era tare întunecată… Zarinska se apropie de el ca să îi zică ceva şi o ascultă cu mare atenţie, căci îi povestea despre şiretlicurile pe care le folosea Ursul în lupta cu cuţitul.

Înfruntarea dintre alb şi uriaşul indian devenise inevitabilă… De îndată, nenumărate picioare, încălţate în mocasini, măriră suprafaţa de zăpadă bătătorită din jurul focului.

Se vorbea mult despre înfrângerea vrăjitorului. Unii credeau însă că acesta îşi păstrase puterile pentru a-şi pedepsi duşmanul la momentul potrivit. Alţii însă îi dădeau dreptate Lupului.

Ursul înainta până în mijlocul terenului pregătit pentru luptă. În mână ţinea un cuţit imens de vânătoare. Vulpoiul le atrase atenţia asupra pistoalelor lui Mackenzie, iar acesta îşi desfăcu centura şi o puse pe şoldurile Zarinskăi, căreia îi încredinţă şi carabina lui.

Fata le făcu un semn din cap indienilor din jur. Ei puteau să stea liniştiţi, căci o femeie nu ştia să manevreze asemenea lucruri valoroase.

— Dar, dacă sunt ameninţat din spate, nu uita să îmi strigi: „Soţul meu! Soţul meu!” o sfătui Scruff. Să îmi strigi cât poţi de tare!

O trase apoi de obraz în glumă şi intră în cercul unde avea să lupte pe viaţă şi pe moarte.

Nu doar că Ursul era mult mai înalt decât albul, dar şi cuţitul lui era mai lung decât al lui Mackenzie. Acesta din urmă, care se mai bătuse de câteva ori în viaţa lui, înţelese că avea de înfruntat un duşman foarte periculos… Cu toate acestea, strălucirea oţelului în lumina focului făcu ca inima să-i bată mai tare şi îi trezi instinctul dominator al rasei din care făcea parte.

Înfruntarea începu.

Încă de la primele schimburi de lovituri, Mackenzie fu silit să se retragă aproape de foc sau în marginea terenului de luptă, dar reuşi să revină în centru. Nimeni nu-l încuraja. Sugestiile şi avertizările lor îl avantajau tot pe Urs.

De câte ori se ciocneau lamele, albul strângea mai tare din dinţi şi dădea ori para loviturile cu mult calm. Mai întâi, îi fusese milă de adversarul lui, dar sentimentul acela cedase repede locul puternicului instinct de conservare. Trebuia să ucidă, spre a nu fi ucis! Miile de ani de cultură ai civilizaţiei din care făcea parte dispăruseră ca prin farmec şi albul nu era altceva decât un locuitor primitiv al unei peşteri preistorice care se bătea pentru femeia lui.

Îl atinse de două ori pe Urs şi îl răni, fără a se lăsa tăiat,

la rândul său. Când încercă să o facă a treia oară, simţi că lama adversarului său se apropiase prea mult de el şi, pentru a o evita, fu obligat să-l prindă pe indian de braţul înarmat, folosindu-şi mâna liberă. Mackenzie îşi dădu atunci seama de imensa forţă a indianului. Acesta îl prinsese, la rândul lui, de mână şi îl trăgea către cuţitul său, iar albul nu avea suficientă putere ca să se opună!

Încercă să scape din strânsoarea de fier, dar în zadar! Cercul indienilor îmbrăcaţi cu piei de animale se micşoră în jurul lor. Fiecare vroia să vadă înfrângerea albului şi lovitura fatală care urma să-i fie dată.

În clipele acelea, şiretenia de luptător experimentat a lui Mackenzie îşi spuse cuvântul. Se dădu puţin într-o parte şi apoi, fulgerător, îl lovi cu capul în gură pe adversarul său. Ursul se retrase un pas, surprins de forţa izbiturii şi se dezechilibră. Imediat, Mackenzie se aruncă asupra lui şi, cu toată greutatea, reuşi să-l doboare pe zăpada întărită. Ursul căzuse pe spate.

— Soţul meu! strigă Zarinska în acea clipă.

Zgomotul arcului abia se auzi. Mackenzie se aruncă jos şi imediat o săgeată, trecând pe deasupra lui, îl lovi pe Urs în inimă, în momentul când acesta se ridica pentru a-l izbi pe alb cu pumnul său nimicitor.

Indianul se zbătu câteva clipe, înroşind zăpada din jurul lui. Mackenzie nu mai apucă să vadă aceasta. El se ridicase imediat. De pe partea cealaltă a focului, vrăjitorul se pregătea să tragă a doua săgeată.

Albul îşi apucă fulgerător cuţitul de lamă şi îl aruncă spre ticălos. Un fulger traversă focul. Arma se înfipse până la mâner în gâtlejul vrăjitorului. Acesta dădu câteva clipe din mâini, apoi se prăbuşi în foc.

Clic! Clic!

Vulpoiul pusese mâna pe puşca lui Thling-Tinneh şi încerca în zadar să tragă cu aceasta. Lăsă în jos arma când Mackenzie izbucni în râs.

— Vulpoiul nu ştie ce să facă cu această jucărie. El este ca o femeie. Vino, adu-mi-o şi îţi voi arăta ce trebuie să faci.

Vulpoiul ezita.

— Hai, vino, insistă Scruff.

Indianul înainta cu paşi lenţi şi grei, cu capul plecat, ca un câine bătut.

— Iată cum trebuie să faci, îi zise albul, băgând un glonţ pe ţeava şi armând puşca, pe care şi-o puse apoi pe umăr. Vulpoiul a zis că în noaptea asta se vor petrece lucruri de pomină, continuă el şi iată că nu a greşit. Doar că faptele lui nu s-au remarcat în nici un fel. Tot mai are Vulpoiul intenţia să o ducă pe Zarinska în vizuina lui? Vrea el să meargă pe drumul pe care deja au plecat vrăjitorul şi Ursul? Nu? Atunci e bine.

Mackenzie se întoarse dispreţuitor şi îşi smulse cuţitul din gâtlejul vrăjitorului.

— Mai sunt şi alţi bărbaţi care doresc să pornească pe acelaşi drum? În acest caz, Lupul îi va ucide, câte doi-trei odată, până când nu va mai rămâne nici unul. Nimeni nu mai vrea să-l înfrunte pe Lup? Atunci e foarte bine…

— Thling-Tinneh, i se adresă el apoi şefului de trib, îţi dau acum puşca aceasta pentru a doua oară. Dacă, peste o vreme, vei călători în ţinutul udat de Yukon, să ştii că oricând va exista pentru tine, în culcuşul Lupului, un loc cald şi mâncare din belşug. În curând vor veni zorii. Eu plec, dar poate mă voi întoarce într-o zi. Vă spun pentru ultima oară, amintiţi-vă de legea Lupului!

Porni apoi, alături de Zarinska, înspre animalele care-l aşteptau. După câteva clipe se îndreptau către pădurea întunecată.

O siluetă le ieşi în drum. Era Vulpoiul!

— Lupul a uitat de cele cinci pachete de tutun? îl întrebă indianul.

Mackenzie îl privi mai întâi furios pe Vulpoi, dar fu imediat izbit de partea comică a acelei întâmplări.

— Îţi voi da doar un pacheţel. Iată-l.

— Cum vrea Lupul, îi răspunse, dulceag, indianul şi întinse mâna să ia pacheţelul.

Apoi plecă.

OMUL CU CICATRICE.

Jacob Kent fusese întotdeauna un om lacom şi această lăcomie se adăuga unei neîncrederi native care îi urâţea caracterul, îi gonea gândurile frumoase şi îl lăsa pradă unui spirit mercantil de cea mai joasă speţă.

El ţinea mult la ideile lui fixe, cam puţine la număr, e drept. Până să fi fost cuprins de febra aurului şi să pornească să-şi încerce norocul în Klondyke, practicase aceeaşi meserie ca şi părinţii lui, cea de ţesător.

Cabana lui se găsea la jumătatea distanţei dintre postul de la Sixty Miles şi Stuart River. Toţi călătorii care treceau pe acolo şi se duceau la Dawson îl comparau pe Jacob Kent cu un senior feudal ce îşi lua taxa pentru drumurile neîngrijite aflate pe domeniul său.

În jurul persoanei sale se ţesuse, încet-încet, o adevărată legendă, care era răspândită neîncetat de călătorii nemulţumiţi şi care nu se sfiiau să-i atribuie calificative greu suportate de hârtie…

De altfel, cabana respectivă nici nu era a lui. Cu câţiva ani înainte de a veni el în ţinut, aceasta fusese construită din trunchiuri de copaci de către doi căutători de aur, în scopul de a face un depozit de provizii pentru cei care ar fi trecut pe acolo. Cei doi erau atât de primitori, încât, după plecarea lor, lăsaseră construcţia spre a fi folosită de oricine ajungea acolo la căderea nopţii, astfel că mulţi o utilaseră spre a-şi uşura drumul şi a se odihni. Ca regulă, ultimul care trecea pe la cabană trebuia să lase un braţ de surcele pentru ca noul-venit în urma lui să aibă cu ce să îşi facă focul. Nu existase noapte în care să nu se fi adăpostit cineva în construcţia respectivă, ba uneori încăpuseră douăzeci de oameni odată.

Jacob, după ce a remarcat obiceiul acela, s-a instalat în cabană şi a început să exercite un fel de suveranitate ilegală. De atunci înainte, orice trecător obosit a fost nevoit

să-i plătească o taxă de un dolar de argint pentru a înnopta în adăpostul respectiv. Cum mulţi erau căutători de aur, preferau să-i plătească în praf de aur datoria, iar Jacob nu mai înceta să cântărească pulberea strălucitoare…

Mai mult, cei care se adăposteau la el trebuiau să-i taie şi lemne de foc, să-i aducă apă şi altele. Era deci vorba de o adevărată tâlhărie, dar victimele sale, având firi paşnice, îl lăsau să se îmbogăţească pe spinarea lor, dispreţuindu-l însă, în acelaşi timp.

Într-o frumoasă după-amiază de aprilie, Jacob se aşeză în uşa cabanei sale, mirat de căldura neobişnuită a soarelui. Asemenea unui păianjen care-şi pândeşte prada, scruta din ochi distanţele, căutând muştele care să-i pice în plasă.

Fluviul se întindea la picioarele sale ca o mare de gheaţă. Avea o lărgime de peste trei kilometri de la un mal la celălalt…

Jacob Kent era vesel în acea zi. În ajun, depăşise măsura obişnuită şi îşi vânduse ospitalitatea celor douăzeci şi opt de călători care-i trecuseră pragul. Adevărat, patru dintre aceştia fuseseră tare strâmtoraţi, dar punga în care el îşi ţinea pulberea de aur se rotunjise considerabil.

Săculeţul acela, care-i conţinea tezaurul, constituia fericirea şi blestemul existenţei sale. Prin strâmta lui gură intrau, în acelaşi timp, raiul şi iadul. Raiul adus de aur… Iadul reprezentat de grija continuă că ar fi putut fi furat de cineva…

Cabana avea doar o încăpere. Lui Jacob îi era imposibil să ascundă aurul în altă cameră… Nu ar fi fost uşor, pentru nişte călători cu chipuri înfiorătoare, parţial ascunse de bărbile neîngrijite, să pună mâna pe tezaurul lui?

Deseori visa că se întâmpla astfel şi se trezea risipind acel oribil coşmar. În somn, tot felul de hoţi îl pândeau, dar până la urmă reuşea să se obişnuiască cu ei. Cel mai de temut i se părea unul singur: şeful lor, cu chipul întunecat şi având o cicatrice pe obrazul drept. Acesta îl tulbura în timpul visurilor sale şi îi era teamă să nu se întâlnească şi după ce se trezea cu asemenea ucigaş, astfel că se gândea mereu să găsească o ascunzătoare în cabană sau chiar în

afara acesteia.
Deseori visa că omul cu cicatrice îi descoperise ascunzătoarea şi că deschidea gura săculeţului în care se găsea preţiosul lui tezaur. Lupta care urma îl trezea şi îşi lua comoara din ascunzătoare, ducând-o într-alta, care i se părea mai tainică şi mai ingenioasă decât cele dinainte.
Deşi nu credea în fantome, preziceri, ghicitul viitorului şi alte lucruri de-astea, era convins că visurile nu-i aduceau nimic bun. Puteau fi gândurile unor tâlhari care voiau să-l jefuiască şi care îi erau astfel transmise prin cine ştie ce forţe oculte?
Fără să îşi răspundă la întrebări şi frământări, continua să-i stoarcă la sânge pe bieţii oameni care-i treceau pragul şi fiecare gram de aur care intra în sac îi mărea grija.
Într-o zi, pe când stătea pe un scaun şi se încălzea la soare, îi veni o idee care-l făcu să sară brusc în picioare. Marea lui bucurie consta în a cântări şi recântări praful aurifer. Această plăcută operaţiune îi era însă umbrită de un lucru pe care nu-l putea evita în nici un chip…
Balanţa lui fiind prea mică, nu putea cântări mai mult de 18 uncii deodată, adică o litră şi jumătate. De aceea, nu-şi putea stabili averea printr-o singură operaţiune, lucru care nu-i era deloc pe plac. Tezaurul lui avea cam de patru ori mai mult…
Din acest motiv, mai mult de jumătate din farmecul pe care-l resimţea, ştiindu-se posesorul săculeţului plin, se pierdea degeaba. Astăzi tocmai găsise o soluţie pentru problema care-l măcina, iată de ce se ridicase aşa brusc în picioare. Scrută cu atenţie pista până departe. Nu se vedea nimeni. Nu se apropia nimeni de cabana lui. Intră apoi repede înăuntru.
În câteva clipe, dădu la o parte tot ceea ce se găsea pe masă şi îşi instala balanţa. Pe un taler puse mici greutăţi echivalente cu optsprezece uncii, iar pe celălalt praf de aur. Înlocui apoi greutăţile tot cu praf de aur şi avu în faţa ochilor exact treizeci şi şase de uncii din preţioasa lui comoară.
Goli apoi talerul din stânga peste cantitatea de praf din

talerul drept. Pe cel gol îl umplu cu ceea ce mai avea în săculeţ. Echilibrul se restabili. Săculeţul era gol!

Transpiră abundent. Vrăjit de frumuseţea acelei scene, hipnotizat parcă de averea care se legăna în balanţa dinaintea lui, Jacob Kent tremura din toate încheieturile.

Cu grijă, scutură săculeţul de câteva ori, de teamă ca nu cumva să mai fi rămas în el vreun gram de aur. Apoi rămase nemişcat, contemplând vrăjit balanţa. I se părea că o cantitate uriaşă din valorosul praf se găsea pe talerele ei.

Prin metoda aceea putea evalua orice cantitate de aur. Nu avea de ce să se mai teamă din acest punct de vedere şi era capabil să îşi contemple averea ori de câte ori ar fi vrut…

Soarele cobora către asfinţit. Ultimele lui raze trecură peste pragul uşii deschise şi lumină talerele încărcate cu preţiosul lui praf. Acestea, asemeni sânilor unei Cleopatre de bronz, aruncau luciri blânde. Timpul şi spaţiul nu mai existau pentru Jacob Kent.

— Să mă ierte Dumnezeu! Ei, bine, cred că aveţi acolo destul ca să vă procuraţi tutun de mestecat oricât doriţi, nu?

Jacob Kent se întoarse ca să îşi ia puşca aflată în apropierea lui. Când ochii îi căzură însă pe chipul noului-venit, se dădu înapoi câţiva paşi, ameţit ca un om beat.

În faţa lui se găsea omul cu cicatrice!

— Ah, nu vă deranjaţi din pricina mea, îi zise acesta, pentru a se scuza. Să nu credeţi că vreau să vă fac vreun rău din pricina binecuvântatului praf de aur. Sunteţi un… un…, vru el să continue, dar văzu sudoarea care strălucea pe fruntea lui Kent şi felul în care îi tremurau genunchii. De ce nu spuneţi nimic? Nu puteţi scoate nici un sunet din gâtlej? mai întrebă el, observând că omul din faţa lui revine la normal. Nu vă simţiţi bine? Sunteţi bolnav?

— De unde… de unde… aveţi asta? reuşi să articuleze Jacob, arătând cu degetul tremurător oribila cicatrice care urâţea obrazul noului-venit.

— Un tovarăş m-a desfigurat cu o sârmă atunci când a căzut de pe catarg. Acum, că aţi aflat, vreau să ştiu de ce

vă interesează atât de mult? Să mă ierte Dumnezeu! V-a făcut vreun rău cicatricea mea? Sincer, vreau să aflu.

— Nu, îi răspunse Kent, aşezându-se pe scăunel şi părând iar un om bolnav. Nu mă interesează deloc. Doar că mă miram...

— N-aţi mai văzut o asemenea cicatrice? continuă celălalt, cu o anume ferocitate.

— Nu.

— Nu e o frumuseţe?

— Ba da.

Jacob Kent înclină capul ca să aprobe părerea vizitatorului său şi astfel să-l binedispună. Nu bănuise însă ce furtună avea să stârnească aprobarea lui.

— Aşa, nemernicule, canibalule, vrei să zici că e frumoasă o asemenea urâţenie pe care Dumnezeu Atotputernicul a pus-o pe chipul unui om? Asta vrei să zici?

Furios, fierbând de mânie, marinarul începu să folosească un limbaj picant, în care simbolismul oriental se amesteca cu cel european, zeii şi demonii se succedau, rasele şi neamurile, metaforele şi aluziile se contopeau.

Surprins de vorbele lui violente, Jacob Kent rămăsese ţintuit pe scăunelul său. Apoi se ridică, îşi întinse braţele înainte, ca şi cum ar fi vrut să se apere de un act violent.

Celălalt, văzându-l aşa de speriat, izbucni în râs.

Stăpânindu-şi apoi veselia, omul cu cicatrice îi zise:

— Soarele nu mai luminează drumurile. Sper că înţelegeţi că va trebui să mă consideraţi drept un prieten, chiar dacă am un asemenea chip. Faceţi un foc mare în adăpostul dumneavoastră. Mă duc să-mi desham animalele şi să le dau ceva de mâncare. Puneţi multe lemne pe foc, nu vă zgârciţi, căci sunteţi în mijlocul pădurii şi văd că aveţi un topor ascuţit. Şi, fiindcă tot vă duceţi după lemne, n-ar fi bine să spargeţi gheaţa la izvor, ca să aduceţi şi o găleată cu apă? Hai, repede! Altfel o să aveţi de-a face cu mine!

Niciodată nu se mai văzuse aşa ceva: Jacob Kent făcea focul, tăia lemnele, aducea apa, îşi servea oaspetele!

*

Când Jim Cardegee părăsise Dawsonul, urechile îi ţiuiau încă de isprăvile acestui tâlhar de Kent, care bântuiau prin regiune. Victimele lui puteau fi întâlnite în multe locuri şi puteau adeveri cele întâmplate.

Jim Cardegee, amator de farse, ca toţi marinarii, aflând despre lăcomia lui Jacob Kent, se hotărâse să-l înveţe minte să mai ceară aur de la trecătorii ce poposeau la cabana lui. Încântat că reuşise să se impună încă de la început, nu bănuia nici pe departe ce rol juca şi cicatricea lui în toate acele lucruri.

Fără să înţeleagă de ce, devenise conştient de teroarea pe care cicatricea i-o producea lui Kent şi se hotărâse să exploateze la maximum acel avantaj.

— Să orbesc pe loc dacă nu sunteţi o gazdă model! zise el admirativ, urmărindu-l din priviri pe Jacob, care trebăluia prin cabană. E o minune faptul că aţi venit în Klondyke. Sunteţi născut ca să ţineţi un han şi nu cred că puteţi face altceva mai bine. De altfel, îmi amintesc de faptul că i-am auzit pe mulţi pomenindu-vă numele. Tot felul de drumeţi şi căutători de aur. Nimeni nu v-a lăudat însă pentru cât sunteţi de binevoitor şi de amabil…

Auzindu-l vorbind astfel, Kent fu cuprins de o poftă nebună de a-şi încerca arma pe călătorul acela, dar groaza pe care i-o insufla cicatricea îl împiedică să-şi transforme gândul în faptă. Omul acela cu cicatrice era, într-adevăr, cel pe care îl visase de nenumărate ori! Înaintea lui se găsea, în carne şi oase, ticălosul care îi tulbura nopţile furându-i aurul… Concluzia sa nu putea fi decât una singură: bărbatul acela se materializase din visurile sale şi venise ca să-i ia comoara…

Îi era imposibil să îşi ia ochii de la cicatricea lui, la fel de imposibil pe cât îi era să îşi oprească bătăile inimii. În oricare altă parte ar fi privit, până la urmă tot acolo îi era atrasă atenţia.

— Ce rău vă face fosta mea rană? îi strigă Jim Cardegee în clipa când, ridicându-şi ochii de pe cuvertura care fusese întinsă pe jos pentru el, dădu peste privirea fixă a celuilalt. Mai bine stingeţi lumina şi culcaţi-vă, dacă vă tulbură atât

de mult rana mea. Ori terminaţi cu acest obicei, ori voi face o vizită la aurul dumneavoastră.

Kent era aşa de nervos, încât fu nevoit să sufle de trei ori în lampă ca să stingă lumina şi se băgă între păturile lui, uitând să îşi mai scoată mocasinii din picioare.

Curând după aceea, sforăiturile indicau faptul că, în ciuda durităţii culcuşului său, matelotul adormise adânc. Kent mai veghe o vreme, cu ochii mari, deschişi în obscuritatea completă, cu mâna pe puşcă, hotărât să nu se lase furat de somn.

Era frământat de gândul că nu profitase de vreo ocazie favorabilă pentru a-şi pune la adăpost sigur cele cinci livre de praf aurifer, folosind în acest scop una dintre numeroasele lui ascunzători. Tezaurul lui se găsea acolo, lângă el, în cutia cu muniţii, la capătul patului său.

În cele din urmă, îl fură somnul, în ciuda eforturilor sale de a rămâne treaz, chiar dacă inima îi era apăsată de greutatea bogăţiilor sale. Focul mai arse o vreme, apoi se stinse, lăsând aerul glacial să pătrundă în toate ungherele încăperii.

Afară, câinii încetară să mai urle. Înăuntru, matelotul zăcea nemişcat ca un buştean. În pat, stăpânul cabanei se zbătea între pături, pradă visurilor sale ciudate…

Cu puţin înainte de miezul nopţii, brusc, Jacob Kent se ridică. Începu să se deplaseze prin încăpere, fără a aprinde lumina. Nu vroia să fie văzut sau nu dorea să observe înfiorătoarea cicatrice de pe chipul clientului său?

Oricare ar fi fost motivul, cert este că, deplasându-se cu ochii închişi, ca un somnambul, îşi deschise cutia cu muniţii, puse o încărcătură serioasă pe ţeava puştii, o îndesă bine şi îi fixă un tampon ca un dop, apoi puse totul la loc şi se duse să se culce din nou.

Când lumina zilei lucea slab prin hârtia pusă în geam, Jacob Kent se trezi din somn. Se ridică într-un cot, dădu la o parte pătura de pe cutia cu muniţii şi se uită înăuntru. Ceea ce văzu în clipa aceea sau, mai curând, ceea ce nu văzu, îl făcu să sară în sus.

Imediat se uită la bărbatul care dormea pe jos. Cum

putuse omul acela să-i fure aurul? Ceva nu era în ordine…

Îşi acoperi iar cutia cu pătura. Se întinse pe spate. Calm, liniştit, rămase vreme îndelungată pradă gândurilor sale. Apoi, când începu să se mişte prin cameră, o făcu fără zgomot şi fără nici o grabă.

Din întâmplare, în cabană se găsea o buturugă grea deasupra unei bârne aşezate chiar în dreptul capului lui Jim Cardegee. Cu grijă, Jacob Kent o legă cu o frânghie, ale cărei capete ajungeau până pe podea.

Unul din capete şi-l prinse de centură, cu ajutorul celuilalt făcu un lassou. Apoi îşi armă puşca şi o aşeză lângă el, pe o piele de ren. Făcând un mare efort ca să suporte cicatricea, îi puse celui care dormea funia de gât, strângând nodul lassoului şi sărind imediat înapoi, ca să îşi ia în mâini puşca. Ţeava acesteia se îndreptă către Jim.

Pe jumătate sufocat, Cardegee se trezi şi îşi aruncă ochii, îngrozit, asupra celor două pupile de oţel strălucitor care îl fixau.

— Unde e? îl întrebă Kent, slăbind puţin strânsoarea nodului.

— Mizerabilule! Ah! Ah!

— Unde e?

Kent se dădu înapoi un pas, sufocându-şi mai tare adversarul.

— E nemaipomenit! Ah!

— Unde e?

— Ce? întrebă Jim, încercând să-şi mai tragă sufletul.

— Aurul meu.

— Care aur? întrebă, surprins, matelotul.

— Nu te face că nu ştii despre ce este vorba! Aurul meu!

— Dar nu l-am văzut nicăieri! Ia ascultă, drept cine mă iei? Nu sunt tâlhar. Ce să fac eu cu aurul tău?

— Nu se poate să nu ştii ce s-a întâmplat cu el. Ia să te mai strâng eu puţin de gât. În felul ăsta o să-ţi aminteşti. Şi, dacă nu vrei să-mi spui unde e, te împuşc.

— Doamne, Dumnezeule! gemu Cardegee, simţind că frânghia îl sufocă iar.

— Să nu-ţi mişti mâinile! Dacă ridici un deget, te împuşc

pe loc.

Kent slăbi strânsoarea, iar matelotul profită de clipa aceea ca să îşi treacă frânghia peste bărbie, printr-o mişcare a capului şi a gâtului.

— Ei, ce ai de zis? îl întrebă Jacob.

Jim se strâmbă.

— Du-te de aici cu maşinăriile tale, nemernicule!

— Aşa deci? Te voi spânzura!

Dar nu reuşi. Matelotul era prea voinic şi greu ca să fie ridicat în aer. Kent încercă atunci să-l sugrume încet-încet, dar, cum Jim îşi trecuse frânghia peste bărbie, nici acest lucru nu îi reuşi.

După aproape un sfert de oră de luptă neîncetată, Jacob mai slăbi strânsoarea.

— Dacă nu pot să te spânzur, o să te împuşc!

Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Nu faci parte dintre cei născuţi ca să moară spânzuraţi.

— Dacă mă vei împuşca aici, vei murdări pereţii şi lucrurile cu sângele meu, îi zise Jim, încercând să mai câştige timp. Îţi spun eu ce trebuie să facem. Hai să stăm puţin şi să ne gândim împreună. Zici că ţi-a dispărut praful aurifer şi eu nu cunosc locul unde poate fi găsit. Nu găsim oare o modalitate de a îndrepta lucrurile?

— Dumnezeule! strigă Kent, voi îndrepta eu lucrurile. Dacă faci vreo mişcare, te trimit imediat pe lumea cealaltă. Aşteaptă şi o să vezi cum îndrept lucrurile!

— Dar eşti nebun, omule! Când mă gândesc la mama mea…

— Dumnezeu să o ierte că a dat naştere unui asemenea fiu!

Îi puse apoi ţeava puştii pe frunte.

— Nu te mişca! Altfel glonţul pleacă imediat…

Deşi era complicat să ţii şi arma, să îl şi legi pe matelot, Kent, care fusese un abil ţesător, reuşi totuşi acest lucru. După două minute, Jim Cardegee zăcea cu picioarele şi mâinile legate.

Kent îl trase afară şi îl aşeză lângă cabană, în locul de

unde privea fluviul îngheţat şi soarele ridicându-se pe boltă.

— Ai timp de gândire până la prânz. Dacă nu-mi spui ceea ce mă interesează…

— Ce-o să păţesc?

— Leşul tău va pluti pe râu. Dacă vorbeşti însă, nu te voi ucide, te voi ţine aici până ce un detaşament al poliţiei te va lua din mâinile mele.

— Să mă ierte Dumnezeu! În ce treabă urâtă am intrat… Eu sunt nevinovat ca un miel şi dumneata, ca un nebun furios, mă consideri un hoţ şi vrei să mă arunci în focul iadului…

Jim Cardegee începu să înjure, uitând să se mai oprească. Jacob Kent se aşeză afară, pe un taburet, ca să îşi supravegheze victima. După ce şi-a epuizat cele mai tari expresii din vocabular, Cardegee tăcu şi căzu pe gânduri. Pe cer, soarele se îndrepta către apus cu o viteză incredibilă.

Mişcându-se, matelotul simţi că se afla în vârful unei pante. Îşi folosi toată inteligenţa ca să îşi dea seama cu ce îi putea fi utilă noua descoperire.

Cum oamenii sunt cam leneşi, stă în firea lucrurilor ca să nu facă mai multă treabă decât e nevoie, îşi zise el. Când se construieşte o cabană, e nevoie să-i pui şi pământ sub acoperiş, iar acel pământ fusese luat chiar din vecinătatea locuinţei. Rezulta că Jim se găsea lângă o gaură care servise acelui scop.

Dar cum putea folosi acea descoperire? Încercând să răspundă la acea întrebare, se uită la curelele din piele care-i legau picioarele şi mâinile. Acestea se înmuiau la contactul cu zăpada. Umiditatea avea să înmoaie deci pielea nouă. Legăturile aveau să slăbească şi poate că avea să se elibereze de ele.

Dar până atunci trebuia să câştige timp. Cât mai mult timp…

Îngrijorat, privi în depărtare. Undeva, spre Sixty Mile, zări un punct întunecat care se detaşă, pentru o clipă, de celelalte lucruri din jur. Punctul se îndrepta către ei! Venea cineva!

Soarele se apropia de zenit. Ora prânzului! Privi iar către punctul negru care dispărea şi apărea de după coline şi trunchiuri de copaci. Se uita pe furiş într-acolo, pentru a nu-i atrage atenţia paznicului şi judecătorului său.

La un moment dat, Jacob Kent se ridică şi cercetă atent depărtarea. Lui Cardegee i se făcu frică. Punctul respectiv nu era însă expus vederii în clipele acelea, astfel că duşmanul său nu-l observă.

— Vei fi spânzurat pentru ceea ce faci astăzi, îl ameninţă Jim, ca să-i distragă atenţia. Vei arde în focul iadului! O să vezi că aşa se va întâmpla, cum îţi spun. În strigoi crezi? îl întrebă el, după o scurtă pauză.

Kent tresări auzindu-l şi Cardegee îşi dădu seama că se afla pe drumul cel bun. Continuă:

— Un strigoi are dreptul să vină şi să-l tortureze pe cel care nu a făcut ceea ce a promis. Dacă mă vei împuşca înainte de a fi exact ora prânzului, îţi promit că o să vin din lumea cealaltă şi o să te chinuiesc! Mă auzi? Dacă mă vei împuşca un minut mai devreme, o secundă mai devreme, o să vin să te chinui. Şi nu ai cum să ştii exact când va fi ora prânzului.

Jacob nu-i răspunse.

— Ce fel de cronometru ai? Pe ce longitudine ne aflăm? Cum ştii care e ora exactă?

Cardegee continuă astfel, în speranţa că va mai câştiga câteva minute. Kent se lua după ceasurile cazărmii ori după cele ale Companiei. Dacă nu va şti ora precisă, avea să fie vizitat de strigoi şi torturat.

— Stai liniştit, îi zise Jacob. Te voi trimite pe lumea cealaltă aşa cum trebuie. Am un cadran solar.

— Nu e bun! Eroarea poate să fie de treizeci şi două de grade şi în plus…

— Ţăruşele sunt aici.

— Cum le-ai înfipt în pământ? Te-ai orientat cu ajutorul busolei?

— Nu. M-am ghidat după Steaua Polară.

— Sigur?

— Absolut!

Cardegee gemu şi aruncă o privire disperată în depărtare. Cei sau cel care se apropia se afla la cam o milă distanţă.

— Cât mai are umbra până la linia care marchează prânzul? întrebă el.

Kent se îndreptă către instrumentul primitiv care măsura timpul şi îl cercetă cu atenţie.

— Trei degete, îi răspunse.

— Îmi vei cânta „Trei Clopote” înainte de a mă împuşca, nu? Hai, promite-mi că îmi vei cânta!

Jacob fu de acord şi tăcerea se aşternu iar între ei. Curelele de la mâini se înmuiaseră şi Jim se lupta să şi le scoată.

— Cât mai are umbra până la linie?

— Un deget.

Matelotul se uită bine, ca să vadă dacă va reuşi să cadă exact în groapa de lângă el, apoi îşi scoase legătura de la mâini.

— Acum la ce distanţă se află?

— La o jumătate de deget.

În aceeaşi clipă, Kent auzi un zgomot şi se întoarse să vadă ce era. Cineva venea pe pistă. Se îndrepta spre cabană. Jacob se roti şi îşi puse carabina pe umăr.

— Încă nu mi-ai cântat „Trei Clopote”, se plânse Cardegee. Nu uita, voi reveni să te torturez.

Kent ezită.

Stătea în picioare lângă cadranul solar, la zece paşi distanţă de victima lui. Călătorul care venea nu putea încă să vadă ce făceau ei, căci trebuia să urce o pantă pentru aceasta, dar se apropia destul de repede.

Kent stăpânea încă situaţia.

— Fii gata să mori! îi zise el pe un ton solemn. Apoi începu să îi cânte.

Înainte de a ajunge la ultimul cuvânt, degetul lui apăsă trăgaciul. Cardegee nu aşteptase însă clipa aceea. Puţin mai devreme se rostogolise pe o parte şi căzuse în groapă.

Prea devreme însă!

Kent nu mai apăsă pe trăgaci, ci alergă la marginea

gropii. Acolo îl ţinti cu grijă pe marinar. Bum!

Puşca făcu explozie în faţa lui Jim, chiar în momentul când acesta se ridica. Nici un fum nu ieşi pe ţeava, dar o perdea de flăcări învălui o clipă partea laterală a armei.

Jacob se prăbuşi pe spate. Călătorul care venea se ivi lângă cabană, pe platoul pe care se desfăşurase drama, în vreme ce Jim Cardegee, cu mâinile libere, reuşi să iasă afară din groapă.

Noul venit sări pe zăpadă, spre a-l ajuta.

— Jim! îi strigă el. Ce s-a întâmplat aici?

Era, fără îndoială, unul dintre prietenii săi.

— Ce să se întâmple? Mai nimic… Uneori se mai întâmplă ca omul să păţească şi lucruri de-astea, care nu sunt tocmai bune pentru sănătate. Dar mai bine dezleagă-mă şi o să-ţi arăt ceea ce n-ai mai văzut până azi.

Omul începu să-i taie legăturile cu un cuţit, în vreme ce Cardegee repeta:

— Şi eu aş vrea să aflu ce s-a petrecut aici, căci mare lucru încă n-am priceput.

Când se apropiară de Kent, constatară că acesta era ţeapăn şi că murise de-a binelea. Puşca lui cu două ţevi, o armă veche, grea şi dificil de încărcat, zăcea lângă el, în bucăţi. Lângă ţeava dreaptă se vedea o fisură lungă de mai multe degete.

Matelotul culese ţeava de jos. O pulbere strălucitoare se revărsă prin fisură. Înţelese imediat tot!

— Dumnezeule, e posibil aşa ceva? Ia te uită! Priveşte praful binecuvântat! Dumnezeu ne-a fericit, Charley. Să plecăm de aici, să plecăm repede, căci suntem bogaţi! Comoara lui Jacob Kent este acum a noastră!

PREROGATIVELE PREOTULUI.

Iată povestea unui om care nu-şi aprecia soţia la valoarea ei adevărată şi cea a unei femei care i-a făcut cinste că l-a luat de bărbat. Un preot pe care nu l-a auzit nimeni minţind vreodată s-a amestecat, întâmplător, în treburile lor. Era din ţinutul udat de fluviul Yukon. Prezenţa lui acolo era necesară, în vreme ce ceilalţi doi se găseau în ţinut din întâmplare.

Bărbatul şi femeia de care vorbim făceau parte dintre cei nevoiaşi, năpăstuiţi de soartă care, în 1897, se aruncau în valuri în căutarea aurului din Alaska.

Se numeau Edwin şi Grace Bentham. Ei rămăseseră în urma celorlalţi căutători de aur, căci marea cursă către Klondyke din anul 1897 trecuse de-a lungul fluviului şi se terminase în oraşul Dawson, unde căutătorii mureau de foame.

Când regiunea udată de Yukon adormi, acoperită de un strat de zăpadă de un metru grosime, toate magazinele fură închise şi bieţii soţi Bentham se opriră la staţia de la Five Finger Rapids, în vreme ce oraşul de aur se găsea departe de ei, la multe zile de mers către nord.

În timpul anului, multe animale fuseseră tăiate la staţia de acolo şi resturile lor, neplăcute privirii, se adunaseră într-o mare grămadă. Astfel, ceilalţi trei însoţitori ai soţilor Bentham, după ce au cercetat amănunţit grămada şi au făcut unele calcule, s-au gândit că ar putea câştiga bani de acolo şi n-au mai pornit către Dawson.

Cum au câştigat bani? Cât a durat iarna, au vândut oase şi piei îngheţate ca hrană pentru atelajele de câini înfometaţi, care trăgeau săniile călătorilor. Cereau un preţ acceptabil şi călătorii nu prea aveau de ales.

După şase luni, când a reapărut soarele şi ţinutul s-a încălzit, când Yukonul s-a trezit din somnul greu în care fusese cufundat şi-au prins la brâu cingătorile pline cu aur

şi s-au întors în sud, unde trăiesc şi azi şi îşi povestesc amintirile mincinoase despre Klondyke, pe care nici măcar nu l-au văzut.

Edwin Bentham era un puturos şi, fără soţia lui, ar fi rămas bucuros alături de ceilalţi ca să vândă oase şi piei. Ea însă îl măguli într-atât, îi zise că era înalt şi puternic, un bărbat căruia nu-i stătea nimic în drum, încât trebuia să se îmbogăţească descoperind aur adevărat. Lauda ei l-a făcut să strângă din dinţi şi, aparent hotărât, a cedat partea lui de oase şi piei în schimbul unui câine şi a unei sănii, pornind mai departe, spre nord. Nu are rost să adăugăm că Grace l-a urmat, fără a-i lăsa mult timp de odihnă şi că, după trei zile de mers, femeia se afla în frunte şi deschidea pârtie pentru soţul ei, care o urma tăcut.

Fireşte, dacă întâlneau pe cineva pe drum, el trecea înainte. Astfel, mândria lui de bărbat nu avea de suferit în faţa călătorilor care treceau ca nişte fantome pe drumul cufundat în tăcere. Dar câţi bărbaţi ca el nu sunt în lume!

Cum îşi uniseră vieţile o femeie şi un bărbat atât de diferiţi, acest lucru nu contează în povestea noastră. Sunt lucruri care se întâmplă şi cei care le cunosc sau le cercetează prea mult încep să-şi piardă încrederea în credinţa potrivit căreia „oamenii sunt destinaţi unul altuia pentru totdeauna.”

Edwin Bentham avea un suflet de copil, pus din greşeală într-un trup de bărbat. Copilul din el ar fi chinuit cu plăcere un fluture, rupându-i aripile, dar tremura de frică în faţa unui băiat mai slab, însă vânos, pe jumătate cât el.

Egoist, gata să se plângă pentru orice fleac, Edwin avea o statură impunătoare, purta o mustaţă groasă şi ţinea cont de toate convenţiile sociale, fiind membru al unui club monden, adică făcea parte dintre cei care-şi pierdeau timpul degeaba, care vorbesc multe şi ţipă când îi apucă durerea de dinţi, văitându-se mai rău ca nişte puşti.

De multe ori întâlnim, în viaţa de zi cu zi, asemenea personaje, dar nu ştim ce le poate pielea. Cel mai bine cunosc lucrul acesta nefericitele care le sunt soţii, cu care îşi împart viaţa şi mănâncă din aceeaşi farfurie. De altfel,

femeile înţeleg repede cu ce fel de om s-au potcovit. Nu le trebuie mai mult de opt zile pentru asta.

Grace Bentham era o creatură firavă, ca un copil. Sub aparenta ei fragilitate, ascundea multă putere sufletească, păstrându-şi însă întreaga feminitate. Ea îl îndemna şi îl îmbărbăta pe soţul ei ca să meargă să îşi caute averea în nord, îi trasa drumul de urmat şi îşi deplângea, neştiută de nimeni, propria slăbiciune fizică.

Acest cuplu atât de prost întemeiat se îndreptă, mai întâi, către vechiul Fort Selkirk, apoi către Stuart River, printr-un ţinut pustiu şi trist cu o întindere de şaizeci de mile.

Zilele se scurtau din ce în ce mai mult şi, când venea noaptea, bărbatul izbucnea în plâns şi se prăbuşea în zăpadă.

Atunci, soţia lui îl urca pe sanie şi, muşcându-şi buzele ca să nu urle, căci membrele o dureau îngrozitor, trăgea sania alături de câine. Astfel ajunseră la cabana lui Malemute Kid.

Acesta nu era acasă, dar Meyers, negustorul german, le prăji câteva bucăţi de carne şi le pregăti un pat din crengi de pin proaspăt culese.

Lake, Perker şi Langham erau destul de nervoşi, dar nu fără motiv, căci trebuiau să preia afacerea în propriile lor mâini.

— Ah, Sandy, nu poţi distinge un comisionar de meserie de unul amator! Bine, asta contează mai puţin acum, vino şi dă-ne o mână de ajutor.

Chemarea aceea se făcea auzită dinspre magazia de provizii, unde Langham încerca zadarnic să taie mai multe bucăţi din carnea îngheţată.

— Nu vă mişcaţi de lângă carne, le zise, pe un ton de comandă, Langham.

— Sandy, fii bun şi du-te repede în tabăra lui Missouri pentru a împrumuta un pic de scorţişoară, îi spuse, rugător, Lake.

— Repede, repede, grăbeşte-te! De ce nu... Zgomotele produse de cizme şi de bucăţile de carne care se învârteau prin magazie acoperiră chemarea aceea rugătoare.

— Haide, Sandy, nu-ţi ia decât trei minute să cobori până

la Missouri…

— Lasă-l în pace, interveni Parker. Cum pot să ajung la biscuiţi, dacă n-am dat la o parte masa asta uriaşă?

Sandy se opri, nehotărât. Îşi aminti că era angajatul lui Langham. Îşi aruncă şorţul murdar pe care-l ţinuse la şold şi alergă în ajutorul patronului său.

Aceşti tineri nedescurcăreţi, care proveneau din familii bogate, veniseră în Northland sperând să cucerească laurii gloriei. Aveau mulţi bani de pus la bătaie şi fiecare dispunea de câte un servitor.

Din fericire pentru ei, ceilalţi doi servitori plecaseră la White River, în căutarea unei grămezi de cristal de cuarţ, despre care exista o legendă, iar bietul Sandy încerca zadarnic să-şi mulţumească stăpânii robuşti, fiecare dintre ei având propriile idei asupra felurilor de mâncare dorite.

Deja, de dimineaţă, faptul că servitorii plecaseră, îi pusese într-o mare încurcătură. Căzuseră de acord să pregătească împreună o masă pe cinste. Trecând la treabă şi-au dat seama cât de greu era de realizat aşa ceva şi că se impunea o altă soluţie.

Această soluţie îi trecu prin gând lui Parker. Fără a mai pierde o clipă, se pieptănă cu cărarea pe mijloc, se îmbrăcă bine şi porni către cabana lui Malemute Kid, însoţit de Grace Bentham. Femeii îi părea tare rău că soţul ei nu putea să beneficieze, la rândul lui, de acea invitaţie, căci se dusese ca să vadă minele de la Henderson Creek. Noul venit, Kid, era obosit, căci de abia se întorsese de la Stuart River.

În ceea ce-l privea pe Meyers, el nu putuse ca să-i însoţească, fiindcă încerca să facă pâine cu hamei.

Tinerilor nu le păsa că soţul nu era de faţă. Nu văzuseră o femeie întreaga iarnă şi prezenţa acesteia îi bucura mult. Erau nişte adevăraţi domni şi ştiau să răsfeţe o reprezentantă a sexului frumos.

Pe de altă parte, Grace Bentham încerca şi ea să se distreze, să mai alunge norii negri după atâtea săptămâni de tristeţe.

Din nefericire, chiar de la primul fel de mâncare servit la

masă şi care constituia capodopera de bucătar a lui Lake, se auziră bătăi în uşă.

— Ah! Domnul Bentham! Intraţi, domnule, sunteţi binevenit, îi zise Parker, care deschisese uşa.

— Soţia mea e aici? întrebă, supărat, noul venit, în loc să răspundă invitaţiei făcute.

— Da. I-am lăsat vorbă domnului Meyers.

Parker îşi continuă explicaţiile cu mult calm.

— Nu intraţi, domnule Bentham? Noi v-am păstrat locul liber, deşi nu ştiam sigur că veţi avea timp să ajungeţi la noi.

— Intră, dragul meu Edwin, îi zise şi Grace Bentham, cu glasul ei subţire.

Parker îi aştepta răspunsul.

— Îmi vreau femeia! strigă grosolan Edwin. Tonul lui era de stăpân de necontestat.

Parker rămase cu gura căscată şi fu cât pe ce să-i tragă un pumn vizitatorului lipsit de orice respect. Abia se abţinu să o facă. Toţi se ridicară în picioare. Lake îşi pierdu cumpătul şi fu cât pe ce să o întrebe pe Grace:

— Chiar trebuie să plecaţi acum, după ce ne-aţi ajutat atât?

Începu, de îndată, larma caracteristică unei despărţiri:

— Mulţumesc, aţi fost foarte amabili.

— Ne pare rău că…

— Mai rămâneţi cu noi!

— Chiar trebuie să plecaţi imediat?

— Vă mulţumesc mult pentru invitaţie.

— Drum bun până la Dawson!

După ce uşa se închise în urma ei, toţi se uitară cu milă la locul rămas gol la masă.

— Să-l ia naiba! strigă Langham. N-are nici cei şapte ani de-acasă. E un nesimţit!

Continuă să înjure, fără să-şi dea seama.

O femeie foarte îndemânatică poate, singură, să suplinească lipsurile unui bărbat incapabil. Îi trebuie o voinţă de fier ca să completeze firea lui ezitantă, să-i inspire ambiţie şi să-l îndemne să realizeze lucruri mari.

E nevoie, într-adevăr, de o femeie îndemânatică şi cu mult tact pentru a izbândi într-o asemenea împrejurare, astfel încât toată cinstea să-i revină bărbatului, care va crede în cele din urmă, în adâncul sufletului său, că toate meritele îi revin.

Grace Bentham se înhămase la o asemenea treabă. Când familia lor ajunsese la Dawson cu câteva kilograme de făină şi mai multe scrisori de prezentare, Grace îl împinse în faţă pe copilul Edwin. Ea reuşi să intre pe sub pielea unui bărbat morocănos şi suspicios, care era însă conducătorul Companiei P.C. Şi astfel obţinu un teren de închiriat. Pe faţă însă, contractul de închiriere era pe numele lui Edwin.

Îl duse de mână pe soţul ei de-a lungul mai multor râuri şi pâraie. Îl făcu să caute aurul în nisipul de pe fundul apei sau în râpele din jurul lor. Parcurseră împreună distanţe uriaşe spre a găsi preţiosul metal.

Astfel, lumea ajunse la concluzia că Bentham era un bărbat foarte energic şi iscusit.

Grace studia hărţile, convingea minerii, muncea mult ca să-i intre în cap soţului ei toate noţiunile geografice care-i erau necesare. Lumea se mira cât de repede ajunsese Edwin să cunoască ţinutul şi statul în care se afla.

Fireşte, oamenii îşi dădură seama că soţia lui era o femeie foarte devotată. Puţini însă înţeleseră ce rol important juca ea în viaţa lui, iar aceştia o apreciau şi o deplângeau în acelaşi timp, pentru soarta ei nenorocoasă.

Grace făcea întreaga treabă. El culegea aplauzele.

În ţinutul din nord-vest, o femeie nu putea să ceară în posesie personală un pârâu sau un banc de stânci ori de cuarţ, nici să înconjoare cu gard zona respectivă. De aceea, Edwin fu dus de mână până la Comisarul Şef al Aurului pentru a fi înregistrat ca stăpân al Bancului de stânci cu numărul 23, al doilea ca mărime de la French Hill.

În luna următoare, aprilie, aurul găsit acolo le aducea mii de dolari zilnic şi perspectiva de a continua astfel încă multă vreme.

La baza dealului pe care se afla terenul lor curgeau apele unui pârâu numit Eldorado, pe malul căruia se ridica şi

cabana proprietarului acelui pârâu, domnul Clyde Wharton. În momentul de care vorbim, Clyde nu ajunsese încă un bogătaş şi nu ştia că aur în valoare de mii şi mii de dolari se găsea în apele pârâului din faţa lui. Avea să vină însă, în curând şi vremea aceea. Deocamdată însă, Clyde stătea liniştit în cabana lui, trăgea din pipă şi visa frumos, dar visurile lui nu aveau nici o legătură cu terenurile aurifere, nici cu jumătatea de tonă de metal preţios ce avea să fie a lui şi să mărească depozitul Companiei P.C.

Grace Bentham, care curăţa încontinuu aurul din pământul extras în cabana ei de pe versantul dealului, se uita către Eldorado şi visa, la rândul ei, dar nu la aur.

Cei doi se întâlneau deseori, căci drumurile lor se intersectau, iar subiectele de discuţie nu lipseau, mai ales în Northland şi mai ales primăvara. Totuşi, niciodată el nu i-a făcut cu ochiul sau nu i-a aruncat vreun cuvânt care să o supere. Fiecare se ferea de celălalt, ca să nu-i afle secretul ascuns în inimă.

Numai că, într-o zi, Edwin Bentham o trată cu brutalitate pe soţia lui, lucru care se întâmpla deseori unor bărbaţi ca el. Bogăţia lui îl ridicase la rangul de rege în French Hill şi, impresionat de propria lui importanţă, aproape că uitase ce făcuse Grace pentru el.

În ziua în care se purtă grosolan cu ea, Wharton află imediat acest lucru, o pândi pe Grace şi îi spuse multe lucruri frumoase, arătându-se foarte agitat. Ea se înveseli, deşi nu vru să asculte tot ce-i spunea el. Ba chiar se îndepărtă, zicându-i că altădată nu va mai discuta cu el dacă-i va mai vorbi astfel.

Curând veni şi anotimpul frumos. Întunericul făcu loc aurorei boreale, zăpada se topi, apa începu să curgă abundent, iar oamenii să-şi spele cu spor aurul din pământul extras. Zi şi noapte, pământul galben şi pietrele smulse din îngrămădirile de stânci trecură prin curentul rapid de apă şi îşi cedară bogăţia oamenilor veniţi, cu vreme în urmă, dinspre râu. În perioada aceea de muncă neîntreruptă se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple…

Edwin Bentham se duse într-o zi, după ce îşi certase iar

nevasta, să îşi cântărească pulberea de aur la tejgheaua Companiei P.C., la Forks, unde îşi lăsase deja o bună parte din avere. Soţia lui coborî dealul şi se strecură în căsuţa lui Clyde Wharton.

Clyde n-o aştepta, dar se bucură mult când o văzu.

Multă tristeţe şi speranţe năruite ar fi fost evitate dacă n-ar fi văzut-o şi părintele Roubeau pe Grace Bentham, căci acesta porni de îndată către cabană.

— Copila mea! îi zise el.

— Continuaţi-vă drumul, părinte Roubeau, îi zise Clyde Wharton. Eu vă respect, dar nu aveţi dreptul să interveniţi între mine şi această femeie.

— Vă daţi seama ce faceţi?

— Sigur că da. Chiar dacă aţi fi însuşi Dumnezeu, Atotputernicul şi m-aţi ameninţa cu focul iadului, tot aş face ceea ce am de gând.

Wharton îi oferise un scaun lui Grace şi se aşezase în faţa ei, gata de luptă.

— Aşezaţi-vă pe un scaun şi staţi liniştit, îi spuse el preotului. Vom discuta mai întâi. Eu vă voi spune ce am pe suflet, apoi veţi vorbi dumneavoastră.

Părintele ascultă. Era un om răbdător, care ştia să aştepte clipa favorabilă pentru a se face înţeles. Wharton îi puse un scăunel lângă Grace.

— Deci ţii la mine destul de mult ca să plecăm împreună de aici? îl întrebă ea pe Clyde.

Chipul femeii părea la fel de liniştit ca şi cel al bărbatului la pieptul căruia se aruncase, căutând un refugiu.

— Draga mea, ai uitat tot ce ţi-am spus? Fireşte că eu…

— Dar cum am putea pleca azi, când tu te ocupi de spălatul aurului?

— Crezi că asta mă preocupă acum? O să-l las pe preotul Roubeau să-mi încheie afacerile. Am încredere în el. Va depune la Compania P.C. Toată pudra mea auriferă.

— Gândeşte-te un pic… nu-l voi mai vedea niciodată pe soţul meu…

— Ar fi o binecuvântare pentru tine.

— Şi aş pleca alături de tine! Ah, Clyde, nu pot să o fac!

Nu pot…

— Stai liniştită. Trebuie să poţi. Lasă-mă să conduc eu treburile. O să fac rost de câteva căruţe şi vom pleca imediat.

— Dar dacă el se întoarce înainte de plecarea noastră?

— O să-l ucid!

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, Clyde! Promite-mi că n-o să-i faci nici un rău.

— Ei, bine, atunci le voi cere oamenilor să-l gonească de pe lotul de teren pe care caută aur. Toţi ştiu cum se poartă cu tine şi nimeni nu ţine cu el.

— Nu vreau nici asta. Nu vreau să-i faceţi vreun rău.

— Şi-atunci ce să fac? Să stau aici şi să văd cum vine să te ia de la mine?

— Nu, nu, suspină ea, trăgându-l de mână.

— Atunci lasă-mă să acţionez şi nu-ţi mai face griji degeaba. Voi avea grijă să nu păţească nimic rău. Lui nu-i pasă deloc dacă tu vei păţi ceva rău… Nu vom mai veni la Dawson. Voi trimite doi oameni să pregătească o barcă şi să o ducă într-un loc anume pe Yukon. Vom traversa pârâul şi vom merge pe Indian River până ce ne vom întâlni cu ei. Pe urmă…

— Pe urmă?

Îşi puse capul pe umărul lui. Glasurile li se auzeau stins, ca într-un murmur de iubire. Preotul se agită, nervos.

— Pe urmă? întrebă ea iar.

— Ne vom folosi de vâsle şi vom merge drept înainte. Vom traversa pragurile de la White Horse şi de la Box Canion.

— Da?

— Apoi vom urca pe râul de la Sixty Mile, vom străbate lacurile Chilcoot, Dyca şi Lacul Sărat.

— Dar eu nu ştiu să folosesc vâslele.

— Ce contează, draga mea? Îi voi cere lui Sitka Charley să vină cu noi. Cunoaşte navigaţia pe fluviu şi locurile bune unde ne putem odihni. E cel mai bun ghid, chiar dacă este indian. Tu nu ai decât să stai liniştită în mijlocul bărcii, să ne cânţi sau să ne pregăteşti masa.

— Şi apoi, dragul meu?

— Apoi vom pleca spre San Francisco şi toată lumea va fi la picioarele noastre. Nu ne vom mai întoarce niciodată aici! Gândeşte-te, lumea e mare! Nu trebuie decât să ne hotărâm unde vrem să mergem. Voi fi despăgubit cu o jumătate de milion de dolari pentru aurul care a rămas pe terenul meu de aici şi care va reveni Companiei P.C. Vom merge la Paris, ca să vedem Expoziţia Universală din 1900… Vom vizita Ierusalimul şi locurile sfinte, dacă vei vroi. Ne vom cumpăra un palat în Italia. Ce spui de toate astea?

— Spun că… nu pot fi soţia ta, dragul meu…

— Dar n-am cerut asta!

— Mă iubeşti atât de mult că ai face orice sacrificiu pentru mine… Fără să te gândeşti că nu voi fi soţia ta? Ah, mi-e teamă că vei face şi tu ca toţi bărbaţii: te vei plictisi de mine şi…

— Cum poţi să vorbeşti aşa despre mine?

— Promite-mi…

— Îţi promit orice!

— Eşti tare bun, dragul meu. Nu ştiu însă dacă nu profit de tine. Am atât de puţin de oferit! Dar pentru mine înseamnă mult… Of, Clyde, promite-mi că mă vei iubi mereu!

— Haide, hai, doar n-ai început deja să te îndoieşti de mine. Te voi iubi până la moarte!

— Gândeşte-te că, odinioară şi eu i-am spus la fel soţului meu. Şi azi…

— Azi nu e cazul să-ţi mai baţi capul cu lucrurile imposibile, draga mea.

Pentru prima oară, buzele li se uniră într-un sărut lung. De lângă fereastră, părintele Roubeau supraveghea drumul. Tuşi, încercând să alunge liniştea care se prelungea, apoi se întoarse către ei.

— Acum, părinte, îi zise Wharton, cu chipul luminat de bucuria primului sărut, e rândul dumneavoastră.

Avea un glas care îi trăda bucuria victoriei. Era convins că părintele nu avea să schimbe în nici un fel relaţiile dintre

el şi Grace. Şi femeia credea la fel, mai ales că un zâmbet de fericire îi înflorise pe buze în clipa în care îşi ridică ochii către omul bisericii.

— Copila mea, îi spuse părintele Roubeau, inima mea plânge pentru tine. Visul tău e frumos, dar el nu se va realiza...

— De ce, părinte? Am acceptat să plec cu Clyde.

— Nu ştii ce vrei să faci. Nu te-ai gândit că i-ai jurat credinţă, în faţa lui Dumnezeu, soţului tău Edwin? E datoria mea să te fac să înţelegi sfinţenia unui asemenea legământ.

— Dar dacă o înţeleg şi îmi menţin totuşi hotărârea?

— Atunci Dumnezeu...

— Dumnezeu nu a văzut oare cum se poartă cu mine?

— Nu mai vorbi astfel, copila mea. Gândeşte-te ce spui! Fireşte şi eu am trecut prin clipe grele, ca tine.

Pentru câteva clipe, îşi aminti de Franţa, ţara în care se născuse şi un chip întristat trecu, precum o ceaţă, printre el şi femeia dinaintea lui.

— Înseamnă, părinte, că Dumnezeu m-a uitat... Nu sunt o femeie rea, totuşi am fost tare nefericită alături de soţul meu. De ce să continuu să trăiesc astfel? De ce să nu aleg fericirea care mi-a ieşit în drum? Nu mai pot să mă întorc la Edwin, nu mai vreau!

— Mai curând tu l-ai uitat pe Dumnezeu. Întoarce-te la soţul tău. Încredinţează-ţi sufletul lui Dumnezeu şi el te va ajuta să-ţi duci povara, iar tu nu vei mai sta în întuneric.

— Nu, părinte. Totul este zadarnic. M-am hotărât ce trebuie să fac şi voi fi alături de Clyde. Îmi voi urma drumul şi, dacă Dumnezeu mă va pedepsi... ei, bine, voi suporta pedeapsa Lui. Nu aveţi cum să mă înţelegeţi, nu sunteţi femeie.

— Mama mea era femeie.

— Dar...

— Iar Iisus Hristos s-a născut dintr-o femeie.

Ea nu-i răspunse şi se lăsă o linişte deplină. Aflat la fereastră, Wharton începea să se tragă de mustaţă, fiindcă devenise nerăbdător, în vreme ce ochii lui urmăreau

neîncetat drumul către oraş.

Grace îşi puse un cot pe masă. Chipul îi era foarte hotărât. Zâmbetul îi dispăruse. Dar părintele nu se lăsă.

— Aveţi copii? o întrebă.

— Mi-am dorit multă vreme copii, dar acum nu-mi mai doresc. Ba chiar mă bucur că nu am.

— Ai o mamă?

— Da, am.

— Şi te iubeşte?

— Da, şopti Grace.

— Şi un frate? Sau o soră?

Ea făcu semn din cap că da.

— E mai tânără decât tine? Mult mai tânără?

— E cu şapte ani mai mică decât mine.

— Te-ai gândit bine la ceea ce vrei să faci? Te-ai gândit la familia ta, la mama ta, la sora ta? Aceasta din urmă abia a păşit în viaţă. Comportamentul tău va avea o mare influenţă asupra ei, a viitorului ei. Vei avea curajul să te duci la ea, s-o priveşti în ochi, s-o ţii de mână?

— Opriţi-vă, lăsaţi-mă în pace! îi strigă ea.

Părea că vrea să se retragă din faţa lui, la fel ca un câine care fuge de biciul stăpânului său.

— E bine să ţii cont de toate aceste lucruri, făcu preotul şi să te gândeşti la ele înainte de a face pasul decisiv.

Deşi lacrimile începură să i se scurgă pe obraz, Grace găsi putere în ea ca hotărârea să-i rămână neclintită. Femeia încercă să se liniştească şi îşi şterse lacrimile.

— Voi pleca în lume, zise ea şi niciodată nu-mi voi mai vedea mama sau sora. Ele mă vor uita! Voi fi ca moartă pentru ele, dar voi pleca alături de Clyde. Chiar azi!

Aceste cuvinte păreau să aducă sfârşitul discuţiei. Wharton se apropie de ei, dar părintele îi făcu semn să păstreze distanţa.

— Ţi-ai dorit copii? o întrebă el pe Grace.

Ea-i făcu semn că da.

— Şi l-ai rugat pe Dumnezeu să-ţi dea?

— Deseori.

— Şi dacă vei avea copii de acum încolo? Când nu te mai

poţi căsători, fiindcă nu ai divorţat de primul soţ… Te-ai gândit la asta?

Ochii preotului se fixară câteva clipe asupra bărbatului care stătea în picioare, lângă fereastră.

Chipul lui Grace se lumină pentru o clipă şi ea înţelese ce viitor o aştepta. Ridică mâinile în sus, rugătoare, în timp ce preotul continuă:

— Imaginează-te cu un bebeluş nevinovat în braţe, un băiat să zicem, căci lumea este mai blândă cu fetele. Cât de amară vă va fi viaţa! Vei putea să fii fericită şi mandră de fiul tău atunci când îi vei vedea pe ceilalţi copii?

— Fie-vă milă! Tăceţi din gură! strigă ea.

— Un renegat. Ţapul ispăşitor pentru greşelile altora…

— Tăceţi, vă rog! Mă voi întoarce la soţul meu!

Se aruncă la picioarele preotului, care continuă:

— Copilul va creşte, probabil, fără să ştie răul care-l pândeşte. Într-o zi însă, lumea îl va striga pe un nume de care el nici nu ştia până atunci.

— Ah, Dumnezeule!

Ea se târa pe podeaua cabanei. Preotul suspină şi o ridică de jos. Wharton înainta către ea, dar Grace îi făcu semn să se îndepărteze.

— Nu te apropia, Clyde! Mă voi întoarce la soţul meu. Lacrimile grele i se scurgeau pe obraji şi ea nu încerca nici măcar să şi le şteargă.

— După tot ce s-a întâmplat între noi, Grace, nu te mai pot lăsa să pleci.

— Nu mă atinge! Mă întorc la soţul meu.

— Dar eşti a mea! Mă auzi? Eşti a mea! Ce prost am fost că v-am lăsat să vă amestecaţi în viaţa noastră! îi zise apoi preotului. Mulţumiţi-i lui Dumnezeu că nu sunteţi un om obişnuit, căci v-aş fi… Ei, bine, acum v-aţi jucat rolul perfid. Ieşiţi din casa mea!

Preotul Roubeau se înclină, o luă de mână pe Grace şi se îndreptă către uşă. Tulburat, Wharton însă li se puse în drum.

— Grace, mi-ai spus că mă iubeşti.

— Adevărat.

— Şi acum?

— Te iubesc la fel de mult.

— Mai spune-o o dată!

— Te iubesc! Da, Clyde, te iubesc din toată inima.

— Ei bine, strigă Wharton, o auziţi, părinte? Vreţi ca să se întoarcă la soţul ei cu asemenea cuvinte pe buze, să-l mintă, iar el să-i facă viaţa amară?

Cu un gest rapid, părintele Roubeau o împinse pe tânăra femeie în camera din spate şi închise uşa după ea, spunându-i:

— Sst! Nici un cuvânt!

Wharton îl privi mirat. Preotul se aşeză pe un scăunel.

— Să nu scoţi o vorbă, îi zise şi lui Clyde. E în interesul ei. În aceeaşi clipă, uşa fu dată la o parte şi în cameră intră Edwin Bentham.

— Ştiţi unde-i nevastă-mea? îi întrebă el, după ce îi salută.

Cei doi îi făcură semn din cap că nu.

— Am plecat de acasă pe urmele ei. Urmele se opresc aici, chiar în faţa voastră, pe drumul principal.

Ceilalţi doi păreau încurcaţi.

— Atunci… M-am gândit că…

— Că a venit aici? tună Wharton.

Preotul interveni imediat.

— Urmele ei duc la cabana aceasta, fiule? îl întrebă, liniştit pe Edwin.

Preotul Roubeau, care intuia bine lucrurile, ştersese urmele femeii înainte de a intra la Wharton.

— Nu ştiu… Nu le-am cercetat cu maximă atenţie… Ochii lui Edwin se opriră, bănuitori, pe uşa celeilalte camere, apoi îl priviră întrebători pe preot. Acesta îi făcu un semn din cap că nu. Totuşi, o bănuială îi rămase în minte lui Edwin.

Părintele Roubeau spuse o rugăciune scurtă, apoi se ridică:

— Dacă te îndoieşti de cuvântul meu… Se prefăcu că se duce să deschidă uşa.

Un preot nu putea să mintă. Edwin Bentham auzise de multe ori acest lucru şi îl credea.

— Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră, părinte, îi zise, oprindu-l din drum. Mă întrebam doar unde s-o fi dus nevastă-mea şi că, poate, a venit aici... Fără îndoială, s-a dus la doamna Stanton, la French Gulf. E vreme frumoasă, nu-i aşa? Aţi aflat vestea cea mare? Preţul făinii a coborât la 40 de dolari chintalul şi se spune că vin la bar nişte puicuţe din regiunile sudice pentru bărbaţii de aici. Dar trebuie să plec. Rămas bun!

Uşa se închise cu zgomot în urma lui şi, de la fereastră, cei doi bărbaţi îl priviră cum îşi continua căutările pe lângă French Gulf.

După câteva săptămâni, chiar după ce trecuseră apele umflate specifice lunii iunie, doi oameni se găseau într-o barcă, în mijlocul râului şi se îndreptau către resturile unui pin, pe care nu le observaseră. Obstacolul acela scutură de câteva ori uşoara ambarcaţiune, de parcă ar fi fost remorcată de o şalupă cu motor.

Unul dintre oameni era părintele Roubeau. Primise ordin să părăsească ţinutul din nord pentru a se întoarce la copiii negri din Minook. Albii veniseră în mijlocul lor şi, în loc să se ocupe de pescuit, cum obişnuiau, ei adorau acum o divinitate pe care o găseau în sticlele de băutură.

Malemute Kid, care avea şi el treabă în ţinuturile sudice, călătorea cu preotul. Un singur om îl cunoştea bine pe părintele Paul Roubeau şi acesta era Malemute Kid.

În faţa lui, preotul îşi arăta chipul adevărat. Nu-i ascundea nimic. Şi iată de ce: ei doi trecuseră prin grele încercări împreună, îşi împărţiseră ultima bucăţică de peşte, ultimul pachet de tutun, îşi spuseseră cu glas tare gândurile atunci când crezuseră că-şi trăiesc cele din urmă clipe, pe când traversau împreună întinderile nesfârşite de la ţărmurile Mării Behring sau ceţurile din delta fluviului Mackenzie ori când au călătorit, pe o vreme nenorocită, de la Capul Barrow la Dawson.

Preotul Roubeau scotea nori groşi din pipa lui, iar ochii lui fixau discul roşu al soarelui care părea că se leagănă pe

linia întunecată a orizontului nordic.

— Curaj, prietene. Uită cele întâmplate, îi zise Kid.

Evident, acesta reînnoda firul unei discuţii care fusese întreruptă.

— Dumnezeu îţi va ierta o minciună de felul acesta, căci este bun şi milostiv. Lasă-mă să-ţi amintesc cuvintele unui om care spunea doar adevărul, continuă Kid, apoi îi recită câteva versuri.

Preotul Roubeau îşi scoase pipa din gură şi se gândi cu glas tare:

— Poetul are dreptate, minciuna care ajută un om cinstit poate fi spusă uneori. Dar pe mine mă frământă altceva. Minciuna şi iertarea ei, aceste lucruri îl privesc doar pe Dumnezeu. Eu însă…

— Ce te poate frământa? Ai rămas cu mâinile şi cugetul curate.

— Nu-i adevărat, Kid. M-am gândit mult şi problema a rămas aceeaşi: eu ştiam că Grace era nefericită şi am făcut-o totuşi să se întoarcă la soţul ei!

Dinspre pădure se auzi ciripitul unei păsări, o căprioară se ivi, pentru câteva clipe, din frunziş, un iepure se ascunse printre copaci. Cei doi prieteni rămaseră însă tăcuţi, fumându-şi, gânditori, pipele…

MONTANA KID.

I

Existau două motive temeinice pentru care Montana Kid îşi pusese deoparte pintenii săi mexicani şi ai săi chaperajos şi se îndepărtase de munţii Idaho scuturându-se de praful de pe încălţări. Mai întâi, faptul că o civilizaţie severă impunea anumite reguli de convieţuire şi modificase firea primitivă a crescătorilor de vite din Munţii de Vest. Societatea civilizată îi privea, pe el şi pe alţi cowboy de seama lui, destul de nefavorabil. În al doilea rând, neamul lui se retrăsese cu mai multe mii de leghe de frontierele sale fireşti. Fără îndoială, noile teritorii erau, în mare parte, sterile, dar mai multe sute de mile pătrate de pământ îngheţat ofereau cel puţin posibilitatea de a trăi liber celor care altfel s-ar fi sufocat.

Din acest motiv, Montana Kid se bucura. Plecase din ţinutul natal de la ţărmul mării cu o grabă pe care mai mulţi şerifi din regiune ar fi putut-o lesne explica şi avea mai multă energie decât bani. Reuşise să se îmbarce într-un mic port din apropiere de Puget şi să reziste suferinţelor cauzate atât de răul de mare, cât şi de hrana proastă, trăind în condiţiile groaznice în care călătorea de obicei emigrantul.

Slăbise mult şi era tare palid la faţă atunci când debarcase, într-o zi de primăvară, în golful Dyea, dar voinţa lui era tot de neclintit. Preţul ridicat al câinilor, al proviziilor, echipamentului, drepturile băneşti cerute de două guverne rivale îl făcuseră pe Montana Kid să înţeleagă repede că ţinutul Northland nu era deloc indicat pentru un om sărac.

De aceea, începuse să caute mijloace rapide de a face bani. Între golful mării şi trecătoarele din munţi se găseau emigranţi pe care tânărul încercă să-i exploateze. Mai întâi îşi ridicase o baracă unde se jucau cărţi pe bani grei. Din

nefericire, nevoia îl făcuse să-l ucidă pe unul dintre clienţii săi şi fusese obligat să plece mai departe, în nord, pe pista străbătută de alţi mulţi călători.

Se apucase apoi de comerţ cu cuie pentru potcoave de cai. Le cumpărase, apoi le revânduse cu un câştig de sută la sută, dându-le câte patru la un dolar.

Totul mersese bine, legea nu avusese nimic cu el, dar într-o bună zi altul scoase la vânzare o cantitate uriaşă de cuie cu un preţ mai mic decât al lui, astfel că se grăbi să îşi lichideze stocul şi încă în pierdere.

După eşecul acela, se stabili la Sheep Camp şi îşi făcu un atelier de ambalaje, al căror preţ crescu brusc cu cincizeci de centime. Pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de el, lucrătorii din atelier jucară cărţi cu el, pierzând o grămadă de bani. Din acest motiv, nu-l suportară prea mult şi, fiindcă el câştiga mereu, într-o zi se năpustiră pe el, îl bătură, îi dădură foc la cabană, îşi împărţiră banii lui şi îl lăsară în drum cu buzunarele goale.

Ghinionul îl urmărea deci peste tot. Se apucă de contrabandă cu whisky, împreună cu nişte oameni care aveau ceva bani. Drumurile din ţinut erau dificile şi cunoscute doar de către călăuzele indiene. Din păcate, într-o zi se rătăci de călăuze şi transportul lui căzu în mâinile poliţiei.

O mulţime de alte eşecuri îi umplură sufletul de supărare. Se răcori terorizând tabăra de lângă lacul Bennett vreme de o zi întreagă. Minerii fură obligaţi să se adune şi să-i hotărască soarta. Îl invitară să părăsească imediat ţinutul acela şi, fiindcă Montana Kid avea destul de mult respect pentru adunările de felul acela, plecă imediat cu un atelaj care nu-i aparţinea. Fapta lui echivala cu furtul de cai dintr-un ţinut sudic, ceea ce îl condamna la spânzurătoare.

De aceea, Montana Kid avu grijă ca să nu se oprească prea repede din cursă şi o făcu doar pe înălţimile dintre Bennett şi Tagish, unde îşi instală noua tabără.

Primăvara se apropia şi un mare număr de locuitori din Dawson se grăbeau ca să profite de gheaţa care încă nu se topise ca să călătorească în sud. Montana Kid se întâlni cu

ei, le vorbi, le ţinu minte numele şi proprietăţile şi îşi continuă drumul.

Era dotat cu o memorie foarte bună şi cu o mare fantezie, iar sinceritatea îi lipsea cu totul.

II

Oraşul Dawson, mereu la pândă după noutăţi, văzu într-o dimineaţă cum cobora sania lui Montana Kid de-a lungul fluviului Yukon şi un mare număr de locuitori se duseră pe gheaţă să îl întâmpine şi să-i pună multe întrebări. Nu aducea ziare. Nu era la curent cu noutăţile din lume. Nu aflase dacă se declanşase războiul între Spania şi Statele Unite.

În schimb îi cunoştea pe cei care plecaseră din oraş cu puţin timp în urmă. O'Brien? Nu aflaseră trista veste? Se înecase în The White Horse şi doar Sitka Charley, din toată gaşca lor, scăpase cu viaţă.

Joe Laduc? Îi îngheţaseră amândouă picioarele şi îi fuseseră amputate la Five Fingers. Jack Dalton? Dispărut cu tot echipajul de pe Sea Lion. Bettles? Naufragiase printre stâncile din trecătoarea Seymour. N-au putut fi salvaţi decât douăzeci şi patru de oameni din toţi cei trei sute care se aflaseră la bord. Swiftwater Bill? Înecat cu toate cele şase dansatoare şi cântăreţe din trupa lui, pe când traversau lacul Lebarge. Gheaţa se rupsese sub picioarele lor… Guvernatorul Walsh? Mort împreună cu toţi cei care-l însoţiseră şi cele opt sănii pierdute pe drumul către Thirty Miles. Devereaux? Cine era Devereaux? Ah, da, curierul. Fusese împuşcat de indieni pe când traversa lacul Marsh.

Iată ce le zise Montana… Veştile se răspândiră imediat. Oamenii veneau alergând ca să se intereseze de prietenii şi de partenerii lor de afaceri. Când Montana Kid ajunse pe mal, era înconjurat de sute de mineri îmbrăcaţi în blănuri.

Când ajunse în centrul oraşului, convoiul ce-l însoţea se transformase într-o mulţime ce lupta din răsputeri ca să afle noutăţi despre fiecare dintre cei absenţi. Toţi îl invitau

pe Montana să bea ceva. Niciodată, în ţinutul Klondike, nu mai fusese primit cineva cu atâta căldură.

Murmurele nu mai încetau în oraş. De când exista Dawson, nu se întâmplase o asemenea serie de nenorociri. Se părea că fiecare om mai important, plecat primăvara către sud, dispăruse pentru totdeauna.

Locuitorii ieşeau grăbiţi din adăposturile lor. Oamenii veneau din văi şi munţi ca să-l întâlnească pe cel care le povestea despre dezastrele nemaiîntâlnite.

Soţia lui Bettles, o metisă rusă, se aşezase, lipsită de orice consolare, lângă vatra unde nu mai ardea focul şi se legăna înainte şi înapoi, punându-şi cenuşă în cap. Doliul apăruse peste tot în Dawson, iar oraşul îşi plângea morţii.

De ce făcea Montana Kid aşa ceva? Cine ar putea spune? Nu există nici o explicaţie plauzibilă, decât faptul că aşa era el, mincinos din fire.

Timp de cinci zile, oraşul şi ţinutul se cufundară în lacrimi şi durere. Timp de cinci zile, Montana Kid fu singurul de care se ocupau toţi. I se dădea ce era mai bun de mâncare, cel mai bun pat în care să doarmă. Tot ce bea era pe gratis. Funcţionarii de vază îl salutau şi îi cereau amănunte. A fost sărbătorit la cazarmă de către comandantul Constantin şi ofiţerii săi.

Dar iată că, într-o zi, Devereaux, curierul, îşi opri câinii obosiţi în faţa biroului comisariatului. Toţi îl credeau mort. Cine le spusese aşa ceva? Putea să le arate că era viu şi nevătămat. Guvernatorul Walsh? Se afla în tabăra de la Little Salmon. O'Brien? Avea să sosească de îndată ce se va termina dezgheţul. Mort? Cum mort? Nu aveau decât să-i dea lui ceva de băut şi le va demonstra că era viu.

Veştile se răspândiră ca fulgerul prin oraş. Se scoase drapelul regimentului şi se înălţă pe catarg. Soţia lui Bettles îşi reveni şi îşi puse haine curate pe ea.

Începură să-i insinueze subtil lui Montana Kid că toţi cei din ţinut doreau să scape pentru totdeauna de el. Şi el o întinse. Potrivit obiceiului său, îşi luă o sanie cu câini care nu-i aparţinea. Oraşul se bucură să-l vadă plecând. Doar proprietarul câinilor nu. Se duse şi se plânse comandantului

Constantin, care îi dădu un ofiţer pentru a-l urmări pe hoţ.

III

Gheaţa începea să plesnească sub greutatea saniei şi Montana Kid, care voia să ajungă la Cercle City, se grăbi să profite de faptul că ziua se mărea pentru a-i forţa pe câini să meargă până seara târziu, iar dimineaţa să pornească la drum foarte devreme.

În plus, nu se îndoia de faptul că proprietarul atelajului se afla în urmărirea lui şi dorea să ajungă cât mai repede pe teritoriul Statelor Unite.

Dar, în după-amiaza celei de-a treia zile, îşi dădu seama că nu avea să câştige întrecerea lui cu primăvara. Yukonul încerca să se debaraseze de gheaţa care-l acoperea şi mugea cu furie. Fugarul fu obligat să ocolească destul de mult, căci drumul pe fluviu dispărea sub apele învolburate care izbutiseră să iasă deasupra. Când Montana se îndreptă către o cabană din buşteni, ridicată pe o insuliţă, bieţii câini mai mult înotau decât mergeau.

Cei doi locuitori ai cabanei nu-l întâmpinară cu prea mare bucurie. Montana Kid nu-şi deshămă câinii, ci se apucă să pregătească ceva de mâncare.

Davy şi Donald erau doi dintre acei oameni incapabili pe care îi găseşti deseori în ţinuturile de la frontieră. Născuţi în Canada din părinţi scoţieni şi educaţi de aceştia, îşi părăsiseră, într-un moment de nebunie, locurile natale, îşi scoseseră toţi banii de la bancă şi plecaseră spre Klondyke cu gândul de a se îmbogăţi.

Acum trăiau din plin greutăţile specifice vieţii în acel ţinut îndepărtat! Fără provizii, descurajaţi, regretând locul din care plecaseră, conveniseră cu Compania P.C. Să taie o anumită cantitate de lemne pentru vasele acesteia ca preţ pentru a fi duşi înapoi acasă. Fără să se gândească la efectele pe care le are dezgheţul unui fluviu şi-au demonstrat clar lipsa de inteligenţă alegând insuliţa pe care se găseau şi unde se instalaseră.

Deşi Montana Kid nu avea decât noţiuni destul de vagi despre ceea ce înseamnă dezgheţul unui fluviu uriaş, se uita în jurul lui cu teamă şi cu invidie către ţărmuri îndepărtate, unde colinele înalte promiteau un adăpost sigur împotriva sloiurilor din ţinutul Northland.

După ce dădu de mâncare câinilor, îşi aprinse pipa şi ieşi să se plimbe şi să îşi facă o imagine mai clară asupra situaţiei în care se afla.

Insula, asemeni tuturor celor împrăştiate de-a lungul marilor cursuri de apă, prezenta o ridicătură în amonte şi tocmai acolo Davy şi Donald îşi ridicaseră cabana şi stivuiseră mulţi buşteni, pe care-i legaseră cu frânghii. Malul cel mai îndepărtat al fluviului era la cel puţin o milă distanţă, în vreme ce între ţărmul cel mai apropiat şi insulă se găsea un canal ce avea o lăţime de numai o sută de metri.

Imediat, Montana Kid se gândi să îşi lege câinii la sanie şi să încerce să ajungă pe mal cât mai repede cu putinţă. O examinare mai rapidă a situaţiei îi puse însă în evidenţă faptul că rapidul curent care-l separa de uscat învinsese deja gheaţa. Mai jos de ei, fluviul făcea o cotitură bruscă înspre apus şi acolo erau presărate o mulţime de insuliţe.

„Acolo gheaţa va sfărâma tot”, îşi zise Montana Kid.

Vreo şase sănii, care mergeau spre Dawson, avansau cu greu spre insula lor, prin gheaţa care ceda. Să călătoreşti pe fluviu devenea aproape imposibil şi oamenii abia au reuşit să ajungă pe mal şi să se refugieze pe insuliţă. Porniră apoi pe drumul care ducea la cabana tăietorilor de lemne.

Unul dintre ei, orbit din pricina zăpezii, se ţinea în urma saniei care îi călăuzea paşii nesiguri. Erau, cu toţii, oameni tineri, rezistenţi, îmbrăcaţi în straie grosolane şi rupţi de oboseală datorită drumului făcut prin zăpadă. Montana Kid întâlnise deseori astfel de oameni şi înţelese imediat că nu aveau nimic în comun cu el.

— Noroc! Cum mai e drumul către Dawson? îi întrebă cel din fruntea convoiului.

Se uită la Davy, apoi la Donald şi în cele din urmă la

Montana Kid.

Când te întâlneşti cu cineva necunoscut în mijlocul unui pustiu de gheaţă, nu ai vreme de prea multe formalităţi. Începură să discute cu toţii şi să schimbe veşti despre ţinuturile din jurul fluviului.

Noii veniţi îşi epuizară repede stocul de noutăţi. Iernaseră la Minook, aflat la patru sute de mile de locul unde se găseau şi nu se întâmplase nimic deosebit. Montana Kid afirmă că venea de la Salt Lake. Începură deci să vorbească numai cu el şi să îl întrebe cele mai diverse lucruri.

Un zgomot formidabil, care acoperi, timp de câteva clipe, murmurul fluviului, îi atrase de îndată afară din cabană. Apa creştea, presa gheaţa, iar aceasta, împinsă de jos şi de sus de lichid, încerca să se elibereze din strânsoare. Sub ochii spectatorilor se formau fisuri în fiecare moment, iar zgomotul nu mai înceta.

Doi oameni urcau pe fluviu în sus, cu toată viteza, într-un atelaj cu câini, venind pe o bucată uriaşă de gheaţă pe care apa încă nu o zdrobise. Dar, chiar în clipa în care cei de pe insuliţă credeau că vor ajunge cu bine pe mal, călătorii dispărură în apă. În spatele lor, gheaţa se sfărâmase instantaneu.

Prin găurile care luau viaţă, lichidul furios se revărsa asupra saniei şi a câinilor. Luptându-se cu apa, oamenii încercau să le vină în ajutor animalelor şi le tăiară repede curelele care-i ţineau legaţi de sanie. Apoi se deplasară cu greu, printre vârtejuri şi sloiuri, către insuliţă, unde Kid le sări primul în ajutor, printre gheţurile care se sfărâmau izbindu-se unele de altele.

— Să mă ierte Dumnezeu dacă ăsta nu e chiar Montana Kid! strigă unul dintre cei salvaţi de îndată ce puse piciorul pe mal.

Purta uniforma roşie a ofiţerilor de poliţie şi glumi salutându-l milităreşte pe salvatorul său.

— Am adus un mandat de arestare împotriva dumitale, continuă el, scoţând o hârtie murdară dintr-un buzunar interior al tunicii. Sper că mă veţi urma fără gălăgie.

Montana Kid se uită la dezastrul de pe fluviu şi ridică,

nepăsător, din umeri. Ofiţerul îi urmări privirea şi zâmbi.

— Unde sunt câinii? întrebă însoţitorul său.

— Domnilor, zise ofiţerul fără ca să-i răspundă la întrebare, dânsul este tovarăşul meu, Jack Sutherland, proprietarul acelui Eldorado de pe locul 22.

Toţi se repeziră la Jack Sutherland, îl luară cu ei şi îi dădură haine uscate şi ceai negru.

Davy şi Donald, cărora nimeni nu le dăduse nici o atenţie, începură să joace cărţi, aşa cum făceau în fiecare seară. Montana Kid îi urmă, împreună cu ofiţerul.

— Poftim, îmbrăcaţi astea, zise el, scoţând din sacul său haine uscate pentru noul venit. Cred că vom fi obligaţi să dormim în acelaşi pat.

— Sunteţi un om adevărat, îi zise ofiţerul, în timp ce îşi punea ciorapii uscaţi. Îmi pare rău că trebuie să vă duc înapoi la Dawson. Sper că nu se vor purta prea urât cu dumneavoastră cei de acolo.

— Nu vă grăbiţi prea tare!

Kid zâmbi cam ciudat.

— Încă nu am plecat de aici. Dacă ar fi să plec, aş face-o în sens invers faţă de Dawson. Şi ar fi bine ca şi dumneavoastră să faceţi la fel.

— Bine, dar…

— Să ieşim puţin şi vă voi arăta de ce. Proştii aceştia pe care-i vedeţi aici, spuse el indicându-i, peste umăr, pe cei doi scoţieni care îşi vedeau de joc, au arătat că nu-i duce prea mult mintea când s-au instalat pe insuliţă. Umpleţi-vă pipa cu tutun bun şi fumaţi-o bucuros, cât încă mai puteţi.

Ofiţerul, foarte surprins de vorbele lui, îl urmă afară. Davy şi Donald se opriră din joc şi ieşiră după ei. Oamenii care veneau de la Minook îl văzură pe Montana gesticulând şi arătând spre apele fluviului, în amonte şi în aval. Se apropiară şi ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sutherland.

— Nimic important, îi răspunse Kid.

— Atunci?

— Vine prăpădul. Vedeţi cotul acela? continuă Kid. Ei bine, pe acolo gheaţa va veni ca o avalanşă furioasă de mii

şi mii de tone. Sărbătoarea va începe acolo, sus, în munţi. Presiunea apei va creşte, gheaţa va rezista, până când… bum!

Făcu un gest care sugera că gheaţa va rade tot în drumul ei.

— Da… Milioane de tone, adăugă el.

— Şi atunci? Ce se va întâmpla cu grămezile mele de buşteni stivuiţi? făcu Davy.

Montana Kid îşi repetă gestul. Totul avea să fie ras.

— Nu se poate!

Davy începu să geamă, neajutorat.

— Nu se poate întâmpla asta! Nu glumeşti, omule? Hai, spune-mi că glumeşti!

Ca răspuns, Montana îi zâmbi şi se întoarse cu spatele la el. Văzând asta, Davy se repezi asupra stivelor cu buşteni şi începu să se lupte cu ei spre a-i muta cât mai departe de mal.

— Ajută-mă, Donald! strigă el. N-auzi ce se va întâmpla? E munca noastră din întreaga iarnă. E preţul plecării noastre de aici!

Donald îl prinse de braţ şi îl scutură, dar celălalt se smulse din strânsoare.

— N-ai auzit? făcu Donald. E vorba despre milioane de tone de gheaţă care vor veni peste insula noastră şi vor distruge totul. Calmează-te! Hai să privim lucrurile în faţă. Ai cam luat-o razna!

Davy se prăbuşi peste un buştean. Donald se duse la cabană, îşi puse puţinii bani pe care-i aveau la centură şi se îndreptă apoi spre locul cel mai înalt de pe insulă, unde un pin imens domina toţi ceilalţi copaci.

Oamenii, strânşi în faţa cabanei, începură să râdă când loviturile lui de topor se auziră foarte distinct. Greenwich reveni din drumeţia pe care o făcuse de-a latul insulei, spunându-le că nu aveau nici o şansă să ajungă pe malul fluviului, fiindcă le era imposibil să traverseze canalul. Orbul din Minook începu să îngâne un cântec cunoscut, iar ceilalţi îl acompaniară.

— E un mare păcat, izbucni Davy privindu-i pe ceilalţi

cum dansau în razele soarelui muribund, să pierd toţi buştenii ăştia! Atâta muncă degeaba!

— O fi adevărat ceea ce ni s-a îndrugat aici? întrebară câţiva dintre cei care dansau.

Brusc, zgomotul apelor încetă şi se făcu o linişte totală. Gheţurile se desprinseră de ţărmuri şi începură să plutească. Nivelul apelor începu să crească rapid. În câteva clipe se ridică la mai mult de douăzeci de picioare. Liniştea aceea adâncă era întreruptă doar de izbiturile blocurilor enorme, care se ciocneau cu uscatul în drumul lor spre aval.

Extremitatea mai joasă a insuliţei fu acoperită de ape. Zgomotul reîncepu brusc. Blocuri enorme de gheaţă veneau pe fluviu către ei. Insula se zgudui datorită şocurilor pe care ciocnirile dintre iceberguri le provocau.

Presiunea gheţurilor asupra peticului de pământ pe care se găseau ei deveni uriaşă. Blocuri de sute de tone erau aruncate în văzduh precum nişte gloanţe. Dezordinea creştea odată cu pericolul şi zgomotul. Oamenii trebuiau să ţipe unul la altul pentru a se auzi.

Deodată, insula se cutremură. Un iceberg uriaş se izbise de aceasta. Un timp, el rămase blocat în încleştarea pe care o dădea cu pământul. Apoi, sub presiunea uriaşă a fluviului, se ridică pe uscat doborând copacii, izbind cabana şi stivele cu buşteni. Toate se prăbuşiră ca nişte chibrituri şi fură luate de ape.

— Munca noastră pe şase luni! gemu Davy. Preţul plătit pentru a pleca acasă!

Montana Kid şi ofiţerul îl traseră cât mai departe de locul acela.

— Veţi mai avea ocazii să plecaţi acasă, murmură ofiţerul. Dacă veţi avea noroc…

Abia reuşiră să îl ducă până într-un loc lipsit de pericol, pentru moment.

Din vârful pinului unde era căţărat, Donald văzuse icebergul devastând totul. Satisfăcut parcă de răul provocat, curentul de sloiuri reveni la vechiul nivel şi începu să se mai potolească. Zgomotul se reduse, iar cei de faţă

putură să-l audă pe Donald strigând să privească în jos pe fluviu.

Aşa cum prevăzuseră, gheţurile sfărâmate se deplasaseră către insuliţele de la cotul fluviului, unde se acumulaseră, formând o uimitoare barieră care se întindea de la un mal la celălalt. Apa, care nu mai avea pe unde să treacă, începu să-şi ridice nivelul. În câteva minute ar fi acoperit insula lor. Ajungea deja până la genunchi şi câinii înotau printre resturile cabanei sfărâmate.

Deodată, încetă să mai crească şi păru că rămâne la acelaşi nivel.

Montana Kid clătină din cap.

— Asta înseamnă că s-a format o altă barieră, la fel de imensă, în amonte, zise el.

— Care dintre ele va ceda prima? întrebă Sutherland.

— Într-adevăr, acesta este lucrul cel mai important, făcu Kid. Dacă va ceda cea din amonte de noi, nu vom mai avea nici o şansă ca să scăpăm… Nimic nu va putea rezista unei asemenea forţe devastatoare…

Cei din Minook se îndepărtară de ei şi, curând, în liniştea care domina zona, răsună un alt cântec. Cercul lor se lărgi puţin mai târziu, când Montana Kid şi ofiţerul li se alăturară. Prinseseră gust şi ei pentru melodia aceea, participând la intonarea refrenului.

— Nu mă ajuţi, Donald? striga Davy, care se zbătea la baza pinului în care se refugiase tovarăşul lui. Hei, Donald, Donald, nu-mi vii în ajutor?

Avea mâinile însângerate datorită eforturilor continui şi fără sorţi de izbândă pe care le făcea ca să urce pe scoarţa aspră a copacului.

Dar Donald, privind ţintă spre fluviu, în amonte, nu avea timp de el. Deodată strigă cu glasul tremurând de spaimă:

— Dumnezeule Atotputernic! Vine!

În picioare, cu apa până la genunchi, Montana Kid şi ofiţerul, împreună cu oamenii din Minook, se prinseră de mâini şi începură să cânte un marş ostăşesc. Glasurile lor fură însă acoperite de mugetul fluviului, care se repezea către ei.

Lui Donald îi fu dat să contemple un spectacol măreţ şi tragic, în urma căruia nu rămase nici un supravieţuitor.

Un perete uriaş, alb, se îndrepta către insulă. După câteva clipe, se prăbuşi asupra acelui mic petic de pământ, pe care se aflau nefericiţii.

Copacii, oamenii, câinii dispărură într-o clipă, ca şi cum mâna lui Dumnezeu a vrut să facă să nu mai existe nimic pe pământ... După ce surprinse acea viziune apocaliptică din vârful pinului său, Donald simţi o puternică zguduitură, apoi fu aruncat, la rândul său, în imensa fierbere de apă şi gheaţă care cuprinsese totul.

ÎNTREBAREA CEA MARE.

I

Se poate spune că doamna Sayther trecea prin Dawson ca un meteorit. Venise în primăvară, cu trei sănii trase de câini şi întovărăşită de mai mulţi servitori, francezi şi canadieni. Petrecuse vreo două luni pe acolo, apoi se hotărâse să urce pe Yukon, imediat după dezgheţ. Pleca şi revenea în oraş după câteva zile, fără să ştie cineva unde dispărea în acel răstimp.

Evident, oraşul Dawson, unde femeile ajungeau foarte rar, nu-şi putea explica plecările ei grăbite. Staţia de la Four Hundred, unde stătuse câteva zile, părea pustie după dispariţia ei, până ce alte ştiri de senzaţie le făcură uitate pe cele anterioare. Oricum, doamna Sayther era primită cu braţele deschise peste tot. Tânăra văduvă nu era doar frumoasă, ci avea şi un farmec personal, un „nu ştiu ce” care-i încânta pe cei care o priveau.

Nu puţini erau bogătaşii din acea regiune auriferă sau ofiţerii care îi prezentau omagiile lor. Printre numeroşii ei admiratori se numărau şi câţiva tineri dornici de aventură şi care suspinau după fusta elegantă a unei doamne.

Inginerii de la mine nu-i uitaseră numele defunctului ei soţ, colonelul Sayther, iar şefii sindicatelor aminteau despre felul în care el condusese afacerile şi în care negociase cu muncitorii, vorbind cu respect şi admiraţie despre el. Un administrator de mină aşa de respectat era o raritate, pe vremea aceea, în Statele Unite ori la Londra. De ce oare se întorcea văduva lui în ţinutul acela? Aceasta era marea întrebare pe care şi-o puneau toţi cei care o cunoşteau.

Cei din Northland sunt oameni practici. Le displac ipotezele şi admit doar realitatea. Or, pentru mulţi dintre ei, Karen Sayther reprezenta realitatea esenţială pentru

fericirea lor. Ea însă vedea altfel lucrurile.

Că vedea altfel lucrurile, rezulta din rapiditatea şi simplitatea prin care se succedau cererile în căsătorie, cereri care-i erau adresate cu riscul refuzurilor pe care tânăra le dădea mereu ca răspuns. Trecând cele patru săptămâni, cât a stat iar în Dawson, ea a dispărut precum ceaţa, dar întrebările referitoare la persoana ei au rămas.

Norocul a vrut să dea, într-o bună zi, un fir călăuzitor celor interesaţi de destinul ei.

Cea mai recentă victimă a Karenei Sayther, Jack Conghram, încercase în zadar să depună la picioarele frumoasei văduve averea şi inima lui. Avea destule bogăţii, printre care şi o parte din minele de aur din Bonanza. Afectat de insucces, se plimba într-o noapte, după ce băuse zdravăn.

În miezul nopţii, se ciocni de Pierre Fontaine, şeful servitorilor străini ai Karenei. Întâlnirea făcu, desigur, ca ei doi să se recunoască şi să mai bea un păhărel împreună.

— Ah, murmură Pierre Fontaine, cu limba cam împleticită de băutură, vreţi să ştiţi de ce se întoarce doamna Sayther în ţinutul acesta? Mai bine aţi întreba-o pe ea, căci eu nu ştiu absolut nimic, decât că ea pronunţă mereu acelaşi nume. Pierre, îmi spune ea, găseşte-mi-l pe bărbatul acela şi vei primi o grămadă de bani. Da, dacă-l vei găsi, vei avea mii de dolari. Cine este bărbatul?… Adică numele lui?… Stai puţin… parcă David Payne… da. David Payne! Şi de multă vreme îmi repetă numele acesta. Eu caut fără încetare, nu-mi cruţ nici o clipă. Nu reuşesc însă să dau de el şi să câştig miile de dolari. Ce ghinion nenorocit!

— Da, domnule, continuă el după ce mai trase o duşcă. Odată, nu cu multă vreme în urmă, m-am întâlnit cu nişte oameni care se întorceau de la Circle City şi care-l cunoşteau pe acest David Payne. Mi-au zis că se afla la Birch Creek. Atunci, doamna mi-a spus că în sfârşit a dat de el şi părea tare mulţumită. Vorbea mai mult ca de obicei. Mi-a dat ordin să pun câinii la sanie şi să pornim de îndată. Mi-a mai spus că, dacă am fi dat de bărbatul acela, aş fi primit o mie de dolari în plus. Vă daţi seama că devenisem

omul cel mai grăbit din lume! Mă şi văzusem cu banii în buzunar, continuă Pierre, cu un oftat. Dar ghinion! Alţi zece oameni care veneau de la Circle City spuneau că David Payne ajunsese la Dawson, apoi se îndreptase către una dintre insuliţele de pe Yukon. Deci, n-am mai plecat...

— Aşa s-a întâmplat! făcu el, cu năduf. În aceeaşi zi, doamna mi-a dat cinci sute de dolari şi m-a trimis să cumpăr o barcă cu vâsle. Evident, a doua zi urma să plecăm pe fluviu în sus ca să-l căutăm pe David Payne. Barca pe care am cumpărat-o este foarte bună şi am luat-o de la un indian pe nume Sitka Charley.

Cei doi au mai sporovăit o vreme, apoi s-au dus la culcare. În dimineaţa următoare, Jack Conghram n-a mai putut să ţină doar pentru el toate confidenţele acelea şi întregul oraş Dawson îşi punea aceste întrebări: „Cine era acel David Payne şi de ce persoana lui o interesa în asemenea măsură pe Karen Sayther?”

Chiar în ziua aceea, doamna Sayther, cu servitorii ei, părăsea capitala ţinutului Klondyke şi pornea cu ambarcaţiunea, trasă de un remorcher, pe apele Yukonului. Nu după multă vreme, ceata lor dispăru printre numeroasele insule care se găsesc nu departe de Dawson.

II

— Da, doamnă, aici este locul! Trei insule aflate puţin mai jos de gura râului Stuart. Mi s-a spus să căutăm pe cea de-a treia!

Zicând acestea, Pierre Fontaine trase barca la mal şi o legă bine, astfel încât să reziste curentului puternic al apei. Apoi ceata lor coborî pe uscat şi porni pe urmele celui căutat.

— Nu ne putem înşela, doamnă, aceasta este insula!

Pierre dispăru câteva clipe în spatele unei coline.

— Da, doamnă, cabana lui este aici! strigă el. Am bătut deja la uşă, dar nu e nimeni. Nu se poate afla prea departe şi nici nu va lipsi mult, fiindcă nu are câinii cu el. Se va

întoarce repede, pun pariu!

— Ajută-mă să ajung şi eu la cabană, Pierre! Drumul cu barca m-a obosit. Ar fi trebuit să mergem mai încet.

Din grămada de blănuri aflate în mijlocul ambarcaţiunii ieşi Karen Sayther şi se ridică în picioare, punându-şi în evidenţă trupul zvelt. Părea fragilă ca un crin în mijlocul naturii grandioase care o înconjura, dar îl prinse de mână cu multă forţă pe servitor. În ciuda aparenţei că era o persoană delicată, muşchii ei acţionau cu hotărâre, iar mişcările precise pe care le făcu o ajutară să ajungă pe mal fără să calce prin apă.

Totuşi, deşi debarcă aşa de hotărâtă, inima începu să-i bată mai tare şi se apropie de cabana aceea cu un respect comparabil cu cel acordat unui lăcaş. Chiar se înroşi la chip atunci când ajunse la uşă.

— Iată, îi arătă Pierre, aceste aşchii de lemn risipite pe lângă grămada de butuci sunt făcute de curând. Asta înseamnă că acum două-trei zile el se găsea încă aici.

Doamna Sayther îl aprobă printr-un semn făcut din cap. Vru să privească prin mica fereastră, dar aceasta era făcută din pergament uns cu grăsime care, deşi lăsa să intre în casă lumina zilei, nu permitea să priveşti înăuntru prin el.

Decepţionată de acest lucru, se învârti puţin prin jur, apoi se opri în faţa uşii, puse mâna pe lacătul grosolan, ca şi când ar fi vrut să-l deschidă, apoi renunţă. Brusc, se lăsă în genunchi şi sărută pragul cioplit grosolan.

Pierre Fontaine văzu acel lucru şi rămase uimit. Nu puse însă nici o întrebare şi nu mai povesti nimănui cele întâmplate.

După câteva clipe, unul dintre însoţitorii lor, care-şi aprindea liniştit pipa, fu afectat de duritatea neobişnuită a ordinului superiorului său.

— Hei! Voi doi de-acolo! Le Goire, ar fi bine să staţi ceva mai departe de cabană. Aveţi nişte blănuri de urs în barcă şi mai multe pături. Staţi acolo şi aşteptaţi-ne.

Blănurile fură împărţite de îndată şi cea mai mare parte a lor fu transportată pe vârful colinei aflată nu departe de malul râului. Doamna Sayther li se alătură nu mult după

aceea, instalându-se cât mai confortabil cu putinţă. Întinsă pe o parte, ea contempla, în zare, marele fluviu Yukon, care, pierzându-se în depărtări, îşi etala apele atât de teribile uneori. Deasupra munţilor, care se ridicau la mare distanţă de ea, fumul focurilor aprinse prin păduri întuneca albastrul cerului. Din când în când soarele, pătrunzând prin perdeaua de fum, lumina slab pământul şi arunca umbre ciudate.

În depărtare, insule acoperite de brazi, ape întunecate, stânci care răzbăteau printre gheţuri, apoi pustiul de zăpadă, alb, imaculat. Niciun semn de viaţă nu răzbătea din singurătatea absolută. Pământul părea dominat de necunoscut şi înconjurat de misterul fecund al imensităţii spaţiului.

Poate că acele lucruri, la un loc, o enervară pe doamna Sayther, căci ea îşi schimbă poziţia. Acum privea în sus pe fluviu, acum în jos, ori cerceta cu atenţie malurile ca să descopere gurile râurilor mai puţin importante care se scurgeau în Yukon.

După vreo oră, câţiva oameni începură să instaleze tabăra pentru noapte. Pierre însă rămase să vegheze alături de stăpâna lui.

Cu privirea fixată pe fluviu, către marginea insulei, el murmură după o lungă tăcere:

— Iată-l, de această dată!

O barcă venea, dusă de curentul rapid. Era o canoe, condusă de doi vâslaşi, care loveau apa în cadenţă. Pe măsură ce se apropiau, se distingeau mai clar. Cel din spate era un bărbat. În faţă se afla o femeie.

Doamna Sayther nici nu se uită la femeie până ce barca nu se apropie foarte mult de ei. Frumuseţea neobişnuită a necunoscutei îi atrase atenţia.

O bluză din piele de căprioară, brodată în mod ciudat cu perle, desena minunat trupul ei frumos şi tânăr. Un batic de mătase viu colorat, pus pe cap într-o manieră originală, îi acoperea în parte părul negru şi lung. Dar mai ales chipul ei o impresiona pe doamna Sayther, făcând-o să o cerceteze foarte atent. Ar fi zis că era sculptat în bronz. Ochii negri,

pătrunzători, puţin oblici, trădându-i originea indiană, străluceau sub sprâncenele clar conturate şi arcuite cu fineţe. Obrajii, cu pomeţii evidenţiaţi, permiteau gurii cu buze mici să trădeze firea hotărâtă, dar blândă, a femeii. Chipul ei purta trăsăturile abia schiţate, dar inconfundabile, ale rasei mongole. Acest lucru rezulta şi din forma uşor acvilină a nasului, cu nări fine, ceea ce dădea nu doar chipului, ci şi trupului ei, aparenţa unei păsări de pradă.

Ca o concluzie, ea reprezenta tipul tătar idealizat, iar tribul de piei roşii care producea un asemenea specimen al rasei lor, o dată la douăzeci de generaţii, ar fi putut şi chiar avea dreptul să fie mândru...

Tânăra vâslea cu mişcări lungi şi viguroase, în perfectă armonie cu bărbatul. Brusc, ea făcu să se rotească barca uşoară pentru a primi curentul apei în faţă şi apoi o duse cu grijă spre mal.

Câteva clipe mai târziu era în picioare pe colină şi, cu mâinile ei viguroase, trăgea pe pământ, cu ajutorul unei frânghii, o bucată de carne de căprioară abia vânată.

Bărbatul o urmă de îndată şi, cu o mişcare rapidă, legară barca de un par. Câinii se repeziră la ei urlând. În vreme ce fata începu să-i mângâie, privirea bărbatului se fixă asupra doamnei Sayther, care se ridicase în picioare. Fără să vrea, îşi duse mâna la frunte, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor, apoi o privi din nou.

— Karen! îi zise el simplu, întinzându-i mâna. La început am crezut că visez... Zăpada aproape că mi-a luat vederea primăvara trecută şi acest lucru a durat vreo două săptămâni. De atunci, ochii mă mai păcălesc.

Doamna Sayther, care se înroşi mai tare şi căreia îi bătea inima gata să-i sară din piept, se aşteptase la o cu totul altă primire decât o mână întinsă cu răceală. Prudentă însă, nu lăsă să se vadă acest lucru, ci se mulţumi să-i strângă mâna.

— Ştii, Davy, ţi-am scris deseori că aveam să vin şi aş fi făcut-o dacă nu...

— Dar eu nu ţi-am răspuns nimic, îi zise râzând David Payne, urmărind-o din priviri pe tânăra indiancă.

Aceasta intră în cabană.

— Ah! Te înţeleg, Davy! În locul tău şi eu aş fi făcut la fel. Dar… acum iată-mă!

— Da, veniţi de departe. Intraţi în cabană ca să mâncaţi câte ceva, le zise el amabil, părând a nu băga de seamă chemarea pe care i-o adresase doamna Sayther. Eşti obosită, îi zise el. Unde mergeţi? Urcaţi în continuare pe fluviu? Aţi petrecut în Dawson şi aţi pornit la drum de îndată ce a crăpat ultima gheaţă? Unde vă este tabăra?

În vreme ce vorbea, se uita în dreapta şi în stânga sa, la ceata servitorilor doamnei Sayther, care stăteau în cerc în jurul unui foc sănătos. Deschise uşa cabanei ca ea să intre şi continuă:

— Am venit pe gheaţă, de la Circle City, astă-iarnă şi m-am instalat aici pentru o vreme. Fac lucrări de prospectare pe lângă golful Henderson, iar dacă nu voi da de aur voi pleca, la toamnă, ca să-mi încerc norocul pe lângă Stuart River.

— Nu te-ai schimbat prea mult, din câte văd, îi zise ea pe un ton destul de familiar, încercând să dea discuţiei o notă mai intimă.

— Am mai slăbit puţin, dar mi-am oţelit muşchii. Asta vrei să spui?

Ea ridică din umeri şi, la lumina slabă din cabană, îşi fixă ochii asupra tinerei indience care aprinsese focul şi prăjea nişte bucăţi mari de carne de căprioară.

— Ai stat mult în Dawson? o întrebă David Payne. Tăia cu cuţitul o bucată de lemn de mesteacăn pentru a-şi face un mâner rudimentar de topor. Îi pusese întrebarea fără ca măcar să-şi ridice ochii spre ea.

— Da, de câteva zile, îi răspunse doamna Sayther.

O urmărea din priviri pe tânăra indiancă şi abia dacă era atentă la ce-i spunea el.

— Ce ziceai? Ah, da, despre Dawson! Am stat acolo o lună şi am plecat bucuroasă din oraş. Bărbaţii din Dawson sunt nişte primitivi, ştii lucrul acesta şi îşi manifestă sentimentele destul de… energic.

— Aşa se întâmplă cu bărbaţii care se reîntorc la natură

după ce au lăsat în urmă viaţa civilizată şi confortul specific lumii europene. Ai ales bine momentul ca să pleci din Dawson, căci vei ajunge destul de departe de acest ţinut până ce va veni anotimpul care aduce muştele. Lipsa ta de experienţă nu-ţi permite să-ţi dai seama cât de bine ai ales acest moment.

— Poate că nu. Dar vorbeşte-mi despre tine, despre viaţa ta. Ce fel de vecini ai? Ai măcar vecini?

Punându-i acele întrebări, n-o slăbea din ochi pe fata care zdrobea boabele de cafea ca să-i servească o băutură fierbinte. Pentru aceasta, presa boabele într-un sac de făină gol, pe piatra din hol. Cu o energie şi o precizie care-i trădau temperamentul, în ciuda metodei primitive pe care o folosea, reuşi să macine cafeaua cu ajutorul unei bucăţi mari de cuarţ.

La rândul lui, David Payne o urmărea din priviri pe vizitatoare şi zâmbea.

— Da, avem nişte vecini, îi răspunse el într-un târziu, nişte tineri din Missouri şi un cuplu de englezi din sudul Angliei, dar au plecat să caute aur chiar mai înainte de a obţine, prin muncă, banii necesari ca să-şi cumpere provizii.

Doamna Sayther aruncă o privire întrebătoare în direcţia fetei:

— Fireşte, sunt mulţi indieni în ţinut, nu? îl întrebă ea.

— Nu, foarte puţini. Cu câtva timp în urmă, ultimii dintre ei trăiau în Dawson. În prezent, nu-i mai găseşti prin regiune. O excepţie este Winapie, fata pe care o vezi. Este o tânără din Koyokuk, care a ajuns aici coborând mai mult de o mie cinci sute de kilometri pe fluviu.

Doamna Sayther se simţi brusc slăbită. Deşi David Payne continua să zâmbească, vizitatoarei i se păru că figura aflată înaintea ei îşi pierdea trăsăturile, iar trunchiurile de copaci din care era alcătuită cabana se învârteau în jurul ei.

Fu însă poftită la masă şi, în timp ce mânca, începu să-şi revină. Vorbi puţin, în vreme ce gazda ei se pierdea în lungi explicaţii asupra diferenţelor existente între muncile făcute la suprafaţă, vara, în minele din ţinuturile sudice şi cele de adâncime, executate iarna, în minele din ţinuturile nordice.

— Nu mă întrebi de ce am venit? Cred că ştii… Ai primit scrisoarea mea? îl întrebă ea.

Terminaseră masa şi David Payne se apucase iar să cioplească mânerul toporului său.

— Ultima ta scrisoare? Nu, nu cred. Poate că încă se află pe undeva, prin vecinătatea lui Birch Creek sau în sacul vreunui comerciant de pe Lower River. Felul în care funcţionează poşta pe aici este cel puţin ruşinos. Nu există ordine, organizare, nimic care să…

— Hai, Davy, nu fi răutăcios, ajută-mă!

Ea vorbea acum cu mult aplomb şi cu un fel de autoritate pe care i-o dădea amintirea trecutului lor.

— De ce nu mă întrebi nimic despre mine? Despre cunoscuţii noştri de altădată? Oare nu te mai interesează nimic pe lume? Ştii că soţul meu a murit?

— Sincer, îmi pare rău. E multă vreme de atunci?

— David!

Doamna Sayther era gata să izbucnească în plâns, dar reproşul pe care i-l făcuse prin felul în care-i pronunţase numele o mai uşura.

— Mi-ai primit scrisorile? Sunt sigură că ţi-au parvenit cel puţin o parte din ele, deşi nu mi-ai răspuns nimic, niciodată.

— E adevărat. Dar n-am primit-o pe ultima, care anunţa, presupun, moartea soţului tău. Altele poate că s-au rătăcit… Trebuie să recunosc că am primit destule. Le-am citit cu glas tare, ca să audă şi Winapie ce-mi scriai şi s-o avertizez astfel. Am vrut să-i întipăresc bine în memorie cruzimea surorilor ei albe… Şi cred că a înţeles bine lucrul acesta, nu?

Fără să dea mare importanţă dorinţei lui evidente de a o necăji, ea continuă discuţia:

— În ultima mea scrisoare, pe care nu ai primit-o, te informam, aşa cum ai ghicit, de moartea soţului meu, colonelul Sayther. A trecut un an de atunci. Adăugam că, dacă nu vii tu să mă cauţi, urma să plec eu după tine şi, aşa cum am făcut întotdeauna când am promis ceva, m-am ţinut de cuvânt!

— Nu ştiu nimic despre promisiunile tale.

— Dar cele din primele scrisori?

— Da, făceau nişte promisiuni. Dar, cum nu te-am întrebat şi nu ţi-am răspuns nimic, nu există nici un angajament între noi, iar eu nu recunosc nici o promisiune de acest fel. De exemplu, îmi amintesc de o altă promisiune de-a ta, pe care aş fi vrut şi eu ca tu să o fi ţinut minte. Mi-ai făcut-o atunci… cu multă vreme în urmă…

Mânerul toporului îi căzu din mână şi el îşi ridică privirea către Karen.

— Ce mult e de atunci!… Totuşi, îmi amintesc foarte bine ziua aceea şi orice amănunt legat de clipele petrecute împreună. Eram doar noi doi, într-o grădină, printre trandafiri. Eram în grădina mamei tale! Te-am tras la pieptul meu şi te-am sărutat întâia oară. Îţi aminteşti?

— Să trecem peste asta, Davy, te rog frumos! Îmi amintesc perfect totul şi îmi este ruşine… De câte ori nu am plâns pentru acel trecut… Dacă ai şti cât am suferit…

— Atunci mi-ai promis… da! Şi acelaşi lucru mi l-ai promis de mii de ori în zilele minunate care au urmat. Privirea ta, strângerea de mână, fiecare cuvânt care îţi ieşea de pe buze reprezentau promisiuni pentru mine. Ce să mai zic? După câte existau între noi, n-aş fi crezut niciodată că… un bărbat, care a venit de nu se ştie unde… ne-a despărţit aşa de uşor. Era destul de în vârstă, putea să-ţi fie tată. Nici măcar nu era plăcut de privit… Lumea spunea doar că era un om cinstit. Respectase toate legile, nu făcuse rău nimănui, se dovedise o persoană onorabilă. În plus şi este lucrul cel mai important, avea mai multe mine, cel puţin douăzeci, moşii bogate, acţiuni la diverse fabrici. Ei bine, el…

— Dar a mai existat şi altceva, doar ţi-am spus-o, făcu ea, întrerupându-l. Asupra mea s-a exercitat o mare presiune. Era vorba de anumite interese… Familia mea avea nevoie de bani… Aveau mari dificultăţi de tot felul… Ai înţeles atunci situaţia grea în care mă zbăteam. Nu am putut să rezist acelei presiuni… Am acţionat împotriva dorinţei mele, împotriva voinţei mele… Am fost sacrificată, mi-am sacrificat iubirea, ia-o cum vrei. Ei, Dumnezeule

mare! A trebuit să renunţ la iubirea ta, Davy! Dar tu nu m-ai iertat niciodată. Te-ai gândit însă cât am suferit?

— Spui că te-ai căsătorit împotriva voinţei tale? Că a existat o mare presiune asupra ta? În numele Cerului, nimeni nu te putea obliga să te culci cu bărbatul acela în acelaşi pat!

— Cu toate acestea, n-am încetat nici o clipă să te iubesc, i se plânse ea.

— Nu-ţi cunoşteam felul în care îţi manifeşti dragostea. Nici acum nu înţeleg…

— Nici măcar azi?

— Noi vorbeam despre bărbatul pe care l-ai considerat demn de a-ţi fi soţ. Cum ţi-a cucerit inima? Care erau marile lui merite? E drept, avea mâinile pline de aur, de acest aur atotputernic… În domeniul acesta ştia mai multe decât alţi o sută de oameni la un loc. Ştia cum să iasă în câştig din orice târguiala. Nu-l ducea prea mult capul, dar avea multă siguranţă în felul în care judeca treburile murdare şi cunoştea metodele prin care să facă să-i intre banii în buzunar, bani proveniţi de la unul ori de la altul, chiar de la vecini. Iar legea îl ajuta să facă aşa ceva. Ea nu condamnă lucrurile acelea murdare. Nici morala creştină nu le condamnă! După legile care guvernează societatea, nu era un om rău. Dar după judecata ta, Karen, după a mea, după a noastră, cea din grădina mamei tale, ce era bărbatul acela?

— Nu uita că a murit!

— Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Da, ce era? Un om înalt, voinic, grosolan, materialist, adversar al lucrurilor frumoase, orb la frumuseţe, neinteresat de idei inteligente. Aparenţa lui de tip de treabă provenea din lenea specifică vârstei lui, din obrajii lui căzuţi, din burta lui mare, care îi trăda lăcomia.

— Dar a murit! Acum suntem numai noi aici, ţine seama de asta! Ai dreptate, am fost inconstantă, am greşit. Dar tu nu ai greşit, la rândul tău? Dacă eu nu mi-am respectat promisiunile, tu ţi le-ai respectat? Iubirea pe care mi-ai declarat-o în grădina de trandafiri n-ar fi trebuit să mi-o

porţi toată viaţa? Cel puţin, aşa mi-ai spus atunci!… Unde este iubirea aceea azi?

— Aici! îi răspunse el, izbindu-se cu pumnul în piept. Aici a rămas, de atunci!

— A fost o iubire extraordinară, pe care nici o alta din lume n-ar fi putut să o întreacă! mai zise ea. Cel puţin, aşa mi-ai spus atunci, în grădina de trandafiri. Totuşi, văd că nu s-a dovedit aşa de mare, aşa de iertătoare, încât să-mi uite păcatul… De aceea plâng azi la picioarele tale!

El ezită. Deschise gura, dar nici un cuvânt nu-i ieşi de pe buze. Ea îl forţase să-şi dezvăluie inima şi să scoată la lumină sentimentul pe care îl ţinuse ascuns în sine.

Ah! Cât de frumoasă era Karen când vorbea cu atâta pasiune! O privea. Vechile amintiri îi reveneau în minte, îi vorbeau despre o viaţă fericită, completă, mai caldă, alături de ea. Îşi întoarse capul ca să n-o mai privească, dar ea veni iar în faţa lui.

— Priveşte-mă, Davy! Priveşte-mă bine! Sunt aceeaşi, chiar dacă am trecut prin atâtea. Şi tu eşti neschimbat. Dacă ai putea să ne vezi, ca şi când ai fi un străin, ai gândi la fel ca mine: nimic nu s-a schimbat!

Astfel vorbind, îi puse mâna pe umăr. El, aproape fără să-şi dea seama, o cuprinse cu braţul. Atunci scapără un chibrit şi zgomotul produs îi readuse la realitate.

Neamestecându-se între ei, Winapie aprinsese chibritul umed pentru a da foc feştilei unui opaiţ. Decupându-se pe fondul întunecat, flacăra, care o lumina, dădu brusc o nuanţă aurie frumosului ei chip bronzat.

— Vezi, este imposibil, gemu el.

O îndepărtă apoi, cu blândeţe, pe femeia blondă din braţele lui.

— Este imposibil! repetă el. Cu totul imposibil…

— Dar nu sunt o copilă, Davy! Nu-mi fac iluziile unei fetişcane, vorbi ea cu glasu-i catifelat, fără a încerca să se apropie iar de el. Înţeleg lucrurile ca o femeie. Bărbaţii nu pot rămâne singuri… aşa este obiceiul aici… Nu sunt supărată că trăieşti cu indianca. Am bănuit de la început că aşa trebuie să fi stat lucrurile… Dar nu ai fost căsătorit

oficial cu ea. Trăieşti alături de ea aşa cum fac destui prin ţinutul acesta.

— Formele ne interesează mai puţin aici, îi răspunse el.

— Ştiu, dar…

— Este deci o căsătorie recunoscută de toţi. Oficializată sau nu, asta nu contează!

— Aveţi copii?

— Nu.

Karen se apropie imediat de el şi mâna ei atinse uşor, ca o mângâiere, mâna arsă de soare a omului pe care-l iubea.

— Cunosc foarte bine obiceiurile din acest ţinut. Întotdeauna au existat bărbaţi care au făcut ca tine. Nu le pasă că rămân aici, departe de lumea civilizată, pentru tot restul vieţii lor. Atunci, trimit Companiei P.C. O sumă de bani, iar aceasta le trimite o femeie, care e mulţumită că are bani de cheltuit cel puţin un an de zile. Un bărbat nu poate rezista mult timp singur…

El nu-i răspunse nimic. Doamna Sayther continuă:

— Aşa vom face şi noi doi. Vom da Companiei P.C. Un cec pentru tânăra care stă cu tine. Îi vom da bani nu pentru un an, ci pentru toată viaţa! Ce era ea când ai întâlnit-o? O sălbatică! Mânca doar carne crudă, peşte ne fiert, îşi umplea burta când ai ei găseau vânat şi murea de foame când nu prindeau nimic. Fără tine, ar fi rămas tot o sălbatică! După ce vei pleca – având existenţa asigurată în mod excepţional comparativ cu trecutul – ea te va uita repede.

— Lucrurile nu stau deloc aşa, protestă el.

— Hai, Davy, să vedem lucrurile aşa cum sunt! Fata asta nu este din rasa ta. Nu există legături durabile între tine şi ea. Este o sălbatică şi nu poţi să o dezrădăcinezi din ţinutul în care s-a născut. S-a născut sălbatică, va muri sălbatică! Dar tu… Tu şi cu mine… Noi facem parte din rasa albă, suntem oameni civilizaţi, stăpâni ai acestui pământ. Am fost făcuţi unul pentru altul… Noi suntem legaţi şi prin rasa noastră albă. Gândurile şi sentimentele noastre sunt specifice albilor… Îţi dai seama, din instinct, că am dreptate. Nu poţi nega acest lucru! E imposibil să te rupi de

generaţiile care te-au precedat. Ai civilizaţia noastră în sânge. Trebuie să duci mai departe descendenţa înaintaşilor tăi! Nu există alt drum! Instinctul îţi este mai puternic decât voinţa, iar rasa din care provii te obligă să ţii cont de acestea. Vino, Davy, să mergem! Suntem încă tineri şi sănătoşi, să ne trăim viaţa din plin!

Winapie, ieşind din cabană pentru a le da de mâncare câinilor, se opri o clipă. David îşi repeta negaţiile, dar glasul nu-i mai era la fel de hotărât. Mâna femeii îi lunecă în jurul gâtului şi obrazul ei se lipi de al lui.

David revăzu în câteva secunde scene din viaţa lui dură şi mohorâtă de până atunci. Revăzu luptele zadarnice cu forţele necruţătoare ale naturii, anii grei de lipsuri şi foamete, contactul dur cu viaţa primitivă din nord, existenţa lui animalică în condiţiile de acolo... Şi, chiar lângă el, frumoasa femeie blondă, bogată şi tânără, ca un murmur seducător al ţinuturilor sudice, pline de căldură, de veselie, de muzică şi lumină, care-i aduceau aminte de trecutul lui. Fără să vrea, revedea chipurile prietenilor săi, scene uitate, ceasurile de veselie, auzea cântecele de altădată, hohotele de râs...

— Vino, David, vino! spuse ea, privind la interiorul primitiv al cabanei, sunt bogată, am mai mult decât ne trebuie amândurora, vom avea o viaţă fericită... Am bani suficienţi ca să trăim în belşug tot restul vieţii. Vom fi fericiţi, vom râde mereu. Hai, vino, lumea ne stă la picioare!

David o luă în braţe şi o strânse la piept.

În clipa aceea, mârâitul câinilor înfometaţi, care se încăieraseră şi ţipetele indiencei, care încerca să facă pace între luptători, îi ajunseră la urechi, slăbite de intensitate datorită trunchiurilor de copac din care era construită cabana.

Brusc, o altă scenă îi apăru în faţa ochilor. În mijlocul pădurii, se lupta cu disperare cu un uriaş urs alb, rănit la o labă. Câinii urlau, Winapie ţipa, încurajându-i să atace. El, în mijlocul încăierării, lovea cu forţa dată de disperare. Câinii, răniţi, cu maţele scoase, urlau de furie neputincioasă, în vreme ce măruntaiele lor scânteiau pe zăpadă. Neaua era

roşie de sângele omului şi al ursului. Animalul feroce, grav rănit chiar în inimă, se apăra încă bine, sfâşiindu-i carnea cu ghearele sale lungi. În cele din urmă Winapie, cu părul în vânt, aruncând fulgere din priviri, furioasă, se năpusti până lângă David şi îşi împlântă de mai multe ori cuţitul de vânătoare în trupul fiarei!

La amintirea acestor scene, fruntea i se acoperi de sudoare. Îi dădu drumul femeii din braţe şi se dădu înapoi, clătinându-se, până ce ajunse cu spatele lipit de perete. Fără ca ea să îşi dea seama ce se întâmpla cu el, simţi totuşi că victoria ei efemeră se spulbera.

— Davy, Davy! îi strigă ea. Nu vreau să plec fără tine de aici! Nu te voi lăsa şi, dacă nu vei veni cu mine, voi rămâne alături de tine, în cabana asta. Lumea nu înseamnă nimic pentru mine dacă tu nu mă mai iubeşti. Voi deveni o femeie din Northland, dacă altfel nu se poate. Îţi voi pregăti masa, le voi da de mâncare câinilor… Voi bătători pista pentru sania ta, voi vâsli alături de tine! Pot să fac toate astea, crede-mă! Sunt puternică!

Bărbatul o privea şi nu se îndoia de adevărul spuselor ei. Totuşi, o ţinea departe de el, iar chipul îi deveni sever şi posomorât. Căldura din privire îi dispăruse.

— Îi voi plăti pe cei care m-au adus până aici, pe servitori şi îi voi concedia, îi zise Karen. Voi rămâne cu tine, căsătorită oficial sau nu. De acum încolo voi merge unde vei merge şi tu, Davy, nu contează unde! Ascultă-mă! Spui că am greşit în trecut. E adevărat. Ei bine, lasă-mă să plătesc pentru greşeala aceea, să o răscumpăr. Dacă nu am înţeles atunci măreţia iubirii tale, lasă-mă să-ţi arăt că acum o înţeleg!

Căzu la picioarele lui, plângând şi îi cuprinse genunchii cu braţele.

— Şi tu mă iubeşti! Da, mă iubeşti! Gândeşte-te la anii lungi de aşteptare, în care am suferit, nici nu ştii cât de mult…

David se aplecă şi o ridică.

— Ascultă, îi zise el pe un ton răstit, ceea ce vrei tu nu se poate!

Apoi deschise uşa şi o duse pe Karen până afară.

— Nu înţelegi că nu trebuie să ne gândim numai la noi doi? îi spuse el. Trebuie să pleci. Sper să ajungi sănătoasă şi întreagă la capătul călătoriei tale. Va fi greu să pleci mai departe de la Staţia Sixty Miles, dar ai vâslaşi foarte buni şi veţi trece de obstacolele dificile. Şi acum, să ne spunem bun rămas!

Ea îşi mai revenise. Îi aruncă însă o privire disperată.

— Dacă Winapie ar… Se opri brusc.

El însă îi înţelese gândul. Izbit de enormitatea unei asemenea presupuneri, îi răspunse:

— E puţin probabil… E inutil să te gândeşti la aşa ceva.

— Sărută-mă! murmură ea, ridicându-şi spre el chipul plin de lacrimi.

Apoi se întoarse şi plecă spre oamenii ei.

— Ridică tabăra, Pierre, îi zise ea celui care rămăsese singurul de veghe, ca să o aştepte să se întoarcă. Trebuie să plecăm!

La lumina focului, privirea pătrunzătoare a omului surprinse durerea de pe chipul ei frumos. Execută ordinul acela ciudat ca şi când ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

— Unde mergem, doamnă? Spre Dawson?

— Nu, îi răspunse ea, nesigură. Să urcăm pe fluviu, ca să ieşim de aici. Pornim spre Dyea!

Pierre îi trezi brusc pe cei adormiţi, înghiontindu-i şi trăgând de pe ei păturile cu care se înveliseră, forţându-i să facă pregătirile de plecare în cea mai mare grabă. Glasul lui răsunător se auzea până departe.

Foarte repede, cortul doamnei Sayther fu strâns, vasele puse la un loc, aşternuturile şi blănurile împăturite. Oamenii, clătinându-se sub greutăţile pe care le duceau, porniră către barcă.

Acolo, pe malul râului, Karen aşteptă până ce toate bagajele fură aşezate cu grijă, fiecare la locul lui, iar ei i se pregăti un culcuş între blănuri.

— Ne vom îndrepta către capătul nordic al insulei, îi explică Pierre, trăgând de frânghia cu care fusese

remorcată ambarcaţiunea. Apoi, o vom lua prin pasajul din spate, unde apele sunt mai liniştite şi cred că totul va fi bine.

În momentul acela se auziră nişte zgomote şi pasul cuiva care mergea prin iarba uscată rămasă de anul trecut. Pierre îşi întoarse capul în direcţia din care veneau sunetele.

Indianca, în mijlocul unei cete de câini, se apropia de ei. Doamna Sayther remarcă faptul că figura fetei, atât de liniştită în timpul scenei din cabană, era acum răvăşită de mânie.

— Ce i-ai făcut bărbatului meu? o întrebă brusc pe Karen. El, întins pe pat, pare bolnav. I-am zis: „Ce ai, Davy? Ţi-e rău?...” Iar el nici nu mi-a răspuns. După o vreme, mi-a spus: „Fii fată bună, Winapie şi pleacă de aici. Mă voi face bine mai târziu.” Ei, ce i-ai făcut bărbatului meu? Tu eşti femeie rea, aşa cred eu.

Doamna Sayther se uită curioasă la tânăra sălbatică alături de care avea să trăiască omul pe care îl iubea ea. Karen era obligată să plece singură, în tristeţea şi întunericul nopţii, dar Winapie avea să rămână alături de el!

— Da! Tu, femeie rea, aşa cred eu...

Indianca repeta cuvintele acelea încet şi sacadat, pronunţându-le cu oarecare dificultate.

— Tu, mai bine pleci, aşa cred eu. Să nu te întorci vreodată. Ce vrei să faci? Eu am un bărbat, eu, fată indiancă. Tu, femeie americancă, frumoasă la vedere, tu găseşti mulţi bărbaţi... cu ochii tăi albaştri ca şi cerul, cu pielea ta aşa de albă, aşa de moale...

Întinse mâna spre Karen şi îi puse un deget pe obraz. Doamna Sayther nici nu clipi măcar. Pierre ezită o clipă, apoi înainta câţiva paşi spre ele, dar stăpâna lui îi făcu semn să rămână pe loc, chiar dacă, în adâncul inimii ei, îi era recunoscătoare pentru gestul lui.

— Nu e nimic, Pierre. Te rog, lasă-ne singure!

El se îndepărtă, plin de respect, fără să zică nimic şi rămase în picioare, mormăind.

— Hm, albă... dulce ca un copil...

Winapie îi atinse şi celălalt obraz, apoi îşi retrase mâna.

— În curând vin muştele, mai zise indianca. Pielea ta va fi vătămată în multe locuri… Se va umfla… Da, pielea ta va fi vătămată… Rău de tot! Multe muşte, multe umflături, în partea asta, îi arătă ea, veţi merge spre Saint Michel. În cealaltă parte, către Dyea. Mai bine plecaţi spre Dyea. Adio!

Ceea ce făcu atunci doamna Sayther îl uimi, fără îndoială, pe Pierre. Ea o îmbrăţişă pe indiancă şi izbucni în lacrimi:

— Să ai grijă de el, îi zise. Să fii bună cu el…

Apoi începu să coboare colina, îndreptându-se către ambarcaţiune. Se întoarse, îi zise adio sălbaticei, apoi se urcă în barcă şi se instala între blănuri.

Pierre o urmă. Porniră pe fluviu. Le Goire intona un vechi cântec francez. Prin negură, oamenii păreau toţi la fel. Sub strălucirea stelelor, ca un şir de fantome, vâslaşii izbeau ritmic undele, iar barca tăia apele cu un zgomot monoton. Curând, barca se pierdu în noapte…

MAREA LINIŞTE ALBĂ

Carmen nu avea să trăiască mai mult de două zile.

Spunând acest lucru, Mason scuipă o bucată de gheaţă şi se uită cu tristeţe la bietul animal. Apoi îşi duse la buze una din labele câinelui şi începu să spargă cu dinţii gheaţa care se acumulase între degetele nefericitului animal şi care îi crea o suferinţă cumplită.

— Niciodată n-am întâlnit un câine care să aibă un nume răsunător, de personaj de operă, dar care să fie bun de ceva, adăugă el, terminându-şi treaba şi dându-l pe animal la o parte. Cei asemeni lui îşi pierd repede puterile şi mor sfărâmaţi de măreţia propriului nume. Niciodată n-am văzut să o păţească aşa rău un câine cu un nume rezonabil, cum ar fi Cassiar, Siwash sau Husky. Nu, domnule! Priviţi-l pe Shookum! Un animal pe cinste…

Câinele, deşi slăbit, făcu un salt şi fu cât pe ce să atingă, cu colţii săi ascuţiţi, gâtul lui Mason.

— Aha, vrei să muşti, nu?

O lovitură bine plasată, cu coada biciului, îl nimeri pe câine după ureche şi acesta se întinse, tremurând, pe zăpadă. O spumă galbenă îi apăruse la gură.

— Vă spuneam deci să vă uitaţi la Shookum. Ăsta e viguros, nu glumă! Pun pariu că înainte de sfârşitul săptămânii o va mânca pe Carmen!

— Fac un alt pariu cu tine, îi răspunse Malemute Kid, întorcând pe cealaltă parte pâinea pusă lângă foc pentru a se dezgheţa. Pariez că îl vom mânca pe Shookum înainte de a ajunge la capătul călătoriei noastre. Ce zici, Ruth?

Tânăra indiancă se ocupa cu cafeaua, punând o bucată de gheaţă în ibric. Privirea ei trecu de la Malemute Kid la soţul ei, apoi se fixă asupra câinilor, dar nu-i răspunse albului. Era un adevăr aşa de evident că nu mai merita să-şi răcească gura de pomană.

Aveau să parcurgă două sute de mile pe zăpadă, croindu-

şi pârtie; timp de şase zile abia dacă aveau să îmbuce câte ceva ei, oamenii, iar câinii – nimic. Nu aveau de ales. Cei doi bărbaţi şi femeia se aşezară în jurul focului şi începură să mănânce.

Era oprirea pe care o făceau la prânz. Câinii rămâneau înhămaţi şi îşi priveau stăpânii, care mâncau cu poftă.

— Azi nu ne mai oprim nicăieri, le zise Malemute Kid. Va trebui să supraveghem îndeaproape câinii, căci devin răutăcioşi. Ar fi în stare să doboare la pământ un om, dacă li s-ar oferi vreo ocazie.

— Şi când te gândeşti că altădată eram directorul şcolii din Epworth şi aveam lecţii chiar şi duminica!

După ce scăpase acele cuvinte, care nu aveau nici o legătură cu realitatea, Mason se mulţumi să-şi privească o vreme mocasinii. Puţin mai târziu, Ruth îi umplu ceaşca cu ceai şi i-o înmâna.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, avem ceai destul! Ah şi l-am văzut cum creştea în Tennessee! Ce n-aş da acum să am puţin porumb prăjit! Nu contează, Ruth, tu n-o să mai înduri foamea multă vreme şi, curând, n-o să mai porţi nici mocasini.

Auzindu-l, tristeţea femeii se risipi de îndată şi în ochii ei licări dragostea pentru domnul şi stăpânul ei, de fapt pentru primul bărbat care se purtase cu ea altfel decât te porţi cu un animal ori cu o fiară sălbatică.

— Da, Ruth, continuă acesta, recurgând la un limbaj mai pe înţelesul ei, căci indianca nu cunoştea încă prea multe cuvinte englezeşti, trebuie doar să aştepţi să-mi pun la punct afacerile. Apoi vom pleca într-un ţinut mai frumos. Vom lua barca omului alb şi vom merge la Lacul Sărat. Da, apă proastă, marea rea, munţi înalţi pe care-i urcăm şi îi coborâm… Iar ceea ce căutăm este încă aşa departe! Călătorim zece, douăzeci, patruzeci de zile, făcu el, într-un fel comic, încercând să numere zilele pe degete şi mereu dăm de apă, de apă proastă… Apoi vom ajunge într-un sat mare, unde vom găsi multă lume şi multe muşte, ca anul trecut. Şi wigwam-uri foarte înalte, cât zece, douăzeci de pini. Ha, ha!

Se opri de parcă nu se mai putea exprima şi se uita rugător la Malemute Kid. Prin mimică, încercă să arate cum ar aranja douăzeci de pini unul peste altul.

Malemute zâmbi, fără să-l creadă, dar ochii femeii se măriră de uimire şi de plăcere, căci ea ar fi crezut tot ce i-ar fi spus el, fiindcă îl iubea.

— Apoi, tu intri într-o… cutie şi pleci.

Ca să îşi ilustreze vorbele, îşi aruncă în sus ceaşca, apoi o prinse cu îndemânare şi continuă:

— Iată, soseşti. Oh! Tu te duci la Fort Yukon, eu la Arctic City, la douăzeci de zile distanţă de tine. Dar marii vrăjitori albi ne dau cordoane lungi. Eu prind cordonul de un capăt şi zic: „Bună, Ruth, ce mai faci?” Tu mă întrebi: „Tu eşti, soţul meu?” Eu răspund: „Sigur că eu!” Tu îmi zici: „Nimeni nu-mi mai face pâine bună, n-am nici bicarbonat.” Atunci eu zic: „Uită-te în cutia cu făină. Rămas bun!” Te uiţi acolo şi găseşti bicarbonat. Şi asta în vreme ce eu mă aflu la Arctic City şi tu la Fort Yukon! Ha, ha, ha! Ce vrăjitori mari au albii!

Ruth zâmbea cu drăgălăşenie auzind povestea aceea cu zâne şi cei doi bărbaţi începură să râdă din toată inima. O ceartă izbucni între câini şi puse rapid capăt visurilor despre viitor.

Reuşiră să separe animalele bătăuşe, apoi Ruth strânse mai tare hamurile câinilor. Săniile erau gata de plecare.

— Să-i dăm drumul! Înainte!

Mason plesni din bici. Cum câinii lunecau sub povara pe care trebuiau s-o tragă, mişcă din loc sania cu ajutorul unui băţ lung, pe care-l folosea de obicei ca să conducă animalele.

Ruth porni cu cea de-a doua sanie, lăsându-l ultimul pe Malemute Kid, care o ajutase să plece. Deşi acesta era foarte voinic şi ar fi răpus un taur dintr-o lovitură de pumn, nu suporta să vadă pe cineva că îşi bate câinii şi le răbda celor din atelajul său toate poftele, cu un calm rareori întâlnit la un conducător de sanie.

Ba, mai mult, suferea odată cu animalele, când acestea o duceau greu.

— Haideţi, porniţi, biete animale, chiar dacă vă dor labele, murmură el, după ce încercase, de mai multe ori, să plece la drum.

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită şi, în ciuda gemetelor produse de suferinţă, câinii se grăbiră să-i ajungă pe cei plecaţi înainte.

Nu mai puteau discuta. Să-ţi croieşti drum prin zăpadă este o treabă foarte grea, care nu-ţi permite nici măcar să vorbeşti cu cel de lângă tine, iar a tăia pârtie prin veşmântul alb din ţinutul Northland constituie cea mai dificilă muncă. Fericit este cel care, fără să scoată un cuvânt, reuşeşte să meargă astfel o zi întreagă, chiar pe un drum bătătorit!

Dar, ca să-ţi croieşti singur pârtie prin zăpada din ţinutul acela nordic, trebuie să depui nişte eforturi greu de imaginat… La fiecare pas, ghetele mari, cu talpa lată, se înfundă în zăpada care-ţi ajunge până la genunchi. Piciorul trebuie scos din nea foarte drept, altminteri, la o simplă deviaţie de câteva degete, eşti obligat să te chinui şi mai mult. Astfel doar faci un pas înainte cu cel mai puţin efort posibil. Pe urmă scoţi din zăpadă celălalt picior, din nou perfect perpendicular, ca să faci al doilea pas!

Cel care încearcă prima oară să se deplaseze astfel, se simte repede epuizat şi renunţă după cel mult o sută de metri, chiar dacă a avut norocul să nu dea peste vreo prăpastie ascunsă sub stratul de nea. Omul care reuşeşte să meargă astfel, pe lângă pârtia câinilor, timp de o zi întreagă, merită să se bage seara în sacul lui de dormit şi să se odihnească întreaga noapte, fiind conştient şi mândru de valoarea extraordinară a muncii sale.

Cât despre cel care călătoreşte douăzeci de zile, chiar şi pe o pistă deja bătătorită prin zăpadă, acela poate fi considerat o fiinţă supraomenească!

După-amiaza trecu parcă sub semnul unui sentiment de teamă nedefinită, cauzată de această mare albă. Călătorii se chinuiră multă vreme, fără să scoată un cuvânt!

Natura are atâtea modalităţi ca să-i arate omului că este muritor şi îl convinge repede de aşa ceva prin furia

furtunilor, creşterea apelor în timpul fluxului violent, cutremure, trăsnete şi multe alte fenomene. Dar cea mai periculoasă, cea mai neaşteptată modalitate este aşa-numita linişte albă!

Ţi se pare că nimic nu se mai mişcă. Cerul luminos capătă nuanţe de gri. De nicăieri nu se aude nici un zgomot… Atunci omul îşi pierde îndrăzneala, chiar şi propriul său glas îl sperie. Singura licărire a vieţii în mijlocul acelor înspăimântătoare imensităţi ale unei lumi moarte este el. Timid, îşi dă seama că nu reprezintă mai mult decât un vierme care se târâie pe pământ…

Gânduri stranii îi trec prin minte, iar misterul naturii din jur îl copleşeşte. Teama de moarte, de Dumnezeu, de întregul univers pune stăpânire pe el şi nu-i mai rămâne decât speranţa în reînviere şi în viaţa de apoi, aspiraţia la nemurire. În clipele acelea, el se simte mai aproape de Dumnezeu.

Pentru cei trei, ziua se scurse astfel. Fluviul făcea un cot larg şi Mason îşi îndreptă sania pe drumul cel mai scurt, traversând o limbă îngustă de pământ. Dar câinii nu reuşiră să treacă peste colina înaltă care li se ridică înainte. În zadar Ruth şi Malemute Kid împinseră prima sanie. Câinii lunecau pe pantă.

În cele din urmă, ajutate de oameni, bietele animale – aflate la capătul puterilor, epuizate de foame şi de efort – ajunseră în vârful colinei. Din nefericire, câinele înaintaş se înclină spre dreapta, imprimând acelaşi impuls celor care veneau după el; întregul atelaj dădu peste Mason, care-şi pierdu echilibrul, iar rezultatul fu dezastruos. Unul dintre câini se prăbuşi, iar sania se duse la vale, trăgând totul după ea.

Ridicându-se de jos, stăpânul saniei începu să-şi biciuiască sălbatic câinii, mai ales pe cel care căzuse.

— Opreşte-te, Mason! îi zise, rugător, Malemute Kid. Bietul animal abia se mai ţine pe picioare. Stai puţin! Voi pune atelajul meu să îţi tragă sania!

Cât vorbi tovarăşul său, Mason nu mai lovi animalul căzut, apoi începu iar să-l biciuiască sălbatic. Carmen, căci

aceasta era cea care se prăbuşise, mai primi câteva lovituri năprasnice, apoi căzu în zăpadă, gemând.

Atmosfera era încordată: un câine avea să moară şi cei doi bărbaţi erau gata să se ia la bătaie. Privirea rugătoare a femeii se plimba de la unul la celălalt. Dar Malemute Kid se stăpâni, chiar dacă în ochi i se citea cea mai mare supărare. Se aplecă deasupra câinelui căzut, apoi îi tăie curelele care-l ţineau legat.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt. Atelajul fu dublat şi obstacolul depăşit în acest mod.

Săniile porniră mai departe, în vreme ce animalul care trăgea să moară se târa, cum putea, în urma lor. Atât timp cât un câine poate merge, nu este ucis. I se mai dă o ultimă şansă, aceea de a se târî până în tabără. Dacă ei ar fi reuşit să vâneze o căprioară, ar fi avut toţi mâncare, iar câinele şi-ar fi revenit.

În urma incidentului petrecut, Mason nu se calmase; pradă unui acces de furie, continua să-şi biciuiască sălbatic atelajul. Aflându-se în fruntea convoiului, încerca să se deplaseze cât mai repede pe întinsul nesfârşit, de un alb imaculat, fără să bănuiască marele pericol care-l pândea.

Prin locurile pe unde treceau, existau pâlcuri de copaci, printre care erau nevoiţi să îşi facă drum. Un pin imens se ridica în apropiere de pista lor. Destinul îl păstrase parcă special, într-un scop bine determinat. Soarta lui Mason fusese hotărâtă demult…

Acesta se aplecă pentru a-şi strânge o curea de la un mocasin, deoarece se desfăcuse. Săniile se opriră câteva clipe şi câinii avură un timp de odihnă nesperat, astfel că se culcară de îndată în zăpadă.

Liniştea era impresionantă. Nici măcar vântul nu bătea prin pădurea pietrificată de îngheţ. Frigul şi tăcerea acelei imensităţi îngheţaseră inima naturii şi îi pecetluiseră buzele.

Totuşi, un fel de suspin trecea prin aer. Mai curând îl simţiră decât îl auziră. Era ca un fel de vibraţie, precursoare a unei mişcări.

Chiar atunci, bătrânul copac, îngreunat de ani şi de

zăpadă, îşi jucă rolul în tragedia care urmă. Auzind pârâiturile sinistre, Mason dădu să se ridice în picioare. Era însă prea târziu! Primi lovitura extraordinară în spate, simţind că umerii îi explodează!

De câte ori nu se aflase Malemute Kid în faţa unui pericol necunoscut, în faţa morţii… Acele verzi ale pinului nu atinseseră încă pământul, că el era deja în picioare şi trecuse la acţiune! Tânăra indiancă nu leşină, nu scoase strigăte inutile, cum fac surorile ei albe atunci când se produc asemenea nenorociri. La un ordin al lui Malemute Kid, începu să apese cu toată greutatea trupului ei asupra unei extremităţi a copacului încât să formeze un fel de pârghie, ca să diminueze presiunea uriaşă ce se exercita asupra omului prins dedesubt, în vreme ce însoţitorul ei izbea lemnul cu toporul.

Oţelul răsuna lovind lemnul îngheţat. La fiecare izbitură, se auzea respiraţia sacadată a tăietorului.

Kid reuşi să scoată de sub copac un trup diform, în care viaţa abia mai pâlpâia… Exista însă ceva mai rău decât durerea tovarăşului lor, respectiv suferinţa disperată a tinerei, reflectată în privirea-i întrebătoare, în care se amestecau spaima şi speranţa.

Abia schimbară câteva cuvinte. Oamenii din ţinuturile nordice învaţă repede că vorbele sunt inutile şi că nu contează decât faptele. La o temperatură de douăzeci şi cinci de grade sub zero, un om nu poate să stea prea mult întins pe zăpadă, căci va muri. De aceea, tăiară repede şi curelele care ţineau încărcătura pe sanie şi, învelit în blănuri, rănitul fu urcat pe un pat de crengi şi pus în faţa unui foc alimentat cu bucăţi din pinul care, din nenorocire, îl lovise…

Dintr-o pânză de mari dimensiuni, i se făcu un fel de ecran, care recepţiona razele soarelui, preluându-le căldura şi trimiţând-o muribundului, lucru pe care îl ştiau cei care străbăteau ţinuturile nordice în vremuri potrivnice.

Oamenii care au văzut moartea în faţă de mai multe ori ştiu când se apropie ceasul fatal. Mason fusese mutilat groaznic. Braţul drept îi era sfărâmat, ca şi piciorul de pe

aceeaşi parte, şalele rupte, iar partea inferioară a trupului îi părea paralizată, fără a mai lua în considerare gravele leziuni interne. Din când în când, câte un geamăt indica faptul că încă trăia…

Nu mai putea fi ajutat cu nimic, nu mai exista nicio speranţă pentru el. Noaptea necruţătoare se apropia, încet-încet. Ruth rămăsese nemişcată la căpătâiul rănitului, suportând totul cu stoicismul specific neamului ei.

Pe chipul lui Malemute Kid, asemănător unei statui de bronz, se iviseră riduri noi. De fapt, Mason suferea mai puţin ca ei. El îşi retrăia scene din copilărie, petrecute în munţii înalţi din Tennessee. În delirul căruia îi căzuse pradă, nu distingea altceva decât amintirile ţinutului natal, pe care nu-l văzuse de atâta vreme… Vânătorile de şobolani, expediţiile în căutarea pepenilor galbeni, înotul în marile heleşteie…

Lucrurile acelea erau de neînţeles pentru Ruth, dar Kid le pătrundea uşor şi cunoştea ce poate simţi un om aflat departe, timp de ani de zile, de ceea ce se numeşte viaţă civilizată…

Spre dimineaţă, rănitul îşi recapătă cunoştinţa şi Malemute Kid se aplecă asupra-i pentru a-i asculta cuvintele abia rostite:

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit pe malul râului Tanana, cu patru ani în urmă? Abia în primăvară se împlinesc patru ani… Pe atunci nu-mi prea păsa de ea. Era însă tare frumoasă şi mă înflăcăram de câte ori mă găseam în apropierea ei… Ştii ceva?… De atunci m-am gândit de multe ori la soarta ei… Mi-a fost femeie credincioasă. M-a ajutat mereu în clipe grele… Se pricepe tare bine la comerţ, crezi asta? Îţi aminteşti când ne-a salvat pe amândoi, pe stânca de pe râul Moosehorn, traversând apa sub ploaia de gloanţe? Sau în timpul foametei de la Muklukyeto? Când a fugit la fel de repede ca gheţurile în timpul dezgheţului, ca să-mi aducă vestea cea bună? Da, mi-a fost o bună tovarăşă de viaţă, cea mai bună femeie… Ah, tu nici nu ştii când am fost în sud… Ei bine, am fost împreună cu ea în Statele Unite. Ne-am întors însă. Voiam să-mi pun la punct

afacerile şi să plec alături de ea, ca să ne instalăm undeva, la sud de Yukon… Acum este însă prea târziu… N-o trimite la ai ei, Kid! E prea greu pentru o femeie să revină printre indieni… Gândeşte-te, vreme de şase ani a mâncat carne de porc, mazăre, făină, stafide… Nu se poate întoarce doar la peşte sărat… Nu este bine pentru ea ca, odată ce ne-a adoptat obiceiurile şi ne-a înţeles modul superior de viaţă, să trăiască iar alături de pieile roşii. Ai grijă de ea, Kid! Cum? Ştii tu… Întotdeauna ţi-a fost teamă de femei. Niciodată nu mi-ai spus de ce ai venit în ţinutul acesta… Fii bun cu ea şi trimite-o în Statele Unite, de îndată ce vei putea… Aranjează însă lucrurile, încât ea să se poată întoarce printre ai ei, atunci când îi va fi dor de locurile natale. Şi copilul? Trebuie să se nască, Kid. Sper că va fi băiat… Gândeşte-te, prietene, va fi urmaşul meu! Să nu rămână în ţinutul acesta… Dacă va fi fată… Aşa ceva e imposibil! Vinde din blănurile mele. Am blănuri de cel puţin cinci mii de dolari. Încă pe atât am depus la Compania P.C. Ai grijă de afacerile mele, fără a le neglija însă pe ale tale… Cred că va ieşi ceva aur de pe terenul pe care l-am închiriat… Ai grijă ca fiul meu să fie bine educat! Şi, Kid, să nu-l laşi să vină pe aici… Ţinutul acesta nu este pentru albi… Sunt terminat, prietene! O mai duc cel mult trei-patru zile… Datoria voastră este să vă continuaţi călătoria. Gândeşte-te, prietene, e vorba de soţia mea, de copilul meu! Nu trebuie să rămâneţi nici unul aici, lângă mine, care o să mor… Pe patul de moarte, te rog, jură-mi că-ţi vei continua drumul!

— Abia peste trei zile, îl rugă Kid. Poate îţi va fi mai bine. Cine ştie? Poate ai noroc…

— Nu.

— Acordă-mi trei zile.

— Nici una! Mâine veţi pleca, în zori.

— Măcar două zile…

— Nu înţelegi că este vorba de soţia şi de copilul meu, prietene? De ce-mi vorbeşti aşa?

— Voi rămâne o zi!

— Nu, nu, te rog…

— Doar o zi! Vom face rost de provizii. Poate voi reuşi să dobor o căprioară…

— Fie! O zi, dar nici o clipă în plus… Şi mai e ceva, Kid. Nu mă lăsa singur în faţa morţii… Ucide-mă cu un glonţ. Trebuie doar să apeşi pe trăgaci… Mă înţelegi, nu? Gândeşte-te bine… Ah, fiul meu! Sânge din sângele meu… Şi eu să nu pot trăi destul ca să-l văd… Acum trimite-o pe Ruth la mine. Vreau să îmi iau rămas bun de la ea. Îi voi cere să nu rămână aici până ce voi muri… E posibil să refuze să meargă cu tine, dacă nu-i vorbesc eu. Adio, prietene, adio! Mai e ceva, Kid… Să-mi faci mormântul deasupra locului unde e îngropat căţelul, lângă drum… Unde am găsit, într-o zi, patruzeci de grame de aur la o singură spălare… Îţi aminteşti? Kid…

Malemute se aplecă şi mai mult pentru a auzi ultimele cuvinte ale muribundului. Acesta trecea peste mândria lui.

— Îmi pare rău, tare rău… pentru Carmen… ştii tu…

Lăsând-o pe tânără să plângă în linişte la căpătâiul celui pe care îl iubise, Malemute îşi puse haina groasă din blană, îşi prinse rachetele de mocasini, îşi luă carabina sub braţ şi o porni spre pădure.

Necruţătoarele probe la care te supune natura din nesfârşitele ţinuturi nordice nu-i erau necunoscute, le înfruntase doar de atâtea ori! Dar niciodată nu fusese obligat să rezolve o problemă de acest fel. Din punct de vedere matematic, era simplu: trebuia să sacrifice un om ca să salveze trei vieţi!

Totuşi, ezita… De cinci ani, de când fuseseră mereu împreună pe fluvii, pe piste bătătorite ori deschizându-şi singuri pârtie prin zăpadă, în tabără, în mine, ameninţaţi de moartea prin înfometare ori de inundaţii, erau legaţi de o mare prietenie. Erau atât de legaţi de toate acestea, încât ghiciseră la Ruth chiar o anumită gelozie, atunci când ea a apărut între ei doi…

Iar acum trebuia să rupă legătura aceea cu propria lui mână!

În zadar căută peste tot căprioara de care aveau atâta nevoie… Prin ţinutul acela nu se găsea nimic de vânat.

După căderea nopţii, epuizat, Kid se strecură înapoi în tabără, cu inima strânsă de durere şi cu mâinile goale. Un zgomot mare, produs de lătratul câinilor şi de ţipetele femeii, îl făcură să se grăbească.

Se repezi spre tabără şi o zări pe Ruth, cu toporişca în mână, în mijlocul haitei înfuriate. Câinii încălcaseră regula necruţătoare stabilită de stăpânii lor şi tăbărâseră pe provizii.

Năvăli şi el în mijlocul lor. Prinzându-şi carabina cu ambele mâini, lovea cu patul puştii în stânga şi în dreapta. Lupta celui mai puternic împotriva celui mai slab era în conformitate cu lumea sălbatică şi primitivă în care se găseau.

Puşca şi toporişca se ridicau şi se coborau ritmic, lovind necruţător de fiecare dată. Câinii, agili, se aruncau asupra lor cu priviri feroce şi boturi înspumate. Înfruntarea dintre om şi animal era pe viaţă şi pe moarte…

Până la urmă învinse omul. Câinii, cotonogiţi, se târâră până lângă foc, lingându-şi rănile şi urlând de durere către stele.

Dar provizia de peşte uscat dispăruse, devorată de animale. Călătorilor le mai rămăsese puţină făină, drept hrană pentru cele încă două sute de mile de sălbăticie şi pustietate pe care le aveau încă de străbătut…

Ruth se întoarse lângă bărbatul ei, în vreme ce Malemute Kid jupuia un câine al cărui cap fusese zdrobit de toporişca. Puse deoparte, cu grijă, carnea animalului, iar pielea, oasele şi alte resturi le aruncă foştilor săi adversari.

Dimineaţa le aduse alte necazuri. Animalele înfometate se bătură între ele… Carmen, care de abia mai respira, fu omorâtă de către ceilalţi câini. Degeaba îi bătură oamenii cu biciul! Câinii urlau de durere şi se retrăgeau o clipă din faţa biciului, apoi îşi reluau activitatea macabră, sfâşiind bietul animal. Abia după ce nu mai rămase nimic din Carmen se potoliră…

Malemute Kid îşi făcea de lucru, fiind atent, în acelaşi timp, la cuvintele rostite de prietenul său. Acesta, în plin delir, se reîntorsese în Tennessee. Vorbele îi erau confuze.

Le dădea tot felul de sfaturi fraţilor lui, alături de care trăise odinioară…

Profitând de prezenţa pinilor apropiaţi, Kid se apucă de treabă. Ruth îl văzu făcând o ascunzătoare asemănătoare celei a vânătorului care vrea să-şi pună la adăpost prada de lupi şi de câini. Curbă vârfurile a doi pini şi le aduse până aproape de pământ, apoi le fixă în poziţia aceea cu nişte curele din piele.

După aceea, înhamă câinii doar la două sănii, pe care puse tot bagajul lor. Mason fu legat, cu blănurile în care se găsea, iar cele două extremităţi ale frânghiei fură prinse de vârfurile pinilor aplecaţi. Apoi, cu o lovitură de cuţit, eliberă copacii din poziţia respectivă şi aceştia revenină la normal, ridicând destul de sus trupul bietului Mason.

Ruth se supuse fără nici o împotrivire ultimelor dorinţe ale bărbatului ei. Biata femeie! Ea obişnuia, de ani de zile, să se supună întocmai voinţei lui.

Nu se supusese, încă din copilărie, marelui spirit care crease lumea? Ea văzuse că toate femeile făceau la fel, deci era un lucru normal să accepţi aşa ceva. Kid o lăsă să îşi exteriorizeze întreaga durere atunci când îşi îmbrăţişa soţul pentru ultima oară, deşi femeile din ţinutul acela nu obişnuiau să facă aşa ceva, apoi o duse la sania din faţă şi o ajută să-şi prindă rachetele.

Instinctiv, fără să îşi dea seama exact ce face, ea luă biciul într-o mână, în cealaltă băţul lung, care o ajuta să conducă sania şi reuşi să pornească animalele în direcţia în care urmau să traseze pârtia.

Malemute Kid se întoarse lângă prietenul său, care îşi pierduse iar cunoştinţa. După ce Ruth dispăru din vedere, el se aşeză lângă foc şi mai aşteptă o vreme, în speranţa că prietenul lui avea să moară…

Nu era deloc plăcut să se afle singur, pradă unor gânduri triste, în mijlocul marii tăceri albe… Există un fel de milă în liniştea nopţii, care pare că te apără şi îţi şopteşte în mii de feluri simpatia pentru gestul greu care urmează. Dar în tăcerea albă, luminoasă, senină şi rece, sub cerul de oţel, liniştea aceea nu are pic de milă!

Trecu o oră, apoi încă una, dar nenorocitul nu muri. Pe la prânz, soarele aruncă peste cer câteva raze luminoase, care se topiră repede. Malemute Kid nu mai avea de ales…

Se ridică în picioare, se apropie de prietenul său şi îl privi câteva clipe. Marea linişte albă părea că-şi bate joc de el. Kid fu cuprins de spaimă.

Brusc, răsună o împuşcătură. Mason fusese executat în mormântul lui suspendat şi Malemute Kid îşi porni câinii într-o fugă sălbatică, încercând să se îndepărteze de sine însuşi în timp ce străbătea sălbatica şi nemiloasa întindere nesfârşită de zăpadă…

ODISEEA DIN KLONDYKE.

I

Săniile îşi murmurau lamentările eterne, hăţurile câinilor scârţâiau, clopoţeii conducătorilor se auzeau, iar oamenii şi animalele erau obosiţi peste măsură. Cu toate acestea, zgomotele se percepeau ca stinse şi îndepărtate, căci o pătură groasă de nea proaspătă acoperise nesfârşita regiune nordică, ceea ce făcea drumul mult mai greu de parcurs.

Veneau de departe. Animalele, înhămate la săniile încărcate cu bucăţi de carne de căprioară, tari ca piatra, păreau ţintuite în cuie, într-atât de încet se mişcau. Se făcea întuneric şi călătorii încă nu aveau unde să îşi ridice cortul, ca să se adăpostească peste noapte.

În mijlocul unei atmosfere foarte liniştite, zăpada continua să se aştearnă lent, nu în fulgi, ci în cristale transparente deosebit de fine. Era foarte cald, dacă am putea spune aşa, adică doar câteva grade Celsius sub zero. Din acest motiv, oamenii nu-şi făceau probleme.

Meyers şi Bettles îşi ridicaseră marginile căciulilor, iar Malemute Kid îşi scosese mănuşile.

Câinii, care se arătaseră obosiţi încă de la primele ore ale după-amiezii, păreau a se revigora. O anumită agitaţie se manifesta printre cei mai şireţi, o rapiditate deosebită le anima mişcările. Păreau a-şi suporta cu nerăbdare hăţurile şi adeseori adulmecau aerul, analizând cu atenţie mirosurile şi ciulindu-şi urechile ca să surprindă şi cel mai mic zgomot străin.

Cei mai agitaţi începură să-i pună în mişcare şi pe ceilalţi, uneori muşcându-i uşor, pentru a-i grăbi. Animalele

începură să meargă din ce în ce mai repede, zorindu-l şi pe câinele conducător de sanie, care mări ritmul. Toţi îl urmară, hăţurile se întinseră, iar sania îşi mări viteza în mod consistent.

Oboseala de peste zi fusese uitată. Oamenii le strigau câinilor, încurajându-i prin glasurile lor, iar aceştia le răspundeau prin lătraturi vesele. Mergeau la galop în mijlocul zonei acoperită tot mai mult de întuneric.

— Hu! Hu! striga fiecare conducător de sanie, când vehiculul său începea să meargă pe lângă pistă şi îi lovea pe câini peste picioare cu băţul cel lung folosit special în acest scop, apoi se avânta pe urmele alergătorilor.

În sfârşit, săniile grăbite intrară pe ultima sută de metri spre a ajunge la o cabană cu o fereastră luminată, unde sperau să se poată odihni într-o încăpere încălzită de un foc zdravăn. Oamenii parcă şi vedeau în faţa ochilor soba zdravănă de Yukon şi ibricul cu ceai fierbând pe plită.

Câteva zeci de glasuri se auziră dinspre cabană, încurajându-i pe noii veniţi şi un număr aproape egal de siluete se repeziră către câinii care trăgeau prima sanie.

Uşa, deschisă până la perete, permise să iasă un om îmbrăcat într-o tunică militară de culoare roşie, purtată de ofiţerii de poliţie în îndepărtatele zone nordice. Acesta îşi croi drum cu greu printre animalele furioase, lovind în dreapta şi în stânga cu coada biciului, cu mult calm.

Apoi bărbaţii îşi strânseră mâinile şi astfel Malemute Kid fu primit în propria-i cabană de acei străini!

Stanley Prince, căruia i se datora ceaiul fierbinte şi soba încălzită, se ocupă de noii veniţi. Erau cam doisprezece, de fapt, un amestec de nedescris de oameni diferiţi, aşa cum sunt cei aflaţi în serviciul Majestăţii Sale Regina Angliei, atunci când au de apărat legile imperiului britanic sau de protejat curierii prin regiunile acelea sălbatice. Erau din rase diferite, dar viaţa pe care o avuseseră până atunci îi făcuse asemănători. Toţi aveau trupuri suple şi viguroase, muşchi de oţel, chipuri arse de soare, suflete deschise, priviri prieteneşti şi ferme.

Ei conduceau câinii Majestăţii Sale Regina, îngrozeau

duşmanii imperiului, erau generoşi cu cei înfrânţi de ei şi le plăcea viaţa pe care o duceau în sălbăticiile nesfârşite din nordul Canadei. Trecuseră prin multe greutăţi, ar fi putut să se scrie o carte cu isprăvile fiecăruia dintre ei.

Acolo, în cabana aceea, se simţeau la ei acasă. Doi dintre călători, întinşi pe patul lui Malemute Kid, îngânau aceleaşi vechi cântece pe care înaintaşii lor francezi le cântaseră în zilele când veniseră pentru prima oară pe teritoriile nord-vestice, unde se uniseră cu femei indiene.

Patul lui Bettles era invadat, în acelaşi mod, de trei sau patru călători voinici, care-şi mişcau picioarele printre pături, ascultând cu mult interes povestea unui camarad de-al lor care fusese la bordul unui vas împreună cu celebrul explorator Wolseley, care cerceta regiunea Khartum.

Când povestitorul obosi, un tânăr crescător de vite le povesti despre curţile regale, împăraţii, ducii şi conţii, despre femeile pe care le văzuse atunci când îl însoţise pe faimosul Buffalo Bill – celebru exterminator de bizoni, în Statele Unite, secolul XIX – în turneul acestuia prin capitalele ţărilor europene.

Într-un colţ, doi metişi, foşti soldaţi într-un război nenorocit, îşi istoriseau necazurile şi vorbeau despre zilele în care insurecţia învinsese în teritoriile din nord-vest, pe vremea regelui Ludovic Riel.

Peste tot se auzeau glume deocheate sau se povesteau aventurile periculoase ale conducătorilor de sănii pe traseele lor nesfârşite, urmând pistele prin zăpadă sau trecând peste gheaţa râurilor. Lucrurile acelea păreau obişnuite în ţinutul respectiv, dar erau amintite doar pentru aspectele lor comice sau, măcar, inedite.

Prince fu impresionat de acei eroi necunoscuţi care văzuseră cum s-a făcut istoria şi care înţelegeau măreţia ca pe un lucru obişnuit în cadrul existenţei lor plină de riscuri şi de accidente. Le dădu chiar şi tutunul lui, fără vreo părere de rău. Astfel, toate lanţurile ruginite care aduceau vechile amintiri din fântâna memoriei funcţionau mai bine ca oricând...

Când vorbăria lor se apropie de sfârşit, majoritatea călătorilor – care, pufăind din lungile lor pipe, îşi fumaseră porţia de tutun primit în dar – începură să-şi scoată blănurile şi să se pregătească de culcare. Prince se întoarse către prietenul şi gazda lui, pentru a-i cere câteva lămuriri.

— Ei, bine, ştii cine este tânărul cowboy, îi zise Malemute Kid, scoţându-şi mocasinii şi nu e greu de ghicit că tovarăşul lui este englez. Ceilalţi sunt metişi, copii ai indienilor cu diverse alte rase. Aceia doi, de lângă uşă, sunt indieni adevăraţi. Sunt cunoscuţi, ca trib, sub denumirea de Pădurea-Arsă. Adolescentul cu fular şi pantaloni din lână – ai remarcat forma interesantă a sprâncenelor şi a maxilarului? — este fiul unui scoţian şi al unei indience. Iar acest bărbat arătos, care şi-a pus căciula pe cap, este francez după unul din părinţi… L-ai auzit cum vorbeşte… Nu-i place vecinătatea celor doi indieni căci, atunci când localnicii s-au ridicat la luptă pentru regele Riel, pieile roşii nu s-au amestecat în conflict şi din acel moment se detestă unii pe alţii.

— Dar cine este bărbatul de lângă sobă? Pare trist şi pun pariu că nu ştie o boabă englezeşte. N-a deschis gura deloc, toată seara.

— S-ar putea să ai dreptate. I-ai urmărit privirea atunci când asculta povestirile celorlalţi? Ei, bine, eu l-am urmărit cu atenţie. Nu există nici un fel de legătură între el şi ceilalţi din jur. Când ceilalţi vorbeau despre păţaniile lor, nu era dificil de văzut că individul nu înţelegea chiar totul. Şi eu mă întreb cine poate fi. Să încercăm să descoperim acest lucru!

Spunând acestea, Malemute Kid se întoarse către bărbatul care şedea lângă sobă şi îi zise cu un glas hotărât, privindu-l drept în ochi:

— Băgaţi două lemne în sobă!

Celălalt făcu repede ceea ce i se ceruse.

— E învăţat cu disciplina, pe care probabil că a deprins-o într-o cazarmă militară, îi şopti Prince lui Malemute Kid.

Vânătorul îi făcu un semn discret, din cap, că era de acord cu acea constatare. Apoi îşi făcu drum spre sobă,

printre oamenii întinşi pe duşumea. Acolo, îşi atârnă încălţămintea printre alte douăsprezece perechi asemănătoare.

— Când veţi ajunge la Dawson? îl întrebă pe necunoscut, ca să-l facă să vorbească.

Acesta se uită la el câteva clipe, înainte de a-i răspunde:

— Se zice că sunt şaizeci şi cinci de mile până acolo. E adevărat? Atunci voi ajunge cam în două zile.

Când vorbea, se simţea un uşor accent străin, dar nu făcea pauze ca să îşi aleagă cuvintele potrivite.

— Aţi mai fost prin ţinut?

— Nu.

— Veniţi de pe teritoriul din nord-vest?

— Da.

— Acolo v-aţi născut?

— Nu.

— Dar unde v-aţi născut? Căci nu aparţineţi nici unui neam înrudit cu cei de aici.

Şi Malemute Kid întinse mâna către conducătorii de sănii, incluzându-i şi pe cei doi ofiţeri de poliţie care se strecuraseră în patul său.

— De unde veniţi? Am mai văzut chipuri asemănătoare cu al dumneavoastră, dar nu-mi aduc aminte unde…

— În schimb, eu vă cunosc, îi replică străinul, încercând să schimbe subiectul conversaţiei lor.

— Unde m-aţi văzut?

— Nu v-am mai văzut, dar îl cunosc pe prietenul dumneavoastră, preotul Roubeau din Pastilik. El m-a întrebat dacă nu vă întâlnisem şi mi-a dat provizii. De obicei, nu stau niciodată prea mult într-un loc. El nu v-a vorbit despre mine?

— Deci dumneavoastră sunteţi cel care a schimbat pieile de vidră – atât de preţioase! — pe un atelaj de câini?

Omul îi făcu un semn afirmativ din cap. Apoi îşi goli pipa şi se îndreptă către culcuşul său, arătând astfel că nu dorea să mai continue discuţia aceea. Malemute Kid stinse lampa şi se strecură sub pături, lângă Prince.

— Ce-ai aflat? Cine e omul? îl întrebă ofiţerul.

— N-am aflat nimic, îi răspunse, puţin înciudat, Malemute Kid. Mi-a evitat întrebările cu destulă abilitate. Apoi a tăcut, brusc. Individul mă face şi mai curios. Am auzit vorbindu-se despre el, cu opt ani în urmă… În tot ţinutul nu se vorbea decât despre ispràvile lui… Dar totul este învăluit în mister. A venit în miezul unei ierni cumplite, dinspre nord, de la mii de mile depărtare, de pe ţărmul Mării Behring; călătorea cu o viteză uluitoare. Era deja epuizat de efort atunci când l-a întâlnit pe misionarul suedez din Golful Golwin, i-a cerut provizii şi l-a întrebat ce cale trebuia să urmeze spre a ajunge în sud. Acest lucru l-am aflat mai târziu… Apoi, a plecat de pe coastă şi s-a îndreptat către canalul Norton. A trebuit să înfrunte o vreme îngrozitoare, cu furtuni de zăpadă şi viscole, din care a scăpat cu viaţă, deşi mulţi alţi îndrăzneţi au pierit în zilele respective. Nereuşind să ajungă la Saint Michel, s-a oprit la Pastilik. În afară de doi câini, toate animalele îi pieriseră datorită condiţiilor imposibile în care călătorise până atunci. În plus, era mort de foame… Era atât de grăbit să-şi continue drumul, că părintele Roubeau îi dădu imediat provizii, dar nici un câine, căci mă aştepta pe mine să ajung la el, ca să poată pleca într-o călătorie, la rândul lui. Domnule… Acest adevărat Ulise avea prea multă experienţă ca să nu înţeleagă faptul că nu putea pleca de acolo fără animalele de tracţiune pe care le ceruse. De aceea, rătăci prin împrejurimi mai multe zile, încercând să găsească o soluţie. Cum avea, pe sanie, piei de vidră admirabil prelucrate – foarte scumpe, care valorează aur curat – şi cum la Pastilik se afla şi un negustor rus, care avea o mulţime de câini, au căzut la înţelegere. Astfel, domnule, necunoscutul a plecat mai departe, spre sud, cu un atelaj de câini voinici, iar negustorul rus a rămas cu pieile. Le-am văzut şi eu, erau splendide! Evaluându-le, am constatat că fiecare animal îi fusese vândut cu echivalentul a cel puţin zece mii de franci, o sumă enormă! Şi credeţi că necunoscutul nu cunoştea valoarea pieilor de vidră? Nici pomeneală!

Mai ales că face parte dintr-un fel de trib de indieni, neştiut de mine şi că a trăit vreme îndelungată printre

albi… După urmele pe care le-a lăsat în zăpadă, ne-am dat seama că s-a îndreptat către Munivak, ca să facă rost de provizii. Apoi a dispărut de tot şi iată-l acum, prima oară după opt ani, că dă un semn de viaţă. De unde venea şi încotro se îndrepta? Care-i era scopul ce-l adusese atât de departe de locurile sale natale? În mod cert, este un indian. Nimeni nu ştie unde a trăit atâta vreme… Are însă obiceiul de a fi supus, lucru neobişnuit pentru un indian. Iată deci un mister în ţinutul nostru nordic şi tu, Prince, va trebui să-l elucidezi.

— Mulţumesc, dar deocamdată am ceva mai bun de făcut, îi răspunse ofiţerul.

Malemute Kid adormi foarte repede, cel puţin aşa rezulta din respiraţia lui liniştită şi adâncă.

În schimb, un tânăr inginer miner, care ascultase şi el, în tăcere, rămase multă vreme cu ochii deschişi, fixaţi pe tenebrele din faţa lui, ros de curiozitatea pe care i-o trezise povestirea lui Kid. Când reuşi, într-un târziu, să adoarmă, creierul continuă să-i lucreze fără odihnă. Se făcea că rătăceşte prin pustietăţile înzăpezite, că se lupta, alături de câini, ca să mişte sania pe pârtia care abia se vedea prin zăpada proaspătă, că vedea oameni care se chinuiau în viscol şi care piereau ca nişte adevăraţi bărbaţi…

II

A doua zi de dimineaţă, cu mult înainte de a se lumina, conducătorii de sănii şi ofiţerii de poliţie porniră la drum spre Dawson. Dar, odată ajunşi acolo, cei care vegheau asupra intereselor coroanei britanice nu-i lăsară să lenevească. Aşa se face că, după numai opt zile, aceştia se întoarseră la Stuart River cu o mulţime de scrisori pentru cei de la Lacul Sărat. Câinii fuseseră schimbaţi cu alţii odihniţi, dar oamenii erau aceiaşi!

Curierii poştali sperau să găsească un adăpost unde să se odihnească. Cum ţinutul Klondike era o parte nouă din Northland, ei au vrut să vadă câte ceva din acel Oraş de

Aur, unde pulberea preţiosului metal strălucea pretutindeni şi să se distreze în localurile cu muzică şi dans, unde puteau avea parte de cele mai mari plăceri pământeşti…

Cu toate acestea, pe drumul de întoarcere, aflaţi iar în cabana lui Malemute Kid, îşi uscau încălţămintea şi îşi fumau pipele cu acelaşi entuziasm ca şi prima oară.

Vreo doi dintre ei, mai buni de gură, sporovăiau fără odihnă despre posibilităţile de a dezerta şi de a traversa regiunea neexplorată a Munţilor Stâncoşi, mergând spre est, pentru a ajunge – prin valea râului Mackenzie – la fostele mine de aur din ţinutul Chippewyan. Doi sau trei călători se hotărâseră chiar să se întoarcă la ei acasă, după ce avea să expire timpul dedicat serviciului militar şi să se ocupe serios de asemenea afaceri cu aur. Discutau despre acea perspectivă riscantă la fel cum un orăşean plănuieşte să petreacă un concediu la ţară, unde viaţa este incomparabil mai grea decât cea din mediul citadin.

Bărbatul-cu-Piei-de-Vidră părea foarte agitat, chiar dacă nu prea băga în seamă conversaţiile respective. În cele din urmă, îl trase într-un colţ pe Malemute Kid şi îi vorbi în şoaptă vreme de câteva minute.

Ros de curiozitate, Prince se uita mereu spre ei. Misterul se intensifică atunci când îi văzu că îşi pun căciulile pe cap şi mănuşile în mâini, după care ieşiră din cabană.

La întoarcere, Malemute Kid îşi reluă locul la masă, scoase balanţa şi cântări înjur de şaizeci de uncii pulbere de aur, pe care le vărsă în geanta necunoscutului.

Apoi acesta se alătură celorlalţi şi, împreună, începură să pună la punct anumite lucruri. Astfel, a doua zi, toţi urcară pe fluviu. Doar Omul-cu-Piei-de-Vidră rămase în urmă, se aproviziona cu alimente şi se întoarse singur la Dawson.

— N-am aflat mai multe despre el, îi răspunse Malemute Kid lui Prince, care-l întrebase ce era cu necunoscutul. Ştiu doar că intenţiona să îşi părăsească slujba pentru un motiv – de mare importanţă pentru el, se pare – pe care însă nu mi l-a dezvăluit. Vezi, situaţia lui este următoarea: s-a angajat pentru o perioadă de doi ani şi singurul mod în care poate părăsi serviciul constă în a da banii înapoi. Nu vroia

să-şi părăsească slujba şi apoi să rămână aici, dar nici nu intenţiona să părăsească ţinutul nostru… Se hotărâse astfel de când ajunsese la Dawson, din câte mi-a spus, deşi nimeni nu-l cunoaşte pe aici. N-avea nici o para în buzunar şi eu sunt singurul cu care a schimbat câteva cuvinte. De aceea a vorbit cu guvernatorul adjunct al acestui teritoriu. A făcut un aranjament, astfel că, dacă ar fi găsit banii necesari, ar fi fost eliberat din funcţie. Şi banii i-a obţinut de la mine, bănuieşti lucrul acesta! Mi-a promis că mi-i va înapoia în decurs de un an şi că, dacă mă interesa, îmi putea indica un loc de unde puteam extrage o grămadă de aur! El, personal, nu scosese niciodată aur de acolo, dar cunoştea poziţia exactă a zăcământului… Astfel că m-a rugat mult să-l ajut. Mi-a vorbit, mi-a vorbit… Atunci când am ieşit, era gata să izbucnească în plâns… M-a implorat, mi-a căzut în genunchi în zăpadă, până ce l-am ridicat de jos. Vorbea fără să-şi mai dea seama de ceea ce spunea, vorbea neîncetat… Jura că de ani de zile nu-şi precupeţea nici un efort pentru a-şi atinge scopul şi că nu putea renunţa tocmai acum, când se afla atât de aproape de ţintă! L-am întrebat despre ce era vorba, dar n-a vrut să-mi spună decât că – dacă nu va face rost de bani – va fi nevoit să rămână în serviciul de curier şi va reveni la Dawson abia peste doi ani! Niciodată n-am mai văzut, până atunci, un om aşa de disperat… Când i-am zis că-i voi da banii necesari, a căzut în genunchi în faţa mea, în zăpadă şi de abia am putut să-l ridic de acolo. Am vrut să fac o înţelegere cu el: să mă plătească în provizii, cu jumătate din ce va vâna el. Crezi că a acceptat? Nici gând, domnule! A jurat că-mi va da tot ceea ce avea să găsească şi că mă va face mai bogat decât am fost vreodată. Şi mii de asemenea lucruri… Un om care schimbă nişte blănuri în valoare de zeci de mii de franci pentru un atelaj, dar refuză să-şi plătească o datorie de onoare cu numai jumătate din ceea ce va vâna – iată un lucru foarte dubios! După părerea mea, domnule Prince, e ceva putred aici! Vom mai auzi vorbindu-se de el, dacă va mai rămâne în regiune.

— Şi dacă va dispărea?

— Mi-ar părea rău, sincer să fiu. În plus, aş rămâne şi fără cele şaizeci de uncii de aur, pe care nu mi le-a garantat decât cu cuvântul lui!

III

Frigul revenise odată cu nopţile lungi şi soarele îşi reîncepuse jocul de-a „v-aţi ascunselea” la linia orizontului sudic, dispărând şi apărând când vroia el, dar nimeni nu mai auzise nimic despre datornicul lui Malemute Kid.

Într-o dimineaţă îngheţată din primele zile ale lui ianuarie, o sanie, încărcată din greu, se opri la cabana situată pe malul înalt al lui Stuart River. Conducătorul câinilor era Omul-cu-Piei-de-Vidră şi, împreună cu el, mai venise un bărbat.

Noul sosit era Axei Gunderson. De câte ori se vorbea despre curaj, noroc, praf de aur de sute de dolari, se pronunţa şi numele lui Axei. El devenise eroul tuturor povestirilor despre forţă, îndrăzneală şi rezistenţă care se repetau din tabără în tabără. Când nu se mai discuta direct despre el, se amintea de femeia care-l însoţea la bine şi la rău.

Aşadar, Axei Gunderson era dăruit cu toate darurile zeilor. Înalt de aproape şapte picioare, cu o constituţie herculeană, îi domina pe toţi nu numai prin statura sa, ci şi prin eleganţa hainelor sale, căci Axei era unul dintre regii neîncoronaţi ai acelui Eldorado[1] din Klondyke.

Pentru a-şi duce trupul imens, de peste trei sute de livre[2] de oase şi de muşchi, îi trebuiau nişte mocasini enormi, iar când mergea prin zăpada afânată folosea nişte rachete imense, cu o jumătate de metru mai late decât cele ale unui om normal!

Figura lui, cu trăsături aspre, necizelate, era pe potriva

[1] Ţinut legendar, considerat fabulos de bogat în aur, pe care conchistadorii spanioli îl credeau situat undeva în nord-estul Americii de Sud.

[2] O livră este egală cu aproximativ o jumătate de kilogram.

trupului uriaş; avea sprâncenele groase, fălcile masive şi ochii de un albastru palid. Toată fiinţa lui emana o forţă neobişnuită!

Părul său, lung şi des – blond ca grâul în spic sau ca o rază de lumină în noapte – îi ajungea până aproape de şolduri, căzând în valuri peste haina sa din blană de urs.

Când îl vedeai bătând potecile strâmte, cu un pas măsurat, mergând înaintea câinilor, îţi aminteai, fără să vrei, de vechii regi ai mărilor; când bătea cu coada biciului în uşa cabanei lui Malemute Kid, ai fi zis că era unul dintre piraţii din mările nordice, un viking plecat după pradă în ţinuturile sudice, încercând să dărâme poarta unui castel.

Prince frământa aluatul pentru pâine cu braţele sale subţiri şi albe, asemănătoare cu ale unei femei; din când în când arunca câte o privire noilor veniţi. Aceştia erau cele mai diferite fiinţe pe care soarta le-a adunat vreodată la un loc, sub acelaşi acoperiş!

Necunoscutul, pe care Malemute Kid îl poreclise Ulise, îi stârnea curiozitatea în continuare, dar Axei Gunderson şi femeia lui îl interesau parcă şi mai mult.

Ea se resimţea după drumul lung parcurs în timpul zilei, căci fusese obişnuită cu cabinele de lux de pe vapoare sau cu compartimentele de clasa întâi ale trenurilor. Uitase de vremurile când soţul ei îşi extrăgea aurul din pământul îngheţat al Klondyke-ului.

Obosită, îşi lăsase capul pe umărul imens al bărbatului ei, ca o floare delicată care se sprijină de zidul ce o protejează şi răspundea leneşă la glumele făcute de Malemute Kid, în vreme ce ochii ei negri şi mari se fixau uneori asupra lui Prince – bărbat frumos şi viguros, care nu mai văzuse de mult timp o femeie frumoasă şi căruia începuse să-i clocotească sângele în vene.

Soţia lui Axei era ceva mai în vârstă decât ofiţerul de poliţie şi provenea, probabil, dintr-un trib de indieni, dar era diferită de celelalte femei din rasa ei, căci călătorise mult, văzuse ţări străine, avea un vocabular bogat şi cunoştea foarte bine obiceiurile albilor, pe care femeile indiene le ignoră în mod voit. Dar nu uitase nici obiceiurile tribului ei.

Putea să usuce peştele la soare şi să pregătească oricând o mâncare bună din acest aliment sau să îşi facă un culcuş în zăpadă.

Ea mai cunoştea şi obiceiurile căprioarelor din regiunile arctice, numite şi „moose”, ale enormilor elani, corespondenţii renilor europeni, ale uriaşilor urşi, ale vulpilor albastre şi ale focilor din nordul îngheţat. Cunoştea perfect pădurile şi cursurile de apă din ţinut, putea să urmărească un om sau un animal după dârele lăsate prin zăpadă sau pe gheaţă; nici obiceiurile păsărilor ori ale altor vieţuitoare nu aveau secrete faţă de ea.

Totuşi, îi plăcea să-şi necăjească ascultătorii invocând tot felul de mâncăruri sofisticate, pe care le descria atât de sugestiv, încât cei de faţă simţeau că le lasă gura apă şi începeau să discute ei înşişi despre bucatele care se găteau în lumea civilizată şi care fuseseră uitate cu totul în Klondyke.

Aceasta era soţia lui Axei Gunderson, femeie renumită în Klondyke, de care pomeneau mulţi. Ea călătorea oriunde mergea soţul ei şi poposiseră de multe ori în Northland.

La masă, Malemute Kid îi vorbi simplu şi direct, ca unei vechi prietene, iar Prince, scuturându-şi timiditatea pe care o manifestase la început, li se alătură. Ea făcu faţă cu succes acelei companii, în timp ce soţul ei, dotat cu o inteligenţă mai puţin sclipitoare, se mulţumea să o admire în tăcere.

Axei era tare mândru de ea... Orice privire sau mişcare de-a lui demonstra locul important pe care ea îl ocupa în viaţa lui.

Cât despre Omul-cu-Piei-de-Vidră, acesta mânca tăcut, uitat de ceilalţi, care sporovăiau veseli la masă şi, înainte ca ei să-şi termine festinul, se ridică de la locul lui şi ieşi afară, la câini.

Curând, prea curând parcă pentru cei care rămaseră în cabană, îşi îmbrăcară cu toţii hainele de blană, îşi puseră mănuşile şi ieşiră după el.

Nu mai ninsese de multe zile. Săniile lunecau pe pista dură care urma fluviul Yukon ca şi când ar fi mers pe

gheaţă netedă.

„Ulise” era primul. Cu a doua sanie veneau Prince şi nevasta lui Axei Gunderson. În cea de-a treia se aflau Malemute Kid şi uriaşul cu părul lung şi auriu.

— Este un adevărat noroc, Kid, îi zicea el acestuia. În plus, cred că afacerea este corectă şi cinstită. Călăuza noastră nu a fost niciodată acolo, dar ne-a spus o istorioară foarte interesantă şi mi-a arătat o hartă de care eu am auzit vorbindu-se, cu ani în urmă, pe când mă aflam în ţinutul Kootenay. Aş fi vrut să veniţi cu noi în această expediţie, dar omul nostru este puţin cam ciudat şi s-a jurat că renunţă la tot dacă mai vine cineva cu noi. Aşa că fiţi liniştiţi, Kid, nu pierdeţi nimic dacă ne veţi aştepta la cabană. Când ne vom întoarce, vă vom face un cadou frumos. Vă veţi asocia cu banii în această afacere şi vă voi oferi jumătate dintre terenurile viitorului oraş. Nu, nu mă refuzaţi, insistă uriaşul când văzu reacţia celuilalt. Eu mă pricep bine la afaceri legate de aur şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca treaba să meargă bine, dar se pare că voi fi depăşit de evenimente, de aceea e bine să am oameni de încredere în jurul meu. Dacă totul va merge conform planurilor, aici va fi un al doilea Criple Creek, prietene! Mă înţelegi? Un al doilea Criple Creek, unde plouă cu aur! Dacă vom lucra cum trebuie, vom câştiga milioane şi milioane de dolari. De altfel, eu am mai auzit vorbindu-se de acest loc. Cred că şi tu. Vom construi un nou oraş! Vor veni acolo mii de oameni, vom avea canalizare, un port fluvial, magazine, pompe de apă pentru exploatările aurifere. Poate vom construi şi o cale ferată care va trece chiar pe aici, joagăre mecanice pentru exploatări forestiere, o centrală electrică… Vom face o bancă proprie, o companie comercială… Ce spui de toate astea? Gândiţi-vă bine până când mă întorc!

Săniile se opriră la o haltă unde pista traversa gura de vărsare a lui Stuart River. O mare nesfârşită de gheaţă se întindea către est.

Verificară încă o dată frânghiile care ţineau încărcătura, patinele săniilor, apoi îşi puseră rachetele. Axei Gunderson

le strânse mâinile gazdelor sale şi porni primul mai departe. Imensele lui rachete se scufundau câte o jumătate de metru în zăpadă, la fiecare pas, bătătorind zăpada, astfel că animalele de tracţiune puteau merge mai uşor pe urmele lui.

Soţia sa porni cu cea de-a doua sanie, demonstrând o îndemânare deosebită, izvorâtă dintr-o mare experienţă, în felul în care îşi folosea rachetele. Liniştea fu alungată de strigătele ce urau drum bun călătorilor. Câinii mârâiau, iar Omul-cu-Piei-de-Vidră le vorbea animalelor cu biciul cel lung.

IV

Trecuseră săptămâni întregi, vreme în care Malemute Kid şi Prince jucaseră destule partide de şah sau rezolvaseră probleme ale jocului, pe care le găsiseră în paginile prăfuite ale unei vechi reviste.

Kid se întorsese de la proprietăţile lui din Bonanza şi se odihnea câteva zile, înainte de a pleca iar, la vânătoare de căprioare.

Prince, care-şi petrecuse o mare parte a iernii pe cursurile îngheţate ale râurilor din ţinut şi pe pistele de sănii, suspina după viaţa fericită şi căldura dintr-o cabană.

— Înaintează cu calul şi atacă regele. Nu, nu merge… Să încercăm altfel!

— De ce avansezi pionul cu două pătrăţele? Ţi-l voi lua la mutarea următoare şi, cu un sacrificiu de tură…

— Ai grijă! Îţi faci o gaură în apărare şi…

— Nu-i adevărat! Regele este păzit bine. Înaintează, o să vezi că merge astfel.

Partida era aşa de interesantă că fu nevoie să li se bată de două ori în uşă până ce Malemute Kid deschise. În prag se ivi ceva care înainta împleticindu-se.

Prince, speriat, sări în picioare. Oroarea care i se citea în priviri era comună cu expresia din ochii lui Malemute Kid, care văzuse multe lucruri stranii la viaţa lui.

Fiinţa aceea ciudată înainta orbecăind către ei. Prince se dădu înapoi până ajunse la peretele pe care atârna puşca.

— Dumnezeule! Ce e asta? murmură el.

— Nu ştiu, îi răspunse Kid. S-ar spune că este o fiinţă pe jumătate îngheţată şi care n-a mâncat nimic de multă vreme, continuă, refugiindu-se şi el lângă un perete. Ai grijă, poate că e turbat, îl avertiză pe camaradul său, după ce închise uşa.

Necunoscutul înainta spre masă. Flacăra arzătoare a lămpii, alimentată de grăsimea topită, îi atrase privirile. Păru să se bucure la vederea ei şi scoase un fel de strigăt îngrozit ca modalitate de exprimare a stării sufleteşti pe care o trăia.

Brusc, se lăsă pe spate, îşi duse mâna la buzunarul pantalonului din piele şi începu să intoneze un cântec marinăresc:

„Coboară pe fluviu, vapor american,
Haideţi copii, înainte cu toţi,
Să vedem dacă ştie acest căpitan
Să ne conducă pe mări sub ale norilor porţi...”

La fel de brusc se opri din cântat, avansă clătinându-se către etajera pe care se afla o bucată de carne şi se repezi apoi la aceasta cu un urlet de lup. Înainte ca Prince ori Malemute Kid să intervină, necunoscutul începu să rupă, cu dinţii lui puternici, hălci uriaşe din carnea aceea crudă!

Urmă o luptă sălbatică între necunoscut şi stăpânul cabanei şi, în ciuda furiei acelui nebun, Malemute Kid ieşi victorios, necunoscutul abandonându-şi prada.

Prince şi prietenul său îl aşezară pe un scaun solid, dar nenorocitul căzu cu capul pe masă. O picătură de whisky îl făcu să-şi revină puţin şi Malemute Kid reuşi să-i împingă pe gât o lingură de zahăr, pe care îl scosese din cutia atârnată pe un perete.

După aceea, necunoscutului i se dădu o fiertură caldă.

Sorbind cu nesaţ lichidul îmbietor, privirile pierdute ale omului păreau a se mai limpezi. Necunoscutul acela, al

cărui chip abia mai amintea de o ființă omenească, avea pielea feței plină de răni și crăpată de ger. Fără îndoială că omul înfruntase de nenumărate ori frigul arctic. Fiecare mușcătură a gerului îi adăugase o nouă cicatrice pe chipul bătut de viscole.

Pielea de pe fața lui, de culoare roșie-maronie, era dură și uscată, plină de tăieturi prin care se vedea carnea vie. Veșmintele-i murdare îi atârnau în zdrențe. Blana pe care o purta îi fusese arsă într-o parte, probabil fiindcă se culcase prea aproape de vreun foc…

Malemute Kid, arătând cu degetul un loc unde pielea uscată a pantalonului fusese tăiată în bucăți mici spre a fi mâncată, așa cum obișnuiau să facă acei oameni ajunși în situații disperate pentru a-și potoli foamea, îl întrebă:

— Cine ești? Cum te cheamă?

Necunoscutul nici nu-l băgă în seamă.

— De unde vii? îl întrebă iar stăpânul cabanei.

— Un vapor american coboară pe fluviu, se auzi glasul răgușit al străinului.

— Nu mă îndoiesc că nenorocitul acesta a venit pe fluviu, făcu Malemute Kid, scuturându-l ca să afle un răspuns mai clar și mai complet de la el.

Dar omul se dădu brusc înapoi și își duse mâinile la coaste, ca și când acțiunea lui Kid i-ar fi produs o mare durere.

Se ridică apoi încet în picioare, sprijinindu-se de masă.

— Ea… și-a bătut joc de mine… cu… ură în ochi… și… n-a vrut să… meargă cu mine…

Glasul i se stinse și fu cât pe ce să se prăbușească pe spate, dar Malemute Kid interveni și îl prinse cu vigoare de o mână, strigându-i:

— Cine? Cine n-a vrut să meargă cu tine?

— Ea… Unga… Râdea de mine… și m-a lovit așa… și așa… Apoi…

— Da?

— Apoi…

— Ce s-a mai întâmplat?

— Apoi… el nu mai mișca… zăcea pe zăpadă, de mult

timp… Este încă… sub zăpadă…

Cei doi se uitară unul la altul, incapabili să înţeleagă ceva.

— Cine zace sub zăpadă?

— Şi ea… Unga… Mi-a aruncat o privire… plină de ură… apoi…

— Apoi?

— A pus mâna pe cuţit… a dat aşa… o dată… de două ori… Era slăbită… Eu am călătorit foarte încet… E plin de aur… acolo… Mult aur… mult… mult…

— Unde este Unga? îl întrebă brusc Malemute Kid, scuturându-l mai tare. Cine ştie? Poate că moare în clipele acestea, undeva, sub zăpadă, la câteva mile de noi, făcu el către Prince. Unde e Unga? îl întrebă iar pe necunoscut.

— E… sub zăpadă…

— Vorbeşte, omule! Vorbeşte! îi strigă Malemute Kid, strângându-l tare de mână.

— Şi eu… voi fi sub zăpadă… dar aveam de plătit o datorie… Aveam o datorie…

Silabisea cuvintele cu glas slăbit. Brusc, se opri. Căută puţin prin geanta sa, scoţând la iveală o punguţă:

— O datorie… de plătit… Cinci livre… de aur… provizii… Male… mute… Kid…

Epuizat, se prăbuşi pe masă şi ceilalţi doi nu mai putură să-l trezească.

— Este Ulise! făcu stăpânul cabanei, aruncând punga cu aur pe masă şi părând mai liniştit. Pariez că nu-i mai putem ajuta cu nimic pe Axei Gunderson şi pe soţia lui. Haide, să-l culcăm pe nenorocitul acesta pe un pat şi să-l învelim cu nişte pături. Are sânge indian şi pariez că va trăi. În plus, trebuie să-şi termine povestea!

Tocmai îi tăiau veşmintele ca să-l scape de acestea, când dădură peste două răni recente, urmele unor lovituri de cuţit.

V

— Vă voi povesti în felul meu ceea ce s-a petrecut şi mă veţi înţelege. O voi lua de la început, vă voi vorbi despre mine, apoi despre femeie şi, în cele din urmă, despre bărbat.

Omul-cu-Piei-de-Vidră se apropie de sobă, la fel ca toţi cei care nu se mai încălziseră demult la un foc adevărat şi se tem că darul lui Prometeu le-ar putea scăpa printre degete. Malemute Kid potrivi fitilul lămpii şi o aşeză astfel încât să lumineze bine chipul povestitorului, în vreme ce Prince îşi căuta un loc cât mai aproape de cei doi, să audă cât mai bine.

— Sunt Naass, şef de trib şi fiu de şef de trib, născut între apusul şi răsăritul soarelui, în comiak-ul[3] tatălui meu, în largul mării bântuite de furtună. Întreaga noapte oamenii s-au luptat cu talazurile, iar femeile scoteau apa care năvălea în barcă. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Spumele apei sărate au acoperit pieptul mamei mele, care a murit înainte de a se lumina de ziuă. Eu, însă, am trăit şi am ajuns pe meleagurile natale.

— Unde? îl întrebă Kid.

— În Akatan, una dintre Insulele Aleutine. Akatan, dincolo de Chignik, dincolo de Kardalak, dincolo de Unimak. Cum v-am spus, locuiam în Akatan, care se află în mijlocul mării, la marginea lumii. Mergeam pe mare pentru a prinde peşti, vidre şi foci. Toate colibele noastre sunt ridicate pe o bucată îngustă de uscat stâncos, aflat la marginea pădurii, lângă plaja aurie unde stau trase bărcile noastre. Tribul nostru nu era numeros. Existau şi alte pământuri la răsărit de noi, alte insule ca Akatan. Oamenii din tribul meu credeau că tot universul este alcătuit doar din insule şi nu îi interesa să ştie mai mult.

Eu, însă, eram puţin diferit de ei. Pe nisipul de pe plajă se găseau scânduri aruncate de valuri şi chiar o bucată dintr-o barcă pe care n-o construise nimeni din neamul meu. Îmi amintesc de un pin drept, frumos şi înalt, care se afla în capătul insulei noastre, înconjurat din trei părţi de mare.

[3] Barcă de pescuit caracteristică populaţiei din Insulele Aleutine.

Pinul acela n-ar fi putut creşte acolo. Se povestea că, demult de tot, veniseră doi oameni în locul acela şi, zile în şir, aşteptaseră şi vegheaseră până când a venit anotimpul întunericului. Oamenii aceia ajunseseră pe insula noastră cu barca ale cărei resturi se găseau încă pe plajă. Erau albi ca şi voi şi slabi ca nişte copii când dispar focile şi vânătorii se întorc la colibele lor cu mâinile goale. Aflasem toate lucrurile astea de la bătrânii tribului, care şi ei le ştiau de la părinţii lor. Acei albi, străini de obiceiurile noastre, nu ne-au privit la început cu ochi buni. Dar, după o perioadă – în timpul căreia şi-au refăcut forţele – fiecare dintre ei şi-a clădit câte o colibă şi s-au însurat cu cele mai frumoase femei din trib, cu care au avut copii. Astfel s-a născut şi tatăl tatălui meu.

— Aha! Deci tu nu eşti indian pur sânge, concluziona Malemute Kid.

— Cum v-am spus, eram diferit de ceilalţi din trib, pentru că prin venele mele curge atât sângele indian, cât şi cel străin al omului alb, venit de pe mare. Se povesteşte că aveam alte legi înainte de sosirea acelor doi bărbaţi. Ei s-au dovedit însă certăreţi şi sălbatici, s-au luptat cu ceilalţi din neamul meu, până ce nimeni n-a mai îndrăznit să-i înfrunte. Atunci au devenit şefii tribului. Au stricat vechile legi şi au impus altele noi, potrivit cărora important era tatăl unui om şi nu mama lui, aşa cum fusese întotdeauna în neamul meu… Au hotărât şi ca primul născut să aibă tot ceea ce îi aparţinuse tatălui său, iar fraţii şi surorile lui aveau să se descurce fiecare cum ar fi putut. Au mai făcut şi alte legi, le-au arătat celor din trib un fel nou de a prinde peştii, de a vâna urşii numeroşi din pădurile noastre, de a păstra proviziile pentru vremurile de foamete, când lipsurile îi chinuiau pe cei din neamul meu. Toate lucrurile acelea erau bune.

— Deci tu te tragi dintr-unul din acei şefi albi? întrebă Prince, ca să fie sigur că nu greşea.

— Adevărat. Totuşi, după ce au devenit şefi şi nimeni nu mai cuteza să le înfrunte mânia, începură să se bată între ei. Cel al cărui sânge îmi curge prin vene l-a străpuns cu

suliţa de ucis foci pe tovarăşul său. Copiii lor au moştenit cearta părinţilor lor. O mare de ură stăpânea familiile acestora şi fiecare încerca să le vină de hac vecinilor săi. Aşa s-a întâmplat până când m-am născut eu, căci toţi urmaşii lor s-au ucis între ei şi eu am rămas singurul care le-am moştenit sângele. Ba nu, greşesc, rămăsese şi o fată, Unga, dar care făcea parte din familia duşmană. Ea trăia împreună cu mama ei. Într-o seară, tatăl meu şi tatăl ei, plecaţi împreună la pescuit, nu s-au mai întors. După mai multe zile, în timpul mareelor înalte, li s-au găsit cadavrele pe ţărm. Muriseră încleştaţi într-o luptă teribilă, unul împotriva celuilalt, o luptă fără învins şi fără învingător...

— Doar moartea le-a adus liniştea, murmură Prince.

— După descoperirea aceea, oamenii din trib s-au întrebat ce să facă cu mine şi cu Unga, care moştenisem ura dintre cele două familii. Fără îndoială că urmaşii mei aveau să se bată cu copiii ei... Mi s-a repetat insistent acest lucru atunci când eram mic. M-am obişnuit cu gândul acela şi mă uitam la Unga ca la viitoarea mamă a duşmanilor copiilor mei. Mă frământa acest lucru şi îi întrebam pe cei din jur de ce trebuia să se întâmple aşa ceva. Ei îmi răspundeau că nu ştiu, dar că astfel fusese întotdeauna în familiile noastre. Mă mira că urmaşii mei aveau să se bată pentru nişte fapte uitate din trecut şi mi se părea lipsit de sens. Dar mi s-a repetat insistent acelaşi lucru şi când am devenit adolescent...

— Şi?

— Mi-au zis să mă grăbesc, să am copii înaintea ei. Nimic mai uşor. Eram şeful tribului, mă bucuram de stima lor din cauza acţiunilor din trecut ale înaintaşilor mei şi datorită legilor date de ei. De asemenea, datorită bogăţiilor pe care le aveam, orice fată ar fi fost mândră să se mărite cu mine. Dar nu-mi plăcea niciuna. Şi părinţii fetelor mă zoreau să-mi aleg femeia, zicându-mi că mulţi o peţeau pe Unga şi că, dacă ea ar fi avut copii înaintea mea, ai mei ar fi fost pierduţi!

— Chiar aşa credeai?

— Da. De aceea îmi căutam neapărat o fată. Într-o zi,

tocmai pe când soarele se pregătea să apună, mă întorceam de la pescuit. Razele lui îmi băteau chiar în ochi. Vântul sufla slab şi micile bărci de pescuit zburau pe marea înspumată. Brusc, barca lui Unga a trecut pe lângă mine, ea m-a privit, cu pletele-n vânt şi cu obrajii umezi de spuma valurilor. Cum v-am spus, soarele mă orbea şi nu eram decât un adolescent. Oricum ar fi fost, am simţit chemarea iubirii. După ce a trecut de mine, s-a întors şi mi-a mai aruncat o privire, aşa cum doar ea ştie să facă. Din nou am simţit că sângele îmi clocotea în vene… Oamenii au început să strige după noi văzând că am trecut, cu caiacurile noastre, de leneşele comiak-uri şi că ne îndreptam spre larg. Ea vâslea foarte bine. Eu îmi simţeam inima ca o pânză întinsă în vânt. Nu voiam să o depăşesc şi mă mulţumeam să mă aflu doar în apropierea ei. Vântul şuiera, marea era albă de spumă şi, sărind peste valuri cum fac focile pe timp de furtună, parcurgeam ca fulgerul distanţele pe suprafaţa apelor.

Naass se ridicase de pe scăunel şi, retrăind acele momente, crezându-se bărbatul care vâslea chiar în clipele acelea, părea că participă din nou la cursă. Undeva, dincolo de sobă, o revedea pe Unga, cu pletele în vânt, alergând peste valuri cu barca ei rapidă. Auzea vâjâitul vântului şi simţea în nări aerul sărat al oceanului.

— Ea a ajuns prima pe ţărm, îşi continuă el povestirea. A parcurs, râzând, plaja nisipoasă, până ce a ajuns la coliba mamei sale. Un gând minunat mi-a venit în minte în seara aceea, un gând demn de cel care era şeful tribului de pe Akatan. Astfel, la răsăritul lunii, m-am dus la Unga acasă şi m-am uitat la bogăţiile depuse de Yash-Noosh la uşa ei. Yash-Noosh era marele vânător care vroia să fie tatăl copiilor lui Unga. Şi alţi tineri îşi îngrămădiseră bogăţiile la uşa colibei sale, după cum erau obiceiurile noastre, semn că o doreau de nevastă. Fiecare încerca să aducă cât mai multe lucruri, încât grămada lui să fie cea mai bogată şi mai mare.

— Şi pe cine a ales Unga?

— Nu puteam să mă las mai prejos decât ei. Am început

să râd sub cerul înstelat, sub razele lunii, de darurile lor. M-am întors acasă, unde se aflau bogăţiile mele. Toată noaptea le-am cărat la uşa ei, astfel că, dimineaţa, grămada mea era cu mult mai mare şi mai bogată decât a lui Yash-Noosh. Acolo se găseau, în afară de peşti uscaţi la soare şi afumaţi, patruzeci de piei de focă şi zece blănuri de urs – animale pe care le omorâsem cu mâinile mele. Se mai găseau mărgele, pături, stofe şi multe alte lucruri pe care le căpătasem de la oamenii din răsărit, prin diverse schimburi şi pe care ei le obţinuseră de la alţii, aflaţi mai departe, tot spre răsărit. M-am uitat deci la grămada lui Yash-Noosh şi am izbucnit în râs, căci eu nu aveam egal în Akatan. Bogăţiile mele le întreceau pe cele ale oricărui bărbat din trib, iar înaintaşii mei rămăseseră în amintirea oamenilor ca bărbaţi curajoşi, care făcuseră fapte deosebite, dăduseră legi noi şi fuseseră vestiţi pentru înţelepciunea lor.

— Şi Unga ce a spus?

— De îndată ce s-a făcut zi, am mers pe plajă ca să trag cu ochiul la coliba ei. Grămada mea era neatinsă. Femeile zâmbeau şi şuşoteau între ele. Mă miram, fiindcă nimeni nu adusese atâtea bogăţii ca mine. În noaptea următoare, am mai adus nişte lucruri şi am pus chiar un caiac din piei tăbăcite, care nu fusese lansat la apă până atunci, dar a doua zi l-am văzut în acelaşi loc, neatins. Riscam să fiu făcut de râs faţă de ceilalţi membri ai tribului... Mama lui Unga era şireată, iar eu m-am înfuriat la gândul că mă acoperisem de ruşine în faţa tribului meu... De aceea, în cea de-a treia noapte, am mai dus ceva la uşa Ungăi. Grămada mea devenise enormă şi am pus lângă ea şi barca mea cea mare, care făcea cât zece caiacuri! În dimineaţa următoare, totul dispăruse....

— Deci Unga te-a ales pe tine, trase concluzia Malemute Kid.

— Aşa mi-am zis şi eu şi am început pregătirile de nuntă. La sărbătoarea noastră au venit oameni tocmai de departe, din răsărit, care au sosit în Akatan numai pentru masa dată în cinstea tinerei familii. Unga avea patru ani mai mulţi decât mine. Noi măsurăm anii prin revenirea soarelui pe

meleagurile noastre, deci ea avea patru sori mai mult ca mine. Eram un adolescent, e adevărat, dar eram şeful tribului, fiu de şef de trib, iar vârsta nu conta.

— Şi?

— În timpul sărbătorii noastre, un vas, ale cărui pânze se vedeau încă de departe pe marea liniştită, s-a ivit dinspre apus. Era dus de vânt către noi, iar oamenii de pe vas se munceau să arunce afară apa care năvălea peste ei. Toţi trudeau din greu ca să-l menţină pe linia de plutire. La prova, un bărbat uriaş stătea în picioare, supraveghind neîncetat adâncimea apei şi dând ordine cu glasu-i de tunet. Ochii îi erau de un albastru palid, ca al apelor. Pletele-i erau lungi şi aurii, ca spicul grâului. Ai fi zis că era un leu de mare.

— Axei Gunderson! zise Prince.

— În ultimii ani, noi mai văzusem vase de departe, dar acesta era primul care trăgea la ţărmul insulei Akatan. Sărbătoarea se întrerupse brusc, femeile şi copiii fugiră şi se ascunseră în colibele lor, în vreme ce bărbaţii, cu arcurile şi suliţele pregătite, îi aşteptau pe străini. Dar, după ce au tras la ţărm, noii veniţi nici nu ne-au băgat în seamă, ci au continuat să-şi vadă de ale lor. Cu ajutorul fluxului au pus vasul pe uscat, iar în timpul refluxului au putut să-şi culce nava pe o coastă şi să repare o gaură enormă din cală. Atunci, femeile s-au întors şi sărbătoarea a continuat.

— Iar albii au plecat?

— Când a venit iarăşi fluxul, ei şi-au pregătit vasul de plecare, apoi au venit în mijlocul nostru. Au adus daruri şi s-au arătat prietenoşi. De aceea i-am lăsat să stea lângă mine şi, fiind generos şi bine dispus, am dat fiecăruia câte o amintire, cum făceam cu toţi invitaţii mei, căci era ziua căsătoriei mele şi eu eram şeful celor din Akatan. Bărbatul cu coama aurie se afla şi el acolo. Era aşa de mare şi de puternic, încât ai fi crezut că pământul se cutremură sub paşii săi. A privit-o îndelung pe Unga, drept în ochi, stând cu braţele încrucişate, uite aşa. A rămas astfel până la apusul soarelui. Când au apărut stelele, s-a dus la vasul lui.

Atunci eu am luat-o de mână pe Unga şi am condus-o în coliba mea, ceilalţi erau veseli, cântau şi râdeau, iar femeile glumeau pe seama noastră, aşa cum fac de obicei în asemenea împrejurări.

— Iar străinii au plecat, presupun, interveni Kid.

— Nu încă. Nu se stinseseră toate zgomotele petrecerii, că şeful străinilor a venit la mine. Mi-a adus nişte sticle cu o băutură de culoare închisă. Am început să bem şi eram foarte veseli. Nu uitaţi că eram un tânăr care trăise până atunci doar la marginea lumii… Curând, focul a început parcă să-mi alerge prin vene, iar inima îmi era mai uşoară ca oricând. Într-un colţ, aşezată pe piei de animale, Unga stătea tăcută. Ochii ei mari, larg deschişi, exprimau teama. Omul cu coamă de leu nu-şi lua ochii de la ea. În cele din urmă, oamenii săi au venit încărcaţi cu daruri şi mi-au îngrămădit la picioare bogăţii necunoscute până atunci în Akatan. Erau puşti mari şi mici, praf de puşcă, gloanţe, topoare strălucitoare, cuţite din oţel, tot felul de unelte şi lucruri ciudate, pe care nu le mai văzusem. Când m-a făcut să înţeleg, prin semne, că toate erau pentru mine, m-am gândit că era un om important pentru că dispunea de aşa ceva. Îmi arătă însă că Unga trebuia să meargă cu el, pe nava lui. Vă daţi seama? Vroia să o ia pe Unga cu el!… Sângele părinţilor mei a început să-mi clocotească în vene. Am încercat să-l străpung cu suliţa! Dar băutura pe care o înghiţisem până atunci îmi luase toată puterea braţelor… Străinul m-a prins de gât, uite aşa, apoi m-a izbit cu capul de perete. Am devenit neputincios ca un nou născut, căci picioarele nu mă mai ţineau! Unga ţipa şi încerca să se prindă de lucrurile din jur. N-a reuşit însă ca să reziste şi uriaşul a târât-o după el până la uşă. Apoi a luat-o în braţele lui imense şi, în vreme ce ea îl trăgea de păr, râsul lui gros, asemănător cu zgomotul focii la împerechere, arăta că îşi bătea joc de toate eforturile ei. M-am târât pe plajă şi mi-am chemat oamenii în ajutor… Erau însă prea fricoşi… Doar Yash-Noosh a demonstrat că era bărbat. Ei l-au lovit însă în cap cu vâslele şi s-a prăbuşit cu faţa în nisip, de unde nu s-a mai ridicat. Duşmanii au început să cânte în

timp ce îşi desfăşurau pânzele cele mari. Curând, nava lor a dispărut în zare, dusă de vânt...

Atunci, cei din tribul meu, mi-au zis că era bine aşa, pentru că dispăruse cauza pentru care existase război între oamenii din Akatan. Însă eu n-am scos un cuvânt. Am aşteptat luna plină, mi-am umplut caiacul cu peşte şi ulei, apoi am plecat spre răsărit.

Am văzut multe insule şi diverse neamuri. Eu, care trăisem la marginea lumii şi care o credeam micuţă, am descoperit că era, de fapt, imensă. Cu cei întâlniţi comunicam prin semne. Nimeni nu văzuse o corabie condusă de un bărbat uriaş cu o coamă de păr auriu. Mi se spunea să merg mai departe, spre răsărit...

Dormeam în locuri ciudate, mâncam lucruri neobişnuite, întâlneam pretutindeni chipuri necunoscute. Mulţi râdeau de mine şi mă credeau nebun dar, uneori, bătrânii îmi mângâiau faţa şi mă încurajau. Ochii tinerelor femei se aprindeau când le povesteam despre vasul străin şi când întrebam despre Unga şi bărbaţii care o răpiseră...

Astfel, după ce am traversat marea furtunoasă, am ajuns la Unalaska. Acolo se aflau două corăbii, dar niciuna dintre ele nu era cea pe care o căutam. De aceea, am pornit mai departe, spre răsărit, iar lumea devenea din ce în ce mai mare.

În insula Unamok n-am aflat nimic despre navă, nici în insula Kadiak ori în Atognak. Într-o zi, am ajuns la o insulă unde oamenii făceau găuri mari în munte. Şi acolo se afla ancorată o corabie, dar nici aceasta nu era cea căutată de mine. Oamenii o umpleau cu bucăţi mari de piatră, pe care le scoteau din pământ. Acest lucru mi s-a părut prostesc căci, pentru mine, tot pământul era făcut din pietre de acelaşi fel.

Cei de acolo mi-au dat mâncare şi m-au pus să muncesc alături de ei. Când vasul era gata să plece, căpitanul mi-a dat nişte bani şi mi-a zis că pot merge unde vreau. L-am întrebat în ce direcţie pleacă şi mi-a arătat că spre sud. Atunci l-am făcut să înţeleagă, prin semne, că doream să merg cu ei. Mai întâi a râs zdravăn, apoi a acceptat să mă

urc la bord şi să-i ajut pe marinari la manevre. Am învăţat să mânuiesc parâmele, să strâng pânzele când sufla vântul prea tare, să supraveghez cârma. Se făcea simţit sângele moştenit de la înaintaşii mei, oameni ai mărilor…. Nu după mult timp, am început să le vorbesc limba.

Credeam că aveam să-l găsesc uşor pe cel pe care-l căutam, de îndată ce ajunsesem în mijlocul celor ca el. Dar, într-o zi, coborând pe ţărm, după ce ancorasem într-un port, m-am plimbat ore în şir printre corăbii care semănau toate cu cea cu care fusese răpită Unga. Şi erau mai multe decât degetele mele de la cele două mâini!

Corăbiile stăteau trase lângă ţărm, pe o lungime de mai multe mile, înghesuite una într-alta, ca nişte peşti. Am trecut pe la fiecare, întrebând despre un bărbat uriaş cu o coamă de păr auriu. Au început să râdă şi mi-au răspuns în diferite limbi. Am descoperit astfel că oamenii aceia veneau din locuri şi mai îndepărtate decât mine.

Am mers în oraş şi am cercetat cu atenţie pe fiecare om întâlnit, în speranţa că aveam să dau peste cel căutat. Dar era ca şi cum ai căuta un peşte printre miile de peşti dintr-un banc. Nici măcar nu puteam să-i număr, aşa de mulţi erau!

Zgomotul din oraş aproape că mă asurzise… Am plecat mai departe spre sud, prin ţinuturi arse de soare, unde câmpiile sunt acoperite de recolte bogate, unde oraşele sunt locuite de bărbaţi graşi ca nişte femei, care mint mereu şi n-au în suflete decât dragoste pentru aur. Şi, în vremea asta, neamul meu din Akatan continua să pescuiască, să vâneze, să trăiască fericit, gândindu-se că lumea e atât de mică!

Niciodată nu am putut uita privirea iubitei mele Unga atunci când se întorcea de la pescuit… Ştiam că aveam să o regăsesc, când va fi timpul să fac asta. Mi-o închipuiam alături de mine, mergând fără grabă pe potecile liniştite, la căderea nopţii, sau însoţindu-mă la vânătoare, peste câmpul luminat de razele roşiatice ale soarelui ce răsărea.

Întotdeauna, în ochii ei exista o promisiune pe care doar o femeie ca Unga putea să o facă…

Rătăceam astfel prin sute de oraşe. Într-unele găseam oameni buni, care-mi dădeau de mâncare. Alţii, răi, îşi băteau joc de mine, mă goneau sau mă blestemau. Eu însă mă stăpâneam şi mergeam mai departe, fără să spun nici un cuvânt… Ajungeam prin cele mai ciudate locuri, unde am văzut lucruri şi mai ciudate. Uneori, chiar eu, şef de trib şi fiu de şef de trib, munceam din greu pentru nişte neisprăviţi care-mi vorbeau urât şi se purtau urât cu mine. Ei smulgeau aurul din pământ prin truda şi suferinţa semenilor lor.

În ciuda eforturilor mele, n-am reuşit să aflu nimic despre cei pe ale căror urme mă aflam, până ce m-am întors la ţărmul mării, ca o focă la culcuşul ei. Nimerisem într-un port dintr-un ţinut nordic. Acolo am auzit povestiri extraordinare despre un uriaş cu părul auriu, care rătăcea pe mări şi am aflat că era un mare vânător de foci… Chiar de curând, plecase într-o nouă expediţie.

Aflând acele lucruri, m-am îmbarcat alături de nişte indieni siwash, barbari din nordul îngheţat, care plecau şi ei să vâneze foci. În perioada aceea se puteau doborî uşor multe animale de acest fel. Expediţia noastră a durat mai multe luni, care mi s-au părut nesfârşite. Deseori i-am auzit pe marinari vorbind despre cel pe care-l urmăream şi povestindu-i isprăvile, dar nu l-am întâlnit niciodată…

Am ajuns departe, în nordul îngheţat, până în Insulele Pribyloff. Am ucis cete întregi de foci pe plajele acelea şi le-am dus, calde încă, la bordul navei, încât grăsimea şi sângele lor curgeau peste tot. Am fost atacaţi de un vapor cu aburi, care ne-a urmărit şi a tras cu tunul după noi. Am ridicat însă toate pânzele şi vântul puternic ne-a îndepărtat cu repeziciune de duşmanii noştri, dar marea a măturat puntea şi o mare parte din prada noastră a dispărut în valuri…

Am scăpat deci ca prin minune, ajutaţi şi de ceaţa care ne-a înconjurat, astfel că nu ne-au putut urmări mai departe.

Pe când fugeam de duşmani, cu sufletul la gură, tocmai aflasem că un navigator rătăcitor, cu păr auriu, se oprise pe

Insulele Pribyloff, la neguţătorii de piei şi, în vreme ce oamenii lui îi ameninţau cu armele pe aceştia, a furat zece mii de piei proaspete din magaziile unde erau puse la sare şi le-a dus pe nava lui. În toate porturile se povestea despre lucrul acela şi cred că era adevărat. În timpul numeroaselor mele călătorii pe mări, aflasem că trei popoare puternice, care stăpâneau nenumărate pământuri şi vapoare, îşi trimiseseră navele pe urmele uriaşului cu părul auriu, ale cărui isprăvi îndrăzneţe erau pe buzele tuturor marinarilor.

Se vorbea şi despre Unga, care-l întovărăşea peste tot. Căpitanii îl lăudau… Cât despre ea, se povestea că îi luase obiceiurile şi că era fericită cu viaţa pe care o ducea. Dar eu ştiam că ea suspina, fără îndoială, după viaţa pe care o avusese alături de tribul ei, pe plaja aurie din Akatan.

A trecut multă vreme de când plecasem din Insulele Pribyloff până ce am ajuns într-un port care se află pe ţărmurile unei mări imense şi acolo am aflat că bărbatul cu părul auriu înconjurase întinsul ocean pentru a vâna foci, la răsărit, în apele ruseşti… Eu, care devenisem un adevărat marinar, m-am îmbarcat alături de oamenii albi care mergeau şi ei, la vânătoare de foci în aceleaşi locuri. În portul acela, nou pentru mine, se găseau doar câteva nave. Curând, am început să urmărim o ceată de foci şi am pornit spre nord, mergând după ele în timpul lunilor de primăvară. Când femelele cu pui au intrat în apele ruseşti, oamenii noştri au început să murmure. Le era teamă, din pricina ceţurilor în care dispăruseră multe vase pescăreşti. Marinarii au refuzat să muncească şi căpitanul a fost nevoit să se întoarcă în locul de unde plecasem.

Eu ştiam însă că bărbatul cu părul auriu nu cunoştea frica şi că, în mod cert, avea să urmărească focile până pe insulele ruseşti, unde puţini marinari îndrăznesc să ajungă. Astfel, am furat o barcă în timpul nopţii, când marinarul de cart aţipise şi m-am îndreptat spre sud, spre ţinuturile călduroase şi întinse de acolo pentru a găsi, în golful Yeddo, oameni hotărâţi şi care nu se temeau de nimic. Fetele din Yoshiwara erau micuţe de statură şi slăbuţe, dar plăcute privirii. Eu însă nu puteam să mă opresc din drum, căci

ştiam că Unga călătorea fără voia ei către nord, spre culcuşurile focilor.

Cei pe care i-am întâlnit în golful Yeddo veneau din toate colţurile lumii. N-aveau nici credinţă, nici patrie şi navigau sub pavilionul împăratului. Cu ei, am ajuns până pe ţărmurile atât de bogate ale Insulei-de-Aramă, unde foarte multe piei de foci s-au îngrămădit lângă cele pe care le aveam deja. N-am întâlnit nici un om pe acolo, până în momentul plecării noastre.

În ziua aceea, ceaţa s-a risipit dintr-o dată. De noi s-a apropiat o corabie, urmărită de un vas de război rusesc, scoţând nori groşi de fum prin toate coşurile. A trebuit să fugim imediat, deşi vântul ne era potrivnic. Corabia aceea se apropia tot mai mult de noi, dar şi nava noastră lua viteză. Arunci l-am văzut în picioare, pe punte la pupa, pe omul cu părul auriu! Străbătea marea cu toate pânzele întinse în vânt, iar el era mândru de forţa şi de vigoarea sa!

Unga era acolo şi am recunoscut-o de îndată. Bărbatul cu păr auriu a trimis-o însă la cabine, căci tunurile ruseşti începuseră să tragă. După cum v-am spus, corabia lor mergea mai repede ca a noastră şi, în timp ce noi traversam două valuri, ei traversau trei… Turbat de furie, am alergat repede la cârmă, fără să iau în seamă gloanţele ruşilor, căci ghicisem că omul cu păr auriu vroia să ne depăşească şi să scape de vasul de război, căruia urma să-i cădem noi pradă.

În clipa când au trecut pe lângă noi, cei de pe vasul rusesc au tras cu tunurile pe care le aveau la bord şi ne-au doborât arborele mare. Vântul a început atunci să ne târască pe apă ca pe un pescăruş rănit. Ei însă au mers drept înainte şi curând au dispărut în zare, aşa că am pierdut-o iar pe Unga…

Vasul nostru a fost capturat de ruşi. Ce puteam face?

Pieile proaspete ne dădeau de gol… Am fost duşi într-un port rusesc. De acolo, am fost trimişi într-un ţinut aproape pustiu, unde am muncit la minele de sare. Mulţi dintre noi au murit, căci munca era grea şi mâncarea puţină, dar câţiva am supravieţuit!

Naass îşi descoperi umerii, arătându-le multe cicatrice pe care le căpătase în urma loviturilor primite atunci. Impresionat, Prince îl rugă să se acopere, căci nu era o privelişte plăcută…

— Am trecut prin momente foarte grele, continuă şeful de trib. Uneori, mai fugeau câţiva spre sud, dar nu scăpau şi erau aduşi înapoi… Am reuşit totuşi ca, într-o noapte, să ne răsculăm, să punem mâna pe armele paznicilor noştri şi să fugim spre nord. Ţara aceea este imensă. Nu întâlneam decât câmpii fără de sfârşit, mlăştinoase şi păduri care ţineau cât vedeai cu ochii. Când s-a făcut frig şi a început să cadă zăpada, ne-am rătăcit. Am mers astfel luni întregi prin păduri de unde nu puteam ieşi…

Nu mai ţin minte cât timp am mers prin ţinutul acela… Hrana era greu de găsit şi, de mult ori, ne culcam seara cu gândul că în cursul nopţii aveam să murim, de foame sau de frig. În cele din urmă, când am ajuns la ţărmul mării, eram doar trei supravieţuitori. Unul dintre noi, care fusese odinioară căpitan şi plecase din golful Yeddo, din Japonia, cunoştea locurile pe unde puteam trece pe gheaţă, spre Alaska…

Sub conducerea lui, am mers astfel un timp îndelungat, nici nu mai ştiu cât. Apoi am rămas doar doi, el şi cu mine… Dar reuşisem să ajungem în nordul celuilalt continent! Acolo am dat peste cinci oameni străini, care locuiau în regiunea aceea. Ei aveau câini şi blănuri, noi n-aveam nimic… Ne-am bătut cu ei, în zăpadă şi i-am ucis, apoi le-am luat blănurile şi câinii. Căpitanul a murit însă din cauza rănilor căpătate în luptă, iar eu am rămas singur.

Astfel, am pornit pe gheaţa care se topea şi, la un moment dat, am ajuns pe un sloi care plutea în derivă. Am călătorit pe sloi până ce o furtună, venită dinspre larg, m-a împins pe un ţărm. Am recunoscut golful Golwin. La Pastilik l-am întâlnit pe preotul Roubeau, care mi-a dat provizii. După aceea, am mers spre sud, către ţinutul ars de soare unde mai poposisem odată.

Câştigul expediţiilor pe mare scăzuse foarte mult. Cei care vânau foci câştigau puţin şi riscau mult, astfel că

echipajele s-au risipit, unul după altul. Nu mai puteam afla nimic despre cei pe care-i căutam, căci puţinii căpitani şi marinari care se mai îndeletniceau cu vânătoarea de foci nu-i mai văzuseră. M-am îndepărtat atunci de marea care nu se odihneşte niciodată şi am pătruns în interiorul continentului, unde copacii, casele şi munţii nu se mişcă şi le găseşti mereu în acelaşi loc. Am călătorit departe, foarte departe. Am învăţat multe lucruri, chiar să citesc şi să scriu, ceea ce mă bucura, căci mă gândeam că şi Unga învăţase, fără îndoială. Şi, când aveam să ne întâlnim, când avea să vină ziua aceea… mă înţelegeţi, nu voiam să fiu mai prejos…

Mergeam la întâmplare, dintr-un loc în altul, ca peştişorii care se lasă duşi de curent fără a încerca să lupte împotriva lui. Aveam mereu ochii larg deschişi şi urechile la pândă şi mă întâlneam cu oamenii care călătoreau mult, ştiind că ei mă puteau îndrepta pe urmele celor căutaţi de mine. În cele din urmă, am întâlnit un bărbat care venea din munţi şi aducea pietre care conţineau aur curat. Bărbatul acela îi cunoştea, căci îi întâlnise mai demult. Mi-a spus că erau bogaţi şi că trăiau într-un loc unde scoteau aur din pământ. Mi-a mai pomenit de un ţinut sălbatic şi îndepărtat.

Am reuşit să ajung acolo, în ţinutul acela ascuns între munţi, unde muncitorii trudeau zi şi noapte, departe de lumina soarelui. Dar timpul întâlnirii mele cu Unga nu venise încă! Am tras cu urechea la ceea ce vorbeau oamenii între ei. Bărbatul cu părul auriu şi Unga plecaseră de acolo foarte departe, tocmai în Anglia, pentru a atrage nişte oameni cu mulţi bani ca să facă o companie. Am văzut casa în care locuiseră şi care părea mai curând un palat, într-o noapte, m-am furişat înăuntru printr-o fereastră. Am vrut să văd cum trăiau ei acolo. Am mers din cameră în cameră, gândindu-mă că doar regii şi reginele o duceau ca ei… Totul era aşa de frumos! Mi se spusese că avea grijă de Unga, deşi albii nu manifestau o consideraţie deosebită pentru indieni. Totuşi, era diferită de celelalte femei din Akatan căci – la fel ca şi mine – avea şi ea sânge străin în vene. Da, poate că el o ţinea ca pe o regină, dar eu

sunt şef de trib, fiu de şef de trib şi plătisem un preţ enorm pentru ea, acoperit în piei, blănuri, mărgele şi bărci.

Ce să vă mai spun? Am plecat din nou pe urmele lor, în Anglia şi în multe alte locuri. Uneori, auzeam câte ceva despre ei. Alteori, aflam din ziare ce făceau... În ciuda eforturilor mele, n-am reuşit însă ca să-i întâlnesc vreodată, căci aveau mulţi bani şi călătoreau repede, în vreme ce eu eram sărac... Dar au sărăcit şi ei, la rândul lor. Într-o zi, brusc, averea le-a zburat şi a dispărut ca un nor de fum. Toate ziarele scriau despre acest lucru. Apoi n-am mai auzit nimic despre ei. Eram însă sigur că aveau să se întoarcă în ţinutul în care găsiseră aur.

Deoarece deveniseră săraci, lumea nu-i mai băga în seamă şi nu mai ştiam nimic despre ei. De aceea, m-am întors în Alaska şi am început să rătăcesc din tabără în tabără; ajungând până în nordul îndepărtat, în ţinutul Kootenay, le-am regăsit urmele. Veniseră şi plecaseră de acolo. Unii îmi spuneau că porniseră spre apus, alţii că spre răsărit, dar eu am mers către Yukon. Călătoream neîncetat, când spre nord, când spre sud. Ar fi trebuit să fiu obosit, alergând prin întreaga lume. În ţinutul Kootenay, am parcurs un drum lung şi dificil împreună cu un localnic, care a găsit că era bine să moară atunci când foametea s-a făcut simţită. Acel om fusese în nordul Yukonului, pe un drum neştiut de ceilalţi, traversând munţii. Când a simţit că-i sună ceasul, mi-a dat o hartă şi mi-a indicat un loc secret, în care mi-a jurat că se găsea mult, mult aur...

În vremea aceea, începuseră să vină mulţi căutători de aur în nord. Eram sărac, aşa că m-am angajat să conduc săniile cu câini ori să fiu curier. În rest, ştiţi despre ce este vorba. I-am întâlnit pe cei doi la Dawson... Ea nu m-a recunoscut, căci trecuse multă vreme de când nu ne mai văzusem; în acest timp eu mă maturizasem, mă schimbasem foarte mult, iar viaţa ei fusese atât de plină de evenimente, încât îl uitase complet pe cel care plătise un preţ uriaş pentru a o avea de soţie...

Cu ajutorul lui Malemute Kid, m-am răscumpărat din serviciul de curier în care mă angajasem. M-am întors la

Dawson ca să aranjez lucrurile după gândul meu. După ce aşteptasem atâţia ani, nu mă mai grăbeam în clipele în care-l aveam pe cel urmărit în mâna mea! Cum v-am mai spus, aveam planurile mele... Retrăindu-mi în minte viaţa, îmi aminteam câte văzusem şi de câte ori suferisem de foame, de frig, cât mă chinuisem prin nesfârşitele păduri ruseşti. După cum ştiţi, i-am condus, pe el şi pe Unga, către răsărit, către răsăritul spre care pleacă atât de mulţi oameni şi de unde se întorc atât de puţini...

I-am dus deci în locul unde oasele şi blestemele nefericiţilor care voiau să se îmbogăţească sunt amestecate cu aurul pe care nu-l vor mai vedea vreodată.

Drumul era lung şi nu-l ştiam decât eu. Plecasem cu mulţi câini, care mâncau mult şi, cum săniile noastre nu puteau să meargă în orice condiţii, trebuia să ne întoarcem înainte de venirea dezgheţului. De aceea, din când în când, ne făceam câte o ascunzătoare în care lăsam hrană, ca să ne uşurăm săniile şi să avem mâncare la întoarcere.

La Mequestion se aflau trei oameni. Ne-am făcut o ascunzătoare lângă tabăra lor şi o alta la Mayo, lângă tabăra unor vânători – vreo douăzeci la număr, veniţi din ţinuturile sudice. După aceea, înaintând către răsărit, n-am mai întâlnit pe nimeni. Doar fluviul acoperit de gheaţă, pădurea nemişcată şi marea linişte albă a nordului... Drumul era lung. Uneori nu reuşeam să parcurgem mai mult de opt sau zece mile şi seara dormeam neîntorşi. Niciodată nu le-a trecut prin minte că eu sunt Naass, şeful din Akatan, care căutam să mă răzbun.

Începuserăm să ne facem ascunzători mai mici şi, în timpul nopţii, îmi venea uşor să mă strecor pe pista pe care o străbătusem ziua, ca să schimb locul ascunzătorii, în aşa fel încât ei să creadă că hoţi înfometaţi o prădaseră... În anumite locuri, cascadele se prăbuşeau în fluviu şi gheaţa de la suprafaţă era mai slabă şi roasă de apele neliniştite. Într-o asemenea zonă, sania pe care o conduceam a spart gheaţa şi a fost înghiţită de apele învolburate, cu câini cu tot! El şi Unga şi-au zis că fusese vorba de ghinion şi nu de altceva, dar eu ştiam adevărul. Sania aceea ducea multe

provizii şi era trasă de câinii cei mai puternici. El, plin de vigoare, a început să râdă şi era gata să înfrunte cele mai mari greutăţi. A început să dea, din zi în zi, tot mai puţină mâncare câinilor, care au slăbit în aşa hal, încât au ajuns să se mănânce între ei... „La întoarcere vom călători mai repede” spunea uriaşul cu păr auriu, „fără sănii, fără câini şi vom găsi de mâncare în ascunzătorile pe care le-am făcut.” În parte, avea dreptate... Proviziile s-au terminat, iar cel din urmă câine a murit în ziua în care am ajuns acolo unde se găsea aurul, alături de osemintele şi blestemele oamenilor.

Pentru a ajunge la peştera situată între doi munţi înalţi – după cum ne arăta harta, care se dovedise foarte exactă – a trebuit să tăiem trepte în gheaţă, la fel cum tai într-un zid de piatră. Dincolo de munţi se afla o vale, dar aceasta nu se vedea când am ajuns noi acolo, căci era acoperită de zăpadă. Părea că, înaintea noastră, se găsea o câmpie întinsă, netedă. Din loc în loc, munţii uriaşi, cu crestele înzăpezite, păreau că ating stelele... Brusc, în mijlocul acelei ciudate câmpii, care ar fi trebuit să fie o vale, zăpada s-a prăbuşit în adânc. Pe nişte oameni mai puţin căliţi şi neobişnuiţi cu primejdiile nordului un asemenea lucru i-ar fi îngrozit peste măsură! Am privit în adâncul prăpastiei care se căscase la picioarele noastre şi am căutat o cale pe unde să coborâm. Doar într-un singur loc, peretele abrupt permitea coborârea, dar cu mare greutate... „Parcă ar fi gura iadului” a spus bărbatul cu părul auriu şi am pornit spre fundul prăpastiei.

Pe o ridicătură, aflată tocmai în adâncul văii, fusese construită o cabană. Probabil că omul care o făcuse aruncase grinzile tocmai de sus, de pe muntele pe care îl coboram noi. Cabana aceea era foarte veche. Mulţi oameni muriseră acolo, în epoci diferite, iar pe bucăţi de scoarţă de mesteacăn scrijeliseră cu cuţitul ultimele lor cuvinte şi blesteme. Unul murise de scorbut; altuia, tovarăşul de drum îi furase praful de puşcă şi proviziile, după care fugise pe ascuns; al treilea fusese atacat de un urs şi rănit; altul murise de foame, încercând zadarnic să vâneze ceva. Mai

existaseră mulţi alţii care, nevrând să-şi părăsească aurul găsit acolo, muriseră într-un fel sau altul, unul lângă celălalt. Iar aurul acela inutil, pe care-l strânseseră cu lăcomie, acoperea duşumeaua cabanei ca o pătură strălucitoare, încât părea un vis!

Bărbatul acela, pe care-l călăuzisem la cabană, era un om cu capul pe umeri. A hotărât ca doar să aruncăm o privire asupra bogăţiilor din valea aceea, să ne dăm seama de valoarea metalului preţios şi de bogăţia filonului respectiv, după care să ne întoarcem de îndată, înainte de a ne pierde puterile. După ce aveam să ne aprovizionăm şi să revenim cu forţe noi, urma să ne ocupăm cu adevărat de comoară.

Am cercetat deci filonul care cobora pe tot peretele muntelui. L-am măsurat de sus până jos, apoi am pus jaloane şi am însemnat scoarţa copacilor ca să arătăm că lotul acela era proprietatea noastră. Clătinându-ne pe picioare, slăbiţi de foame, am urcat înaltul perete stâncos şi am pornit pe drumul de întoarcere.

Până la capăt, Unga a mers între noi doi. O trăgeam cu toate puterile şi cădeam deseori în zăpadă. Plini de speranţă, ajungeam la ascunzătorile cu provizii, dar constatam că nu mai găseam nimic... Eu le ascunsesem bine şi ei credeau că hoţii, înfometaţi, dăduseră peste mâncare. Degeaba îi înjura bărbatul cu păr auriu! Unga se dovedea foarte curajoasă. Ea îmi zâmbea şi mă prindea de mână. „Ne vom odihni lângă foc” îmi spunea ea. „Ne vom scoate mocasinii, îi vom fierbe în timpul nopţii, îi vom tăia bucăţi şi îi vom mânca.” Ceea ce eram forţaţi să şi facem. Bucăţică cu bucăţică, ne devoram încălţămintea, noapte de noapte! Când se lumina de ziuă, ne strângeam la sfat şi plănuiam ce aveam să facem mai departe. Următoarea ascunzătoare se găsea la cinci zile de mers. Trebuia deci să vânăm ceva, ca să putem supravieţui. Unga rămânea lângă foc, iar noi doi plecam la vânătoare... Mergeam deci să pândim o căprioară, dar eu căutam ascunzătoarea cu provizii şi mă îndestulam, după care reveneam, odată cu el, lângă foc. Seara, slăbit de puteri, bărbatul cu păr auriu se

prăbuşea în zăpadă şi se ridica tot mai greu. Eu, prefăcându-mă, la rândul meu, slăbit de foame, mă clătinam la fiecare pas, ca şi când ar fi fost ultimul. Astfel că noaptea trebuia să mai tăiem câte o fâşie din mocasini, ca să prindem puteri.

Bărbatul cu păr auriu era totuşi un viteaz. Sufletul lui, plin de energie, l-a susţinut până în ultimele clipe. Nu se plângea cu glas tare, decât pentru soarta soţiei lui, Unga.

Nu-l slăbeam din ochi şi mă ţineam după ei, căci îi simţeam sfârşitul aproape… Se aşeza pe zăpadă tot mai des, ca să se odihnească. Într-o noapte am crezut că avea să moară! Dar, în dimineaţa următoare, deşi se clătina cumplit, a reuşit să se ridice în picioare. Ai fi zis că era beat şi îl aşteptam, din clipă în clipă, să se prăbuşească. Mai avea însă destulă putere, iar sufletul îi era tare. Voinţa îl susţinu şi în acea zi deosebit de grea pentru el…

În ziua aceea a reuşit să ucidă două păsări destul de mari, dar nu a vrut să le mănânce. Nu-i trebuia foc pentru a le prăji. Cu toate că pentru el era o problemă de viaţă şi de moarte să mănânce ceva, nu se gândea decât la Unga şi a pornit spre tabără cu vânatul. Nu mai mergea, ci se târa pur şi simplu pe zăpadă, cu ajutorul mâinilor sale puternice. M-am apropiat de el şi i-am citit moartea în privire. Dar chiar şi în clipa aceea, dacă ar fi mâncat o pasăre, s-ar fi restabilit. Bărbatul cu păr auriu îşi aruncase însă puşca şi ducea păsările în gură, ca un câine!

Eu mergeam în picioare, pe lângă el. M-a privit o clipă, în vreme ce se odihnea şi s-a mirat de rezistenţa mea. Am ghicit aceste lucruri, căci el nu mai putea să vorbească şi, când buzele i se mişcară, nu reuşi să scoată nici un sunet, într-adevăr, era un viteaz! Am simţit că inima mi se înmuia… Dar amintirile din trecut mi-au revenit în minte. Mi-am retrăit suferinţele, chinurile produse de frig, de foame, am revăzut pădurile nesfârşite din ţinuturile ruseşti… În plus, Unga era a mea. Plătisem pentru ea un preţ uriaş în piei, blănuri şi mărgele…

Astfel, am mers mai departe prin pădurea îngheţată, într-o tăcere adâncă. Fantomele trecutului pluteau prin aer, în

jurul nostru. Am revăzut plaja aurie din Akatan, întrecerea caiacurilor la întoarcerea de la pescuit, colibele de la marginea mării. Bărbaţii care se făcuseră singuri şefi, înaintaşii mei şi ai Ungăi, care dăduseră legi noi tribului nostru, al căror sânge curgea prin venele mele şi pe care voiam să-l unesc cu cel al femeii Unga, din tribul meu, nu mă lăsau singur. Alături de mine mergea Yash-Noosh, cu părul plin de nisip, ţinându-şi încă suliţa în mână, ca atunci când îl omorâseră… Ştiam că venise timpul ca bărbatul cu păr auriu să plătească pentru toate crimele sale… Şi revedeam promisiunea din ochii iubitei mele Unga…

Am mers astfel prin pădurea îngheţată şi, curând, am simţit în nări fumul de la focul din tabăra unde se afla Unga. Atunci m-am aplecat asupra lui şi i-am smuls păsările din dinţi. S-a întors către mine, foarte mirat şi s-a oprit. Căuta cu mâna, încet, cuţitul pe care-l purta la brâu, dar eu i l-am luat şi mi-am apropiat, zâmbind, chipul de ochii lui. Dar nici în clipele acelea bărbatul cu păr auriu nu înţelegea!

Atunci, folosindu-mă de gesturi, m-am prefăcut că beam dintr-o sticlă, că aveam stivuită o grămadă de piei şi de bogăţii şi i-am amintit astfel tot ceea ce se petrecuse în noaptea nunţii mele… N-a spus un cuvânt, dar a înţeles. Nu-i era însă teamă. Un zâmbet dispreţuitor i s-a ivit pe buze. Chipul lui exprima o mânie neputincioasă, iar faptul că descoperise cine eram cu adevărat, l-a făcut să-şi adune, pentru câteva clipe, toate puterile rămase.

Mai avea puţin de mers până în tabără, dar zăpada era groasă şi el se târa încet, foarte încet. O dată, a rămas întins pe nea atât de mult timp, că a trebuit să mă uit în ochii lui, să văd dacă mai licărea viaţa. Apoi s-a străduit să mai înainteze un pic…

În cele din urmă, am zărit focul din tabără. Unga a venit lângă el. Bărbatul cu păr auriu îşi mişca buzele, dar nu putea scoate nici un sunet. Atunci, m-a arătat cu degetul, ca să o facă pe Unga să înţeleagă, după care s-a prăbuşit în zăpadă şi a rămas aşa vreme îndelungată. Probabil că şi acum tot acolo este…

Eu n-am zis nimic, ci m-am apucat să prăjesc păsările.

Apoi i-am vorbit femeii în vechiul nostru grai... Nu mai auzise pe nimeni care să-l folosească de atâţia ani de zile... S-a ridicat în picioare, a deschis larg ochii, surprinsă, apoi m-a întrebat cine eram şi de unde ştiam limba aceea.

„Sunt Naass”, i-am răspuns eu. „Naass, chiar tu eşti, Naass?” a spus ea, uimită şi s-a apropiat de mine, ca să mă vadă mai bine. „Da, sunt Naass, şeful tribului din Akatan, fiu de şef de trib, din acelaşi neam ca şi tine.”

Ea a izbucnit în râs. După tot ce am văzut şi am făcut, jur că n-aş mai vrea să aud un asemenea râs! Mi-a îngheţat sufletul... M-am aşezat jos, în tăcere, alături de mort şi de femeia care râdea necontenit.

„Să mergem”, i-am zis, căci mă gândeam că o luase razna. „Să luăm provizii şi să plecăm. Avem cale lungă până în Akatan.”

Ea îşi ascunsese chipul în părul bărbatului îngheţat şi nu se oprea din râs... Mă gândeam că avea să fie încântată că mă vedea iar şi că ar fi vrut să ne amintim de vechile timpuri, dar bucuria ei se manifesta foarte ciudat.

„Să mergem!” i-am zis, trăgând-o de mână. „Drumul e lung şi se face noapte. Să ne grăbim!”

„Unde?” m-a întrebat ea, oprindu-se brusc din râs. „La Akatan”, i-am răspuns eu. Mă aşteptam ca să i se lumineze chipul de bucurie la acest gând. Dar ei îi apăru un zâmbet amar pe buze. „Cum? Să mergem la Akatan, tu şi cu mine, mână în mână, să mergem acolo ca să trăim în colibe murdare şi să mâncăm peşte şi grăsimi şi să avem un copil? Un urmaş de care să fim mândri? Vom uita de restul lumii şi vom fi fericiţi, foarte fericiţi! E foarte bine... Să mergem, să ne grăbim spre Akatan!”

O priveam tăcut şi înţelegeam că înaintea mea se afla o străină. Îmi aminteam noaptea în care fusese răpită de lângă mine... Atunci strigase din toate puterile, îi smulsese părul bărbatului cu care se luptase... Nu uitasem nici preţul pe care îl plătisem pentru ea, nici câţi ani o aşteptasem.

Am prins-o de mână şi am vrut să o trag după mine, cum îi făcuse odinioară uriaşul cu părul auriu. Însă ea s-a dat înapoi şi s-a pregătit să se lupte, ca o pisică sălbatică care

trebuie să-şi apere puiul. Am fost nevoit să-i dau drumul.

Ea s-a aşezat lângă mort şi a căzut pe gânduri. Flăcările tremurătoare ale focului aruncau umbre mişcătoare pe albul zăpezii. Am început să-i povestesc cum fusese viaţa mea în toţi acei ani. I-am descris peregrinările mele pe mări necunoscute, în ţări străine, cât o căutasem şi cât suferisem de foame şi de frig, i-am reamintit promisiunea pe care mi-o făcuse odinioară. Nu i-am ascuns nimic. I-am povestit cum ascunsesem rezervele de hrană, cum l-am răpus pe uriaşul cu păr auriu, i-am spus tot ce se întâmplase în ultimele zile. Pe măsură ce-i vorbeam, privirea i se aprindea. Tot sufletul i se oglindea pe chip. Întineream iar, căci era privirea ei, a lui Unga, cea care alerga pe plajă râzând, către coliba mamei ei! Neliniştea, foamea, aşteptarea chinuitoare, totul se topea în privirea ei şi dispărea. Venise timpul să fim iar împreună! Îi simţeam chemarea inimii. Aş fi vrut să-mi las capul în poala ei şi să uit… Ea deschise braţele, iar eu am vrut să o strâng la piept. Dar, brusc, în ochii ei am văzut un fulger de mânie şi am simţit o lovitură cumplită în coaste, apoi încă una. Unga mă lovise cu cuţitul!

„Câine!” mi-a strigat, cu un rânjet plin de ură pe chip. „Nenorocitule!”

Apoi a continuat să râdă atât de tare, că pădurea răsuna de hohotele ei. După care s-a întors la căpătâiul mortului.

După cum v-am spus, mă lovise de două ori cu cuţitul. Era însă slăbită, fiindcă nu mâncase demult şi loviturile ei nu fuseseră prea puternice. În afară de asta, nu-mi era scris să mor încă. Aş fi vrut să rămân acolo, să închid ochii şi să adorm pentru totdeauna, alături de cei care-mi ieşiseră în drum şi îmi schimbaseră viaţa, trăgându-mă după ei pe drumuri lungi şi necunoscute… Dar mai aveam o datorie de plătit şi nu puteam să mă odihnesc!

Drumul de întoarcere era lung, gerul cumplit şi hrană nu se prea găsea. Celelalte ascunzători pe care le aşezasem lângă taberele de vânători, la Mayo şi Mequestion, fuseseră descoperite şi nu mai era nimic în ele… Dar nici cei care ne mâncaseră proviziile nu scăpaseră cu viaţă.

Gerul nemilos şi lipsa vânatului îi uciseseră… Pe drumul de întoarcere n-am găsit decât cadavre… Apoi am ajuns aici, după multe chinuri. La voi am dat de hrană şi de foc. Mult foc…

După ce spuse cuvintele acelea, Naass se apropie de sobă şi, în tăcerea care se lăsă, lumina tremurătoare a lămpii arunca umbra lui mişcătoare pe pereţii cabanei.

— Şi Unga? îl întrebă Prince.

— Unga? A refuzat să mănânce din păsări. L-a cuprins în braţe pe cel mort şi şi-a ascuns faţa în părul lui auriu. Am aprins un alt foc, lângă ea. Atunci ea a plecat de acolo… Am mai aprins un foc. N-a vrut să mănânce nimic! Probabil că acum zac amândoi sub zăpadă…

— Şi tu? Ce ai de gând să faci? îl întrebă Malemute Kid.

— Nu ştiu. Akatan este o insulă mică şi nu am de ce să mă întorc să trăiesc tocmai la marginea lumii. De ce aş mai trăi? Ar trebui să mă duc la poliţie, la comandantul Constantin. Mi-ar pune fiare la mâini şi la picioare. Apoi, într-o zi, mi-ar pune o funie în jurul gâtului şi aş dormi liniştit.

— Dar e vorba de o crimă, interveni Prince.

— Linişte! îi zise Malemute Kid. Sunt lucruri care ne depăşesc înţelegerea şi puterea de judecată. Cine a greşit? Cine a avut dreptate în toată povestea asta? Nu-i vom judeca noi!

Naass se apropie şi mai mult de foc. În cabană se lăsă o tăcere grea, în vreme ce fiecare om de acolo vedea în faţa ochilor imagini ciudate şi retrăia un trecut care exista ca o fiinţă vie în minţile lor…

CUPRINS

